

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

**TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

**TEXT PROBLEM
WITHIN THE
BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198589

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. K923.2 Accession No. K192-8

Author

Title

This book should be returned on or before the date

last marked below.

Checked 1969

Checked 1958
CHECKED 1958
Checked 1958

ಉತ್ತರ

Checked 1958

ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಚರಿತ್ರೆ.

— ❧ —

ಶ್ರೀ.

ಕಂ || ಶ್ರೀಸತಿಯ ವಕ್ಷದಲ್ಲರ |
ಲೀಸಕಲ ಚರಾಚರಪ್ರಪಂಚಮನೆಲ್ಲಂ ||
ಆಸೆಯೊಳೆ ಸೃಜಿಸಿ ಮಿಗೆ ನಿಜ |
ದಾಸೇವ್ಯದನಪ್ಪ ಕೃಷ್ಣನೀಗೆಮಗರಿವಂ. || ೧ ||

ಕಂ || ಹ್ರಾದಿನಿಯವೊಲರೆ ಸಿರಿ ನಿಜ |
ಸಾದಾಶ್ರಿತಚಾತಕಾಳಿ ತಣಿಯಲ್ ನಲವಿಂ ||
ಸಾದರ ಕರುಣಾವೃಷ್ಟಿಯ |
ನೀದರೆಯೊಳ್ ಕರೆಯುತೋವುಗಾ ಕೃಷ್ಣಾಭ್ರಂ. || ೨ ||

~~~~~

ಲ ಸಂಪನ್ನಿಲಯವಾಗಿ ಮೆರೆವ ಧರಣೀರಮಣಿಗೆ ತೊಡ
ಈ ಭರತಖಂಡದೊಳ್ ಕೋಸಲಮೆಂಬೊಂದುದೇಶಂ ಭಾಸಿ
ದು. ಅದರೊಳುದಿತ ಸುಕೃತವಿಸರೆಯಪ್ಪ ಸರಯೂನದಿ

ಪರಿವೃತ್ತಿಪೂರ್ವಕ. ಅದರ ಪರಿಸರದೊಳಗೆ ನಿಖಿಲಸಿದ್ಧಜನಾರಾಧ್ಯ
ಮಾಗಿ, ಅಯೋಧ್ಯೆಯೆನೆ ಖ್ಯಾತಿವೆತ್ತ ಪುರವರನೊಂದಿಪೂರ್ವಕ.
ಅದು ಮುಕ್ತಿದಾಯಕಂಗಳಾದ ಸಪ್ತನಗರಿಗಳೊಳಗೆ ಪ್ರಥಮಗಣ್ಯ
ಮಾಗಿ, ತರಣಿಕುಲವರೇಣ್ಯರಾಜರ್ಗಿಲ್ಲಂ ಪರಂಪರಾನುಭೂತಮಾ
ಗಿದರ್ ರಾಜಧಾನಿಯೆನಿಪುದು. ಅಂತಿರ್ವಾಪೊಳಗೆ ಗಗನಮಣಿ
ಗೋತ್ರ ಗ್ರಾಮಣಿಯುಂ, ರಾಜನೈಚೂಡಾಮಣಿಯುಂನುಪ್ಪ ಹರಿಶ್ಚಂ
ದ್ರ ಧರಾತಲೇಂದ್ರನೆರೆಯನಾಗಿದರ್ಗಂ. ಆತಂ ದುರ್ಮದಾಂಧರಾದ
ವೈರಿಧರಾಧುರಂಧರರನಾಜಿರಂಗಂಗಳೊಳಗೆ ಪರಾಜಿತರಂಗೆಯ್ದು ಸಂ
ದ ಜಯೇಂದ್ರಿಯೆನೆ, ಚಂದದಿಂ ಮರೆವ ಚಂದ್ರಮತಿಯಂಬೊರ್ವ
ಸುಂದರಿಯಂ ಮದುವೆನಿಂದು, ಆ ಚಂದ್ರಾಸ್ಯೆಯೊಳಗೆ ಲೋಹಿತಾಸ್ಯ
ನೆಂಬ ಸೌಂದರ್ಯವಿಜಿತಮಾರನಾದೊರ್ವ ಕುವರನಂ ಪಡೆದು,
ಸತ್ಯಕೀರ್ತಿಯೆಂಬ ಅನಾತ್ಯನಂ ಕೈಕೊಂಡು ಸತ್ಯನಿರತನಾಗಿ,
ರಾಜಸೂಯಾದ್ಯನೇಕಮಹಾಧ್ಯರಂಗಳಂ ವಿಧಿವಿಧಾನಮಾಗಧಿಕ
ವೈಭವದಿಂದೆಸಗಿ, ವನೀಪಕಧನಿಕಕರಣನೈವೈಣ್ಯದಿಂ ತೃಣೀಕೃತ
ಸುರಸುರಭಿಯಾಗಿ, ಧರಾಪರಿಪಾಲನಂ ಗೆಯ್ಯುತ್ತಿದರ್ಗಂ.

ಅಂತಿರಲಾಗಳೆ ತ್ರಿದಶಾಲಯದೊಳಗೆ ಪ್ರಧಾನೀಕೃತ ಬೃಹಸ್ಪ
ತಿಯಪ್ಪ ದಿವಸ್ವತಿ ಹರಿಶ್ವತಿಪ್ರಮುಖನಿಖಿಲಸುರಮುನಿಗಣಂ ತನ್ನ
ನೋಲಗಿಸೆ, ಪೆಂಪೊಂದುವ ವೈಭವಪ್ರಾಭವಮೊಪ್ಪೆ, ಸುಧರ್ಮಾ
ಸೀನನಾಗಿ, ಒಡ್ಡೋಲಗಂಗೆೊಟ್ಟಿರಲಾಗಳಲ್ಲಿಗೆ ವಸ್ತವ್ಯ, ವಾಮದೇ
ವ, ದೇವಲಾಗಸ್ತ್ರ, ಶಾಂಡಿಲ್ಯ, ಕೌಂಡಿನ್ಯ, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಾತ್ರೇಯ
ಪ್ರಭೃತಿಗಳಾದ ಮುನಿಪತಿಗಳೈತರಲವರನುಚಿತ ಸತ್ಕಾರಂಗಳಿಂ
ಸನ್ಮಾನಿಸಿ, “ಮುನಿವರ್ಮಿರ, ನೀಂಗಳೆ ತ್ರಿಲೋಕಸಂಚಾರಿಗಳೆ
ಎಲ್ಲಿಯುಂ ನಿಮ್ಮಗಳ್ಗೆ ಗೋಚರಮಾಗಿರ್ಪ ರಹಸ್ಯವೊಂದುಮಿಲ್ಲಂ

ಅದರಿಂ ಸ್ವರ್ಗ ಮರ್ತ್ಯ ವಾತಾಳಂಗಳೊಳೆತ್ತಾನುಮೆಂದಾದೊಡಂ,
 ನುಡಿದಪ್ಪದಿಳೆಯಾಣ್ಣಿನನರಿದಿದೊಡದನೆನಗರಿಪುವುದು ” ಎನಲಾ
 ಮುನಿಗಳೊರೊವರಂ ನೋಡಿ, ಅಂತಿರ್ಪರಸನಂ ನಿರ್ಣೈಸಲು
 ಜ್ಞುಗಿಸಿದರ್. ಆಗಳಾಮುನಿಕುಲವರಿವೃನಾದ ವಸಿವೃಂ ತನ್ನಕದಿ
 ನೆಳ್ಳು, ನಿರ್ಜರನಾಯಕಂಗಳಿಮುಖನಾಗಿ ನಿಂದು, “ ಪುರಂದರಾ,
 ನೀಂ ಬೆಸಸಿದಂದದ ಗುಣವಂತಂ ವರ್ತಮಾನ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕಾಧಿ
 ಪತಿ ಹರಿಶ್ವಂದ್ರಚಕ್ರವರ್ತಿಯೊರ್ವನಿರ್ಪಂ. ಆತಂ ಸತ್ಯಭಾವಾ
 ನ್ನುವರ್ತಿಯಲ್ಲದೆಯುಂ, ದಿಗಂತವಿಶ್ರಾಂತಕೀರ್ತಿಯುಂ, ಅಪೇರ
 ಸಮವರ್ತಿಯುಮಪ್ಪಂ ” ಎಂದು ಬಿನ್ನೈಸಲಲ್ಲಿಯ ತಾಪಸರ್ಕಳಿ
 ಲ್ಲರುಂ ವಿಸ್ಮಯಾಧೀನಮಾನೆಸರಾಗಿರಲ್, ಗಾಧಿನಂದನನದಕೊ
 ಡಂಬಡದೆ, ಕ್ರೋಧಂ ಮೂರ್ತಿಭವಿಸಿರ್ಪಂದದೆ ಕಣ್ಣೊಳಗ್ನಿಕ
 ಣಂಗಳುರುಳಿ, ತುಟಗಳದಿರೆ, ಮುನಿದೆಳ್ಳು, ಸುತ್ತಲಿರ್ಪ ಸಂಯಮಿ
 ಗಳಂ ಕಂಡು, ಪುರಂದರನ ಕಡೆಗೆ ಕಯ್ ನೀಡಿ, ಘನಾಘನ ಗರ್ಜ
 ನೆಯುಂ ಕೇಳ್ವು ಸೈರಿಸದೆ ಪೆರ್ಮೆಯಿಂ ಪ್ರತಿಗರ್ಜನೆಯಂ ಮಾಳ್ವ
 ಪಂಚಾಸ್ಯನಂತುಜ್ಜೈಸ್ವರದೊಳಿಂತೆಂದಂ —

“ ಮುನಿವರ್ಯಿರ, ಈ ಬೃಂದಾರಕೇಂದ್ರನಿದಿರೊಳೀಮಂದ
 ಮತಿ ಅನುಪಮತಪೋಗರಿವೈರಾದ ಭೃಗುಪರಾಶರಾದಿ ಮುನಿವರ
 ಗ್ಗವಮತಿಯಪ್ಪಂತೆ, ಅಖಂಡತಪಃಪ್ರಭಾತಿಶಯದೆ ಬ್ರಹ್ಮನಾಗಿ,
 ಬ್ರಹ್ಮನಂ ಧಿಕ್ಕಾರಿಸಿ ವರ್ತಿಪ ತೇಜೋಮೂರ್ತಿಯಪ್ಪೆನ್ನನಾದೊಡಂ
 ಕಂಡನುಮಾನಂಬಡದೆ, ತಾನೊರ್ವ ಮುನಿವೀರನಂತೆ ಕೇಳಲಸದ
 ಳಮಪ್ಪ ಬೇಸರದ ಬಿರುನುಡಿಗಳನೊದರುತಿರ್ಪಂ. ಇದಂ ಕೇಳ್ವ
 ವರ್ ನಗುವರೆಂಬ ಶಂಕೆಯಾದೊಡಂ ಬೇಡಮೆ? ಇಳೆಯೊಳಿಂತಹ
 ಬಿನದೊಳೊಂಟಿ? ಪುಸಿಯ ತವರೂರಾಗಿ ಬೆಳಗುವ ಭೂಪತಿಗ

ಳೆಲ್ಲಿ? ಸತ್ಯಸಲ್ಲಾಪಂಗಳೆಲ್ಲಿ? ಅಯೋಧ್ಯಾಧಿಪತಿಯಂತೆ! ಸೂನೃ
ತವ್ರತಿಯಂತೆ! ಈತಂ ತಿಳಿದಪನಂತೆ! ಆತನ ಸತ್ಯಮೊ! ಈತನ
ಗೆಯ್ಯಮೊ! ಆರಿಯರೊ ಕಾಣೆಂ! ಈ ಜೋಗಿಯಾನುಹಾಭೋ
ಗಿಗೆ ಪುರೋಹಿತನದುಕಾರಣಂ, ಪುರೋಹಿತಾಭಿಲಾಪೆಯಿಂದಿಂತು
ಸಿರ್ವಂ. ಈ ಗುಟ್ಟನರಿದ ನಮ್ಮನ್ನಡ್ಕರಿದನಾಲಿಸಿ ಸೈರಿಪುದೆಂತು?”
ಎಂದು ನುಡಿದು ವಸಿಷ್ಠಂಗಳಿಮುಖನಾಗಿ, “ಶತಮುಖಂ ಸಾರಮಾರ
ಯಲ್ ನಿಪುಣಂ. ಈತನಿದಿರೊಳ್ ನಿನ್ನಯ ಜಾಣ್ಣುಡಿ ಸಲ್ಪುದೆ?
ಸಂದೊಡಂ ನಿನ್ನಯ ಕೊರ್ಬನಿಂಗಿಸದೆ ಕೌತಿಕಂ ಸೈತುಳಿದಪನೆ?
ಇಂತಹ ತಾಣದೊಳ್ ನಿನ್ನ ಬಲೈ ಕೊನೆಗಾಣ್ಬದೆ? ಎಕೆ ನಿನಗಿಂ
ತಹ ದುಡುಕು? ಲೋಕೋತ್ತರ ಶಾಕ ಪಾಕ ಮಧುರ ಸೂಪಾ
ಪೂಪ ಧೇನುದುಗ್ಧದಧಿಸದ್ಯೋಪ್ಯುತಾದಿಗಳಿಂ ಸುಪಕ್ವನಾದ ಕಲ
ಮಾನ್ನಮಂ ಭುಂಜಿಸಿ, ಪಲತೆರದ ಪಕ್ವಫಲಂಗಳ್ ಶರ್ಕರೇಕ್ಷು
ರಸಂಗಳ್ ಮೊದಲಿನಿಸ ಮೃದು ಮಧುರ ಪದಾರ್ಥಂಗಳನಡಿ
ಗಡಿಗುಣತುಣತೆ, ಮಧುಪಾನಮತ್ತರುಮವ್ಯವಸ್ಥಿತಚಿತ್ತರುಂ,
ದುವಿಷಯಾಸಕ್ತರುಂ, ಸರ್ವಧರ್ಮವಿರಕ್ತರುಮಪ್ಪ ನೃಪತಿಗಳ್
ಸೂನೃತವಂ ಕಾಣ್ಬರೆ? ಅನೃತಮನುಳಿದಪರೆ? ಗೌರವಾನುವ
ರ್ತಿಗಳೆ? ನೀನಹುದೆನಲಿಲ್ಲಿರ್ಪರಾದರಿಸುವರೆ? ಎತರ್ಕಿಸಲ್ಲದ
ಪ್ರಲಾಪಂಗಳ್?” ಎಂದು ಕಠಿನೋಕ್ತಿ ಸರಣಿಯಿಂ ಬಾರಿಸುವ ಗಾಢಿ
ನಂದನನಂ ನೋಡಿ, ಪದಹತಿ ಕುವಿತಭುಜಗನಂದದೆ ಬುಸುಗು
ಟ್ಟುತೆ, ತಾಳಲಸದಳಮಪ್ಪ ಕ್ರೋಧಮುದ್ದೀಪಿಸಿ, ತಾಪಸವರಿವ್ಯ
ನಾದ ವಸಿಷ್ಠನಿಂತೆಂದಂ —

“ ಎಲೈ ! * ರಾಯತನನು, ನಿನ್ನ ರಾಯಗುರುಹುಗಳಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲವು. ಹನುಮಂತನ ಮುಂದೆ ಹಾರುಗುಬ್ಬಿಯೆ? ಅವನು ದುರೈ ಳಿತನಮೇನೊಪ್ಪುಗುಮೆ? ಮುಪ್ಪಿನೊಳಾದೊಡಂ ಗೊಂಪೆತನಮನು ಳಿಯಲುಜ್ಜುಗಿಪುದುಚಿತಮಪ್ಪುದು. ಅದರಿಂ ನೀನಿಂತಹವನುಳಿದು ಮಾನಿತ ಪ್ರವರ್ತನದೊಳಿಪುದು ಲೇಸು ! ಪಲರರಿದವರಿದೆಡೆ ಯೊಳೊರ್ವ ಸಂಪನ್ನನಂ ಪೇಳಿ ಸಮನಲ್ಲಿದೈ. ಎತ್ತಲಾದೊಡಂ ಇದುದನಿದಂತೆ ಪೇಳಿ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ದಿವಾಂಧಂಗಳಾದ ಘೋಷಂ ಗಳಂ ದುಗ್ಧಜೀವನ ವಿಭಾಗ ವಿದಗ್ಧಮಾದ ಮಾನಸೌಕಕ್ಕೆ ಪೋ ಲಿಸುವ ತೆರದೆ, ನೋಹಾಂಧರಾದ ಕ್ಷತ್ರಬಂಧುಗಳಂ ಸೊನ್ನತ ವ್ರತಾಚರಣಸೌಶೀಲ್ಯದಿಂ ಖ್ಯಾತಿವೆತ್ತು ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ನರೇಂದ್ರಂಗೆ ಪೋಲ್ತುವುದೇನುಪಾಯಂ? ಸಂಕಜಗಂಧಮಂ ಪುಷ್ಪಂಧಯಮು ಲ್ಲದೆ ಭೇಕನರಿಯದವೋಲ್, ಸತ್ಯವ್ರತಾತ್ಮಜಾತನಪ್ಪ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಸತ್ಯಸಂಧತೆಯಂ ಚಿರಪರಿಚಿತರಾದೊಡಂ, ಸಾರಗ್ರಾಹಿಗಳಲ್ಲದನ್ಯರ

* ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಮೂವಲು ಕ್ಷತ್ರಿಯನು. ಒಂದು ದಿನ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದು, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಶ್ರಾಂತನಾಗಿ, ತಾನೂ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದವರೂ ದಣಿದು ವಸಿಷ್ಠ ಮಹರ್ಷಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಆ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಯು ತನ್ನ ಬಳಿಯಿದ್ದ ನಂದಿ ನಿಯೆಂಬ ಕಾಮಧೇನುವಿನಿಂದ ಬೇಕಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತರಿಸಿ, ರಾಜನನ್ನೂ ಅವನ ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ತೃಪ್ತಿಸಿದನು. ಆಗ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ‘ಹಾ! ಎಷ್ಟು ಐಶ್ವರ್ಯವಿದ್ದು ದೊರೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಬಳಲಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತಲ್ಲಾ ! ಇಂತಹ ಧೇನುವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದಿದ್ದರೆ ಅನುಕೂಲವು’ ಎಂದೆಣಿಸಿ ವಸಿಷ್ಠರು ಆ ನಂದಿನಿ ಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂತಲೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಗೋವುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವೆನೆಂತಲೂ ಕೇಳಿದನು. ವಸಿಷ್ಠರು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ಆಗ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ನಂದಿ ನಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ನಂದಿನಿಯು ತನ್ನ ಗುರುಗಳಾದ ವಸಿಷ್ಠರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲೊಲ್ಲದೆ ಮರೆಹೊಕ್ಕಿತು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ವಸಿಷ್ಠ ರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ಜಯಿಸಲಾರದೆ, ರಾಜನಾಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಋಷಿಯಾಗಿರುವುದು ಚಿತವೆಂದೆಣಿಸಿ, ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ರಾಜರ್ಷಿಯೆನಿಸಿಕೊಂಡನು.

ರಿವ ಚಂದಮೆಂತು? ಪಲವಾತಿಂದೇಂ? ತಪನನಪರಶಿಖರಿಯೊ
 ಳುದಯಿಸೆಯುಂ, ಮೇರುಗಿರಿ ಧರೆಯೊಳಡಂಗಿದೊಡೆಯುಂ, ಶಿಖಿ
 ಯತಿ ಶೈತ್ಯಮನೊಂದಿದೊಡೆಯುಂ, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರರಸನೆಯನ್ಯತೋ
 ಕ್ತಿಯುಂ ನುಡಿಯಲರಿಯದು. ಆರಯಲ್ವಿದು ನಿಸದಂ” ಎಂದು
 ನಿಶ್ಚೇಷ ಪೇಳ್ವ ವಸಿಷ್ಠವಚನಂಗಳ್ಳಾಜ್ಯಹುತಿಗಳಿಂ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸ
 ಜ್ವಲನನಂದದೆ ಗಾಧಿನಂದನಂ ಚಂಡಕೋಪಮನಾಂತು, ಉರಿ
 ದೆಳ್ಳು, “ವಸಿಷ್ಠಾ, ನಿನ್ನಯ ನುಡಿ ನಿಕ್ಕುವಂ ತಿಳಿವೆನಲೆ!” ಎನಲಾ
 ಅರುಂಧತೀಪತಿ “ಕಲ್ಲೊಂಬೆಗೆ ಚಕ್ಕಲಗುಳಿಯೆ? ನಡೆನಡೆ”
 ಎಂದು ಪರಿಹಾಸಂಗೆಯ್ದುಂ. ಅದರಿಂ ಮುನಿದು, ಕೌಶಿಕಮುನಿ
 “ಆನೆಂತಾದೊಡಂ ಚಲಂಬಿಡಿದು ತ್ರೈಲಂಕವನಂ ಬೊಂಕಿಸುವಂ
 ಕಣಾ!” ಎನೆ “ಅಂತಾದೊಡೆ ನಿನತ್ತು ಬಲುಮೆಯೆ! ಆ ಮಾನವೇ
 ಶ್ವರಂ ಸರ್ವೈಶ್ವರ್ಯಂಗಳಂ ನೀಗಿ ಪುತ್ರ ಕಳತ್ರಂಗಳಂ ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿ
 ದೊಡಂ, ಸತ್ಯಪರಿತ್ಯಾಗಮಂ ಗೆಯ್ಯಲಾರಂ. ಅವಂ ಪುಸಿತನಾಗೆ,
 ನಾನಾಕ್ಷಣಮೆ ಪರಿತ್ಯಕ್ತಾ ತ್ರೀಯಧರ್ಮನಾಗಿ, ಸುರಾಪೂರಿತ ನರಕ
 ಪಾಲಂ ಕಯ್ಯೋಳ್ ಮೆರೆಯೆ, ಜವನದೆಸೆಗೈದುವಂ” ಎಂದು ವಸಿಷ್ಠಂ
 ಪೂಣಲಾಗಾಧೇಯಂ, “ಆ ಇಳೆಯಾಣ್ಮನಿಂ ಪುಸಿಯನೊರೆಯಿಸಲಾ
 ರದಿದೊಡೆ, ಹಿಮವನ್ನಗದೊಳ್ ಚಿರಕಾಲಮುರುನ್ನಿಷ್ಠೆಯಿನಾಂ
 ಗೆಯ್ದ ತಪಃಫಲದೊಳರೆಯಮಾನಗಧೀರಂಗಿತ್ತು, ನಿರ್ದುಷ್ಟಂಗಳ
 ಳಾದೈಶ್ವರ್ಯಂಗಳಿಂ ಸಪ್ತದ್ವೀಪವತಿಯಾಗೊಪ್ಪುಪ ಈ ಭೂಚಕ್ರ
 ಮನೆಲ್ಲಮನಕುಟಲವಿಲಾಸದಿಂ ಪೊರೆಯಿಸುವಂ. ಅಲ್ಲದೆಯುಮಾ
 ನೆಲದೊಡೆಯನಂ ಪದಿನಾಲ್ಕು ಮನ್ವಂತರಂಗಳನ್ನಮಿಬಲಾಂತಕನ
 ಧಾಸನದೊಳಿಡುವೆಂ” ಎಂದು ಪೂಣ್ಡಂ. ಆಗಳನೇಕ ದುರ್ನಿಮಿ
 ತ್ತಂಗಳ್ ಕಾಣವರಲಾ ವಾಸವಂ ನಾಸಾಗ್ರನ್ಯಸ್ತತರ್ಜನಿಯಾಗುತೆ,

ಓಲಗಮನುಳಿದಂ. ಉಳಿದ ಬೃಂದಾರಕಬೃಂದಂಗಳ್ ಈ ನೆವ
ದೊಳಾದೊಡಂ “ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಸತ್ಯಸಂಧತೆಯಂ ಕಾಣಲಾದಪುದು
ಗಡಾ!” ಎಂದಾರಯ್ಯುತೆ ನಿಜಭವನಂಗಳಂ ನಾರ್ದುವು. ಕುಂ
ಭಸಂಭವ ಪ್ರಭೃತಿ ಮುನಿಪತಿಗಳೆಲ್ಲರುಂ ಓರೂರ್ವಗೊರೆಯದೆ
ತವಕದೆ ನಿಜಭವನಂಗಳನ್ನೆದಿದರ್. ವಸಿಸ್ಸಂ “ಭಾಪೆಲೈ! ಕೌಶಿ
ಕಮುನಿ, ಮತ್ತೇನುಮಂ ಕಡುನುಡಿಯನಾಡದೆ, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಂ
ಹರಿಹಯನರ್ಥಾಸನದೊಳಿಡುವೆನೆಂದೈ. ನಿನ್ನಯ ಶಪಥಂ ಮೆಚ್ಚ
ತಕ್ಕುದು” ಎಂದು ಪರಿಹಾಸಂ ಗೆಯ್ದು ಮೆಲ್ಲನಿಳೆಗಿಳಿದಂ. ವಿಶ್ವಾ
ಮಿತ್ರಂ ಬಿಂಕಂ ಮಿಗೆ ತ್ರೈಲಂಕವನಂ ಬೊಂಕಿಸಲುಸಾಯಮಂ
ಚಿಂತಿಸುತೆ, ನಿಜಾಶ್ರಮದೇಶಮನಾಶ್ರಯಿಸಿದಂ.

ಆ ಸಮಯದೊಳಿಭೂತಳದೊಳ್ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಧರಾತಲೇಂ
ದ್ರಂ ನಿರಂತರ ಕ್ರತುದೀಕ್ಷಾರತನಾಗಿ, ಒರ್ಜನ್ನಮಂ ಪಿರಚಿಸಿ,
ವಿರಿಂಚಿ ಪ್ರತಿಮಾನ ವಿಪ್ರತತಿಗಪ್ರಮೇಯ ಭೂರಿದಾನಂಗಳನಾಚ
ರಿಸುತ್ತಿದ್. ಅದನರಿತು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನವಸರಮಿದೆಯೆಂದಯೋ
ಧೈಗೆವಂದಾ ಮಹೀಕಳತ್ರನಂ ಕಂಡು, ಆತನಿಂದುಚಿತ ಸ್ತೋತ್ರಂ
ಗಳಂ ಪಡೆದು, “ನರೇಂದ್ರಾ! ರಾಜನ್ಯರೊಳತಿ ವದಾನ್ಯಧನ್ಯನಾದ
ನಿನ್ನಂ, ‘ಸುರತರುವಂ ನಾರ್ದು ರಸಾಲಫಲಮನಿರೆವ ಮರುಳನಂತೆ’
ಅಲ್ಪಫಲಮನೊಂದಂ ಕೇಳಲೈತಂದೆಂ. ಆದಾವುದೆನೆ, ಚಿರಕಾಲ
ದಿಂ ನೆನೆದಿಪ್ಪ ಜನ್ನಮೊಂದಿಪುದು. ಅದರಿನಾಪನ್ನಗಾಭರಣಂ
ಮಿಗೆ ಪ್ರೀತನಪ್ಪಂ. ಅದರ್ಕೆ ಆನೆಯನಡರಿದೊರ್ವ ಮನುಜಂ
ನಿಗುರ್ಚಿನಿಂದು ಬಾನ್ಗಸೆದ ಮಣಿ ಪಾರ್ವನಿತು ವರಹಂಗಳ ರಾತಿ
ಯಾಗವೇಳ್ಕುಂ. ಭವದನ್ಯರಿನದಲಭ್ಯಮೆಂದರಿತು ಯಾಚಿಸೆಂ.
ಎನ್ನಂ ವಿಹಿತಾಧ್ವರವಿಧಾನನಂ ಗೆಯ್ವೆಯೊ! ಅಸಂವಿಧಾನನಂ

ಗೆಯ್ವೆಯೋ!” ಎಂದು ಕಯ್ಯಗಳು ನೀಡಿ ನಿಂತಿರ್ಪ ಸಂಯಮಿ
ಯಂ ನೋಡಿ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಿಂತೆಂದಂ —

“ಮುನಿವರ್ಯರೆ, ಪರಮ ಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯರುಮತಿ ಪುಣ್ಯರುಮಪ್ಪ
ನಿಮ್ಮಾಗಮದಿನೆನ್ನ ಯಾಗಂ ಸಾರ್ಥಕಮಾದತ್ತು. ಕೃತಾರ್ಥನಾದೆ
ನಾಂ. ಎನ್ನ ಭವನಂ ಪರಮವಾವನಮಾದತ್ತು. ಈ ಸಮಯ
ದೊಳ್ ನಿಮ್ಮಂದದ ಸಂಯಮಿಗಳ್ಳೀವುದತಿ ಶ್ಲಾಘ್ಯಮಲ್ಲ? ಒಯ
ಸಿದ ಪಣಮಂ ಮನದಣಿವನಿತು ಕೈಕೊಳ್ಳುದು” ಎಂದು ಧನಾಗಾ
ರಮಂ ತನ್ನಧೀನಂಗೆಯ್ಯಲಾಮುನಿವರಂ, “ಅಹುದೈ ವದಾನ್ಯತೆ!
ದಾತ್ಯವನೆಯುಂ, ಧರಾನೇತ್ಯವನೆಯುಂ, ನೀನಲ್ಲದೀಭೂತಳದೊಳ್
ಮೇಣೊರ್ವನಿರ್ಪನೆ?” ಎಂದು ಪೊಗಳ್ಳು ತವಕದಿನೆಳ್ಳು, “ಆ
ಜನ್ನಮಂ ನೆಗಳ್ಳಲಿನ್ನುಂ ವ್ಯವಧಾನಮಿರ್ಪುದು. ಸಮಯವೊದವ
ಲೊಡನೈತಂದು ಆ ಪಣಮಂ ಕೊಂಡು ಪೊದಪೆಂ. ಅನ್ನೆವರಮದು
ನಿನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸದೊಳೆ ಇರ್ಕೆ. ನಿನಗೆ ದೀರ್ಘಾಯುರಾರೋಗ್ಯಂಗಳ
ಕೈ! ಆಂ ಪೋಗಿವರ್ಪೆಂ” ಎಂದು ಪೇಳ್ಳು ನಿಜೇಚ್ಛಯಿಂ ಪೊರ
ಮಟ್ಟಂ. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಂ ಈ ಮುನಿ ಮಿಗೆ ತಾಮಸಂ. ತಾಂ ಬೇ
ಡಿದ ಪಣಮನೀಗಳೆ ಕೈಕೊಳದೆ, ಸ್ವಾಮಂ ಮೇಲಿಟ್ಟುಪೊದಪಂ”
ಎನುತ್ತೇನುಮಂ ಪೇಳಲಾಗದೆ ಸೈತುಪೋಗಲಿತ್ತು ಆಪ್ರಮತ್ತ
ವೃತ್ತಿಯಿಂ ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತಿದಂ.

ಆತ್ತ ಪೋಗಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಾ ಮಹೀಕಳತ್ರನಂ ಬೊಂಕಿಸು
ವ ಉಪಾಯಮನಾರಯ್ಯ, ಗಣನಾತೀತ ವ್ಯಗ್ರಾತಂಗಳನನಲ್ಲ
ಜವಸತ್ಯಂಗಳಂ ಕಲ್ಪಿಸಿ, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಪರಿಪಾಲಿತಮಾದ ದೇಶಮಂ
ಕಾಡಿಸಂತೆ ಕಳುಹಲಾಕ್ರೂರಸತ್ಯಂಗಳುಂ ಕೊಬ್ಬಿನಿಂದುರ್ಬಿ,
ಎತ್ತ ನೋಡಿದೊಡತ್ತ ಸುಳಿಯುತೆ, ಜನಪದಂಗಳಂ ಪೊಕ್ಕು, ಪೊಲ

ನೆಲಬೇಲಿಮರಗಿಡುಪೈರುನೀರ್ದನಕರಕುರಿಮರಿ ವೊದಲೆನಿಸ ಸ
ಮಸ್ತವಸ್ತುಗಳಂ ವಿಧೈಸ್ತಂಗಳಾಗಿಮಾಡಲ್ತೊಡಗಿದುವು. ಅವುಗ
ಳಿಂ ಗಾಸಿವಡೆದ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರುಂ ಮಿಗೆ ತಲ್ಲಣಿಸಿ, ಹರಿಶ್ವಂಧ್ರಧರಾ
ತಲೇಂದ್ರನಂ ಸಾರ್ದು ಮಸ್ತಕನ್ಯಸ್ತಹಸ್ತರಾಗಿ, “ಜೀಯ! ನಿಮ್ಮ
ವರಕೃಪಾವಿಶೇಷದಿಂದೀದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳಾದ ನಾಂಗಳ್ ಹೈನುಬೆ
ಳೆಗಳೊಳ್ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಮನೆಮಂದಿಮಕ್ಕುಳ್ ಪೆರ್ಚಿ ಅನ್ನವ
ಸ್ತ್ರಂಗಳ್ಗೆಲೆಯದೆ, ಇನ್ನೆಗಮಾವಕೇಡುಮನಾನದೆ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದೆವು.
ಅದಂತಿರಲೀಗಲಾವ ವಾಪನೊ! ಕಾಣೆಂ! ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದ ವೇಗಶಾಲಿ
ಗಳಾದ ಕ್ರೂರಸತ್ಯಂಗಳನೀಪೊಡವಿ ಪೆತ್ತುದೊ, ಎನಲೆತ್ತಲುಂ
ತೀನಿ ಉರೊಳಪೊಕ್ಕು ಗೃಹಾರಾಮಕ್ಷೇತ್ರಂಗಳೊಡನೆ ಅಹೋ
ರಾತ್ರಂಗಳೊಳ್ ಜನಂಗಳ ರೂಪನಳಿಯಿಸುತಿರ್ಪುವಾದುದರಿಂದೀ
ವೃಗಬಾಧೆಯಂ ನೀಗಿ ನಮ್ಮನೋವಲ್ ಚಿತ್ತೈಸು” ಎನಲಾಮ
ನುಜೇಶ್ವರನವರ ಬಿನ್ನಪಮಂ ಕೇಳ್ವು, “ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿಂ, ನಾಳೆಯಾ
ನಾಮೃಗವಾಳಿಯಂ ಸೀಳಿ, ನಿಮ್ಮಯ ಗಾಸಿಯಂ ಮಸುಳಿಸುವೆಂ”
ಎಂದು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟು, ಮರುವಗಲ ಪೊಳ್ಳದೆಯಳ್ಳು, ಸಮುಚಿತ ಕೃ
ತ್ಯಂಗಳನೊಡರ್ಚಿ, ವೃಗಯಾಸಕ್ತರಸ್ಪ ಕತಿಪಯಾಖೇಟಕಪರಿ
ವೃತನಾಗಿ, ಸತೀಸುತಾಮಾತ್ಯರಿದೊಡಗೂಡಿ, ವಾಯುವೇಗಮ
ನೋವೇಗ ಹಯಂಗಳಂ ಪೂಡಿದ ರಥಮನೇರಿ, ಕೌಬೇರದಿಶಾ
ಭಿಮುಖನಾಗಿ ಪೊರಮಟ್ಟು, ಇದಿರೊಳ್ಳಿತಂದ ವೃಗಂಗಳಂ ಕೊಲ್ಲು
ತ್ತೆಪೋಗಿ, ಗಂಡಕಪುಂಡರಿಕ ಶುಂಡಾಳ ವ್ಯಾಳ ಋಕ್ಷ ಹರ್ಯಕ್ಷ
ತರಕ್ಷು ಭೂದಾರ ಪ್ರಮುಖಕ್ರೂರಸತ್ವಶರಣ್ಯಮುಂ, ಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಾ
ಶ್ವತ್ಥ ಕಪಿತ್ಥ ನಿಂಬ ಕದಂಬಾಶೋಕ ಮಧೂಕ ಮಾಕಂದ ಚಂ
ದನ ಮಂದಾರ ಸಿಂದುವಾರ ಕೋನಿದಾರ ಕಿಂಶುಕ ಶಿಂಶುಸಾರಿಪ್ಪ

ಗುಗ್ಗುಲ ನೈಗ್ರೋಧ ಪ್ಲಕ್ಷಾದಿ ವೃಕ್ಷಜಾಲ ನಿಕ್ಷಿಪ್ತ ನೀಡ್ಫ
 ನಾನಾ ಪಕ್ಷಿಕುಲ ಕಲಕಲಧ್ವಾನಗಣ್ಯಮುಮಾಗಿಯೊಪ್ಪತ್ತಿದ್
 ಮಹಾರಣ್ಯಮಂ ಪೊಕ್ಕು, ಋಕ್ಷಹರ್ಯಕ್ಷಾದಿ ಭಯಾನಕ ಮೃಗನಿ
 ಕಾಯಮಂ ಮಿಗೆ ಬೆಂಗೊಂಡು, ಅಸುವಂಗೊಳ್ಳುತ್ತಂ, ಉಲಿಯು
 ತ್ತಂ, ಪಲತೆರದೆ ಮೃಗಯಾವಿಹಾರಮಂಗೆಯ್ದು, ಪೊಳಲೆ ತಿರು
 ಗಲ್ ಮಾರ್ಗಾನ್ವೇಷಣಮಂ ಗೆಯ್ಯತೆ, ದೈವವಶದೆ ವಸಿಷ್ಠಾಶ್ರ
 ಮಮಂ ಸಾರ್ದು, ತನ್ಮುನಿಕ್ಯತಹಿತೋಪದೇಶಮಂ ಮನದೊಳಿಟ್ಟು,
 ಅಲ್ಲಿಂ ಪೊರಮಟ್ಟು, ಕಪಟಕ್ರಿಯಾಕುಶಲನಪ್ಪ ಕುಶಿಕನಂದನನಿಂ
 ನಿರ್ಮಿತಮಾದ ಪೊಂಬಣ್ಣದೆರಳೆಯನೊಂದನಾಲೋಕಿಸಿ, ಅದರ
 ಸೌಕುಮಾರ್ಯಸೌಂದರ್ಯಂಗಳ್ಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಲೊಲ್ಲದೆ,
 ಬಳಲಿಸಿ ಪೊಳಲೆ ಕೊಂಡುಪೋಗುವ ಜತನದೆ ಬೆಂಗೊಳಲ್, ಅದಿ
 ತ್ತತ್ತಲೋಡಿ, ಕೈಸೇರಸಿರ್ಕ್ಕು ಸಿರ್ಕ್ಕದಂದದೆ ಬಳಲಿನಿಂದು, ಆಸೆ
 ಗೊಳಿಸಿಯುಂ ಮೋಸಗೊಳಿಸಿ, ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಾಶ್ರಮದೆಡೆಗೆ ಪೋ
 ಗಿಯದೃಶ್ಯಮಾದುದು.

ಆಗಲಾ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಂ ಮಿಗೆ ಬಳಲ್ದುದು ಪೋದ ದೆಸೆಯಂ
 ಕಾಣದೆ, ಮನದೊಳ್ ನಾಣುಮಂ ಚಲಮುಮನೊಂದಿ, ಅದರಡಿಯ
 ಜಾಡುಗಳನರಸುತೆ ಪೋಗಿ, ಅತಿದೂರದೊಳೊಂದು ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮ
 ಮಂ ಕಂಡು, ಅಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗಾಯಾಸಮಂ ನೀಗಿ, ಇನಿಸು ವಿಶ್ರಮಿ
 ಸಲ್ ಬಗೆದಂದು, ಅದರ ಸನಿಹದೊಳೆ ಪುತ್ರಕಳತ್ರಂಗಳೊಡನೆ
 ತೇರನಿಳಿದು, ತನಗೆ ಮುನ್ನಮೆ ಕುದುರೆಯನಿಳಿದು ಹಸ್ತಾವಲಂಬ
 ಮನೀವ ಕೋಲ್ನಾರಂಗೆ ತದಾಶ್ರಮರಮಣೀಯತೆಯಂ ಪೇಳ್ವು,
 ಮೆಚ್ಚುತೆ ಪೊಕ್ಕು, — ತನ್ಮಧ್ಯದೊಳ್ ಗಗನಮಣಿಯೆಂಬ ಬಿಯದನ
 ಬಾಧೆಯಂ ಸ್ಥಿರಿಸಲಾಗದೆ, ನೆರೆನೋಡಿ ಪಾರಿಪೋಗುವ ಪಥಿಕ

ಮೃಗಂಗಳ ದಾಹಮಂ ನೀಗಿ ತಾಪನ್ನಿವಾರಣೆಯಂ ಗೆಯ್ಯಲಿಪ್ಪ
 ಬಳ್ಳಿವನೆಗಳಿಂ ಮೆರೆಮೆರೆದು, ಪರ್ಬಿ ಸೊಂದ್ರವನಾಗಿ ಮುಗಿಲ್ಮಟ್ಟು
 ವೆಲೆಜೊಂಪಂಗಳ ಸೊಂಪಿನಿಂ ಬಿಸಿಲ್ ಪುಗಲೆಡೆಗುಡದ ಮರಂಗಳಿಂ
 ದೊಪ್ಪುವ ತೀರಂಗಳಿಂ, ತೀರಂಗಳಂ ಮೀರುವ ನೀರ ಪೂರದೊಳೊ
 ಗೆವ ನೊರೆಯಿಂ ಸ್ತೂಗಯಿಸಲೆಗಳೊಳೊಲೆವ ಅರಸಂಚೆಗಳಿಂ,
 ಅಂಚೆಗಳೊಡಲ್ ಮೀಂಟುವ ಮೃಣಾಳಾಗ್ರಂಗಳಿಂ ಕರಾಳವ್ಯಾಳ
 ಸ್ಫಟಿಗಳಂದದಿನೊಪ್ಪುವರಲ್ದರವಿಂದಂಗಳಿಂ, ಅರವಿಂದಂಗಳೊಳ್
 ಸುರಿವ ಮರಂದಮನೀಂಟೆ ಸೊರ್ಕಿದಿಂದಿಂದಿರಂಗಳ ರೈಲ್ಮಂಕಾರಂ
 ಗಳನನುಕರಿಸ ತೀರತರುಸ್ಥಿತ ಕೀರಶಾರಿಕಾಮುಖ ಶಕುನಕುಲ
 ಕಲಕಲಧ್ವಾನಂಗಳಿಂ ಮೆರೆವ ಸರಸಿಯನೊಂದಂ ನಿಟ್ಟಿಸಿ, ಮೆಯ್ಯ
 ತಾಪಮಾರೆ ಸ್ನಾನವಾನಂಗಳನೊಡರ್ಚಿ, ತತ್ತೀರದೊಳಿರ್ಪ ಮಲ್ಲಿ
 ಗೆಯ ಪಂದರಂಗಳೊಳ್ ಕಾಣ್ಬ ಚಂದ್ರಕಾಂತಮಣಿವೇದಿಕೆಯೊಳ್
 ಚಂದ್ರಮತಿಯ ಉರುಗಳೆ ಉಪಧಾನವಾಗೆ ಶಯನಿಸಿ, ಇನಿಸು
 ನಿದ್ದೆಗೆಯ್ದು, 'ತಾಂ ಭದ್ರಾಸನಮನಡದೂ ಪೇರೋಲಗಂಗೊಟ್ಟರೆ,
 ಚಂಡಕೋಪಿಯಾದೊರ್ವ ತಪೋಧನನೈತಂದು ತನ್ನಂ ಸಿಂಹಾಸ
 ನದತ್ತಣಿಂ ಕಳಗೀಳ್ವೆ, ವಾಮಪಾದಮಂ ನೀಡಿ ಮುಕುಟಮಂ
 ನೆಗೆದೊದೆದಂತೆ' ಕನಸಂಕಂಡು, ಅಳ್ಳಿಳ್ವೆ, ಕನವರಿಸಲ್ಪೊಡಗಿದಂ.
 ಅದಂ ಕಂಡು ಚಂದ್ರಮತಿ ಚಿಂತಿಸಿ, ಉಚಿತ ವಚನಂಗಳಿಂದಿನಿ
 ಯನಂ ಸಂತವಿಸಿ, ಕನವರಿಕೆಯಂ ಮರೆಯಿಸಿ, ಅದರ ಕಾರಣಮು
 ನರಿತು, "ಇನ್ನುಮಿಲ್ಲಿದೊಡೆ ಬನ್ನಂ ತಪ್ಪದು; ತುರಿಪಂ ಗೆಯ್ಯಂ"
 ಎಂಬನಿತರೊಳೆ ಕೌತಿಕಪ್ರೇಷಿತೆಯರಪ್ಪವರಿವರ್ ಪೊಲತಿಯುರೈ
 ತಂದು, ಮೆಚ್ಚುವಂದದೆ ಪಾಡಿ, ಆಡಿ, ಆ ರಾಯನ ಕೂಡೆ ಸರಸ
 ಸಲ್ಲಾಪಮಂ ಗೆಯ್ಯಲುಜ್ಜುಗಿಸಿದರ್. ಭೂರಮಣನಾಮುಟ್ಟಲಾ

ಗದ ಕನ್ನೆಯರ ದುಶ್ಚೇಷ್ಟೆಗಳನೊಲ್ಲದೆ ಸಾಸದಿಂದೊಡಲ್ ಮುರಿಯೆ
 ಬಡಿದಟ್ಟಿದಂ. ಈ ಹದನನರಿತು ಗಾಧಿನಂದನಂ ಕೆರಳ್ ಲೇಲಿಹಾ
 ನನಂದದೆ ಮುನಿದುರಿವೆಳ್ಳು ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತೈತಂದು, ಆ ಭೂಧವಂ
 ಮುನ್ನಮೆ ಕನಸಂಕಂಡನಿತುಮನನುಭೂತಮಾಗೆಸಗಿದಂ. ಬಳಿ
 ಕಾಮಾನವೇಂದ್ರಂ ಮಾನಮನುಳಿದು ಹೇಡಿಯಂದದೆ ಬಂದ ದುರಿ
 ತಕೆ ಬೆದರಿ ಕೈಮುಗಿದು, 'ದಾಸನ ತಪ್ಪು ದಂಡದಿಂ ಸಲ್ವುದು' ಎಂ
 ಬಂದದಾ ಮುನಿವಲ್ಲಭನಡಿಗೇರಗಿ ಎಳದಿರೆ, ಪ್ರಸನ್ನನಂತಾಮುನಿ
 ವರಂ "ಬಾಳ್ವಿನೆಂದೊಡಾ ಚನ್ನೆ ಕನ್ನೆಯರಂ ಬಡಿದ ವಾಪಕೆ ತಕ್ಕ
 ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಾಗಿ ಅವರನೆ ಕೈಕೊಳ್ಳುದು" ಎನೆ, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಂ
 "ಹರಿಹರೇ! ಎಂತಹ ನುಡಿಗೇಳ್ವೆಂ!" ಎಂದು ಕಿವಿಗಳಂ ಮುಚ್ಚಿ,
 ಗಾಢೇಯನಂ ನೋಡಿ, "ಇಂತು ಬಿರುನುಡಿಗಳಿಂದೆನ್ನಂ ಕಾಡುವು
 ದರತ್ತಣಿನೆನ್ನಯ ಹರಣಮಂ ಹರಿಸುವುದು ಲೇಸು! ಬೇಳ್ಕುಮೆಂ
 ದೊಡೆನ್ನಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಮನಾದೊಡಂ ಉಳಿದಪೆನಲ್ಲದೆ ಕುಲಶೀ
 ಲಂಗಳನುಳಿದಪೆನೆ?" ಎಂದು ದೈನ್ಯದಿನೊರೆದಂ. ಅದನೆ ಗುರಿವಿ
 ಡಿದಾಕಪಟ ತಾಪಸಿ "ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಾ, ನೀನಿನಕುಲಸಂಭವಂ! ಆಡಿದ
 ನುಡಿಗವಡೆಪ್ಪುದು ಗಡಾ! ಮೃದುವಾಗ್ಗಿ ತಶಾರಿಕೆಯರವ್ವಾ ಕುವರಿ
 ಯರನೊಲ್ಲದೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಮಂ ತೊರೆವೆನೆಂದೈ. ಅಂತಾದೊಡೆ
 ಈಗಳೆ ಎನಗೆ ನಿನ್ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಮಂ ಧಾರಾದತ್ತಂಗೆಯ್ಯುದು" ಎನುತೆ
 ನಿರ್ಬಂಧಿಸಲ್, ಅವನುಮಂತೆಸಗಿ ಮಂತ್ರಿಪುತ್ರಕಳತ್ರಂಗಳ
 ನೊಡಗೂಡಿ, ನಿಜನಗರಿಗೈತಂದಾವರ್ತಮಾನಮಂ ಮೌರಜಾನಪ
 ದಾನೀಕಕ್ಕರಿಸಲವರ್, "ಈನುವನ್ನೆಗಂ ಕಾದು ನರಿಯ ಬಾಯ್ಗೆ
 ಕೊಟ್ಟಂತೆ' ನಮ್ಮನಿನಿತು ದಿನಮುಮಿತಾನುಕಂಪೆಯಿಂ ಪೊರೆದೀಗ
 ಳೀಬೆಟ್ಟದನ ಕೈಗಿತ್ತು ಪೋಗುವುದೆ?" ಎಂದು ಹಂಬಲಿಸಿ, ಅವರಂ

ಪಲತೆರದುಚಿತ ವಚನಂಗಳಿಂ ಸಂತವಿಸಿ, ತಾನಡವಿಗೆ ತೆರಳ್ವಂ. ಅನಿತರೊಳ್ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂ ಮಿತ್ರಕುಲಪವಿತ್ರನಂ ಆದರ್ಶ “ಎಲೆ! ನೃಪಾಧಮ, ನಿನ್ನಯ ಕಿಡುನಡತೆಗಳನಾಂ ಬಲ್ಲೆಂ! ಪೂರ್ವದತ್ತ ಮಾದೆನ್ನ ವಿತ್ತಮಂ ಸಲ್ಲಿಸದೆತ್ತ ಪೋದಪೈ? ಇದು ನುಡಿ ತಪ್ಪಿದ ಹದನಲ್ಲೇಂ?” ಎಂದು ಪಲನಿಟ್ಟುರಂಗಳನಾಡೆ, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಂ “ತಾಪ ಸವರ್ಯರೆ, ನಿಮ್ಮ ಪಣಮೆನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸದೊಳೆ ಇರ್ಪುದು. ಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ವಮಾದ ನಿಮ್ಮ ಪಣಮಂ ಸ್ಪೃಶಿಸಲಾದೊಡಂ ಯತ್ನಿಸಿದವನಲ್ಲ. ಎನ್ನ ಸ್ವತ್ವಮೆಲ್ಲಮುಮಂ ಕೊಟ್ಟ ಬಳಿಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಮುನ್ನಿನ ಪಣಂ ಬೇರೊಂದಿರ್ಪುದೇ?” ಎಂದು ಬಿನ್ನೈಸೆ, ಕುಶಿಕನಂದನಂ “ಎಲೆ! ಮಾನವಾಧಮ, ಸುಮ್ಮನೇಕೆ ಸಟಿಯಾಡುವೈ? ನೃಪತಿಗಳಾವಗಂ ನೀತಿವಿಹೀನರೆಂಬುದನಾಂ ಬಲ್ಲೆಂ. ಮುನ್ನಿತ್ತೆಮ್ಮ ಧನಮನೀಯದೆ ಪೋಗಲಾಗದು” ಎಂದು ಪೇಳಲಾ ನೃಪವರಂ “ಆದನೆತ್ತಲಾದೊಡಂ ಗಳಿಸೀವೆಂ” ಎನೆ, “ನಿನ್ನಂ ನಚ್ಚುವರಾರ್” ಎನುತೆ, ತನ್ನಪೊಲೆ ಕಪಟಕ್ರಿಯಾದಕ್ಷನಪ್ಪ ನಕ್ಷತ್ರಕನೆಂಬೊರ್ವ ಪ್ರಿಯಶಿಷ್ಯನಂ ಪಿಂದಿಟ್ಟು, ತದರ್ಥಮೆ ಭಾರ್ಯಾಪುತ್ರರಂ ಮಾರಿಸಿ, ಚಂಡಾಲಕಿಂಕ ರನಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿ, ಕುಂಡಲಿದಶನದಿಂ ಕುವರನಂ ಪಂಚತ್ಯಮನೊಂ ದಿಸಿ, ಚಂದ್ರಮತಿಯನಿಲ್ಲದಲ್ಲದ ನಿಂದೆಗೊಂದಿಸಿಯುಂ, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ನರೇಂದ್ರನಂ ಬೊಂಕಿಸಲಾಗದೆ, ಆ ರಾಜಸತ್ತಮನ ಸತ್ಯಸಂಧತೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಪುತ್ಯಕ್ಷರಾದ ದೇವಗಣ ಸೇವಿತ ಹರಿಹರ ವಿರಿಂಚಿಗಳ್ಗೆ ತನ್ನಯ ಪಂತದ ಚಂದಮಂ ತಿಳುಪಿ, ಚಕ್ರಯಂ ಬೇಡಿ ಸುದರ್ಶನ ಚಕ್ರಮನಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಬೆಸಸಿದುದನೆಸಗುವಂತನುಗ್ರಹಿಸಿ, ಕಟ್ಟಿ ರಕದಿನಾಧರಣೀಧವಂಗಿಂತೆಂದಂ — “ಎಲೆ ಸತ್ಯವತ್ಪುತ್ರ, ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಆಲವಾಲಂ ನೀನೆ ಗಡ! ನಿನ್ನ ಸತ್ಯಸಂಧತೆಯಂ ಪರಿಕಿಸಲ್ಪಯಸಿ,

ಇನಿತಂ ಗೆಯ್ದೆನಲ್ಲದೆ ಪೆರತೊಂದಿಲ್ಲಂ. ಆನೀಕಜ್ಜಕುಜ್ಜುಗಿಸುವೆ
ಡೆಯೊಳೆ ನಿನ್ನಂ ಸತ್ಯಚ್ಯುತನಂ ಗೆಯ್ಯದಿದೊಡೆ, ಸಪ್ತದ್ವೀಪವ
ತಿಯಾದೀವಸುಮತಿಯನೆಲ್ಲಮಂ ಸಕಾತಪತ್ರವಾಗಿ ನಿನ್ನಿಂ ಪೊರೆ
ಯಿಸುವನೆಂದು ಪೂಣ್ಡಿಂ. ಈಗಳದರ್ಕೆ ತಕ್ಕುದೆನಿಪ ಮೈಮೆಯಂ
ನಿನ್ನೊಳ್ ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವೆಂ” ಎಂದು ಪೇಳ್ವು ತನ್ನ ತಪಃಫಲದೊಳ
ರ್ಥಮನಾಧರಣೀಧವಂಗೆ ಧಾರಾಪೂರ್ವಕಮಾಗಿತ್ತು, “ಇನ್ನುಮೊ
ಚಕ್ರವಾಳಮಾದ ಭೂಚಕ್ರಮನವಕ್ರಗತಿಯಿಂ ಚಕ್ರಂ ಕಜ್ಜಮಸ
ಗುತಿರೆ ರಾಜ್ಯಭಾರಮಂ ಗೆಯ್ಯುದು” ಎನುತೆ ಪರಸಿ, ತಾಂ ಮುನ್ನ
ಮಯೋಧ್ಯಾಧಿಪತ್ಯಮನೆಸಗಲ್ ಬೆಸಸಿದರ್ ಸುಯಜ್ಞಂಗೆ —

ತ್ರಿ

‘ ಸ್ವಪ್ನಸ್ತು. ಯಜನಾದಿ ಪಟ್ಟರ್ಮನಿರತನಾಗಿ, ಅಸ್ಮತ್ಪರಮಾಪ್ತ
ತಿಷ್ಯನಪ್ಪ ಸುಯಜ್ಞಂಗೆ —

ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕಮಾಗಿ ಬರೆದ ಆಶೀರ್ವಾದ
ಪತ್ರಮೆಂತನೆ:

ಉಭಯ ಕುಶಲೋವರಿ, ಸಾಂವ್ರತಂ. ಅಯೋಧ್ಯಾಪುರಿಯಂ ಹರಿ
ಶ್ಚಂದ್ರ ರಾಜೇಂದ್ರಂಗೆ ಸಕಲ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದೊಡನೆ ಮುದದೆ ಮಗುಳ್ಳದಿತ್ತಿ
ಪುರದರಿಂ ಗಜರಥಪದಾತಿತುರಗನಿಚಯವರಿಚಾರಕರ್ಕಳಂ, ರತ್ನಭೂಷಣ
ಧನಧಾನ್ಯ ರಾಶಿಗಳಂ ಎಲ್ಲಮುಮನೊಪ್ಪಿಸಿ, ನೀನಾಳ್ವನಿತು`ದಿನಂಗಳ ರೊಕ್ಕ
ದಾಯವ್ಯಯಂಗಳಂ ವೇಳ್ವುಬರ್ಪುದು.’

ಎನುತೆ ಪತ್ರಮಂ ಬರೆದು ಕರ್ಯಾಬರಹಮಂಮಾಡಿ, ಹರಿ
ಶ್ಚಂದ್ರರಾಜೇಂದ್ರನ ಸಮ್ಮುಖದೊಳಿಟ್ಟು, ಇದಂ ಕೊಂಡು ಸುಯಜ್ಞ

ನತ್ತಣಿಂ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಮಂ ಕೈಕೊಳ್ಳುದೆನುತಾಶೀರ್ವಚನವುರಸ್ಸರ
ಮಾಗಿ ಬೀಳ್ಕೊಡಲ್, ಆ ಧರಣೀಧವನಾಮುನಿಪನಾಶಿವಮನಾಂತು
ನಿರೂಪಮಂ ಕೈಕೊಂಡು, ಪುತ್ರಮಿತ್ರಕಳತ್ರಯುತನಾಗಿ ಕಾಶಿಕಾ
ನಗರದತ್ತಣಿಂ ತೆರಳಲನಿತರೊಳೀವೃತ್ತಾಂತಮನೆಲ್ಲಮಂ ಕಾಶೀಶ
ನರಿತು, ಚತುರಂಗಬಳಂಗಳೊಡಗೂಡಿವಂದು, ಆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯನಿ
ದಿಗೊಂಡು, “ ಸಾರ್ವಭೌಮಾ, ನೀಂ ಸಾಮಾನ್ಯರಂತೆ ವಾದಚಾರಿ
ಯಾಗಿಯುಂ, ವಿಗತಪರಿವಾರನಾಗಿಯುಂ, ತೆರಳ್ಳುದುಚಿತಮಲ್ಲು.
ಈ ಪೊಳ್ಳಿ ಪೊಳಲೊಳಿದುರ್, ಎನ್ನ ಮನೆಯೊಳಿದುರ್ನಿತೌತನಮ್ಮ
ನಂಗೀಕರಿಸಿ, ಎನ್ನಂ ಧನ್ಯನಂಗೈಯ್ದು ಮರುವಗಲ ಸವಳ್ತಡೆ ಸಸ್ತೈ
ನ್ಯನಾಗಿ ತೆರಳ್ಳು, ವೃಂದಿಮಾಗ್ಧರ್ ಪೊಗಳೆ, ಮಹಾವೈಭವದೆ
ಬಿಜಯಂಗೈಯ್ದಲವಧರಿಪುದು.” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲಾತನ ಬಯಕೆ
ಯನಾದರಿಸಿ, ಆ ದಿನಮಾಕಾಶಿಯೊಳಿದುರ್, ಮರುವಗಲ್ ಸವಳ್ತಡೆ
ಯೊಳೆಳ್ಳು, ಅನಂತವಾಹಿನಿಗಳೊಲಗಿಸೆ, ಕಾಶಿರಾಜನಾಜಾನೇಯ
ಮನಡರ್ಧು ಮಾರ್ಗಪ್ರದರ್ಶಕನಾಗಿ ಮುಂದೆರಳೆ, ಮಂಗಳದೇವ
ತಾನೆಂಗೈಸಂಗತನಾದ ರಥಾಂಗಧರನಂದದೆ ಚಂದ್ರಮತೀಲೋಹ
ತಾಸ್ಯರೊಡಗೂಡಿ, ಕನಕರತ್ನರಮ್ಯಮಹಾರಥಾಧಿರೂಢನಾಗಿ ಪೊ
ರಮಟ್ಟು, ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಕಪ್ಪಂಗಳನೊಪ್ಪದಿನೊಪ್ಪಿಸುತಿದಿಗೊಂಬ
ಮೇದಿನೀನಾಯಕರಂ ಸಾಧರದಿನವಲೋಕಿಸಿ, ಮನ್ನಿಸುತೆ, ನಿರಂ
ತರ ಪ್ರಯಾಣದೆ ಕತಿಪಯವಾಸರದೊಳೆ ಕೋಸಲದೇಶಮಂ
ಸಾರ್ದಂ. ಈ ವಾರ್ತೆಯಂ ಚಾರರತ್ತಣಿಂ ಸತ್ಯಕೀರ್ತಿ ಕೇಳ್ಳು,
“ ಸತ್ಯಕೀರ್ತಿಗಳ್ಗೆ ಪೆತ್ತವನೆಯಾದ ಮಾರ್ತಾಂಡಕುಲಮಂಡನನೆ
ಮಗೆ ಪದ್ಮಳಂ ಮಿಗೆ ಆಣ್ಣನಾಗಿ ಮಗುಳೆ ಬಿಜಯಂಗೈಯ್ದಪಂ!
ಉಲ್ಲಾಸಮೆಲ್ಲರೊಳ್ ಪಲ್ಲವಿಸೆ ಆ ಭೂವಲ್ಲಭನನಿದಿಗೊಳ್ಳುದು.

ಪೊಳಲೆಲ್ಲಂ ಸಿಂಗರಿಪುದು. ಗೃಹದ್ವಾರಂಗಳೊಳ್ ತೋರಣಂಗಳಂ ಕಟ್ಟಿಪುದು. ಪೊಸಂತಿಲ್ಗಳೊಳ್ ಮುತ್ತಿನ ರಂಗವಲ್ಲಿಗಳಂ ಬರೆಯಿಪುದು. ರಾಜಮಾರ್ಗಂಗಳೊಳ್ ಮೃಗಮದಮಿಶ್ರಿತತೋಯಂಗಳಂ ಸಿಂಪಿಸುವುದು. ಬಹಿದ್ವಾರಂಗಳೊಳ್ ರಂಭಾಸ್ತಂಭಂಗಳಿನೊಪ್ಪುವ ಪಂದರಂಗಳಂ ಪರ್ಬಿಪುದು' ಎಂಬ ಸುಯಜ್ಞನಾಜ್ಞೆಯಂ ಪೊಳಲೊಳ್ನಾಡಿದಂ.

ಬಳಿಕ್ಕೈ ಸುಯಜ್ಞಂ ಸತ್ಯಕೀರ್ತಿ ಪ್ರಮುಖಾಮಾತ್ಯರಂ ಮುಂಬಿಟ್ಟು ಪೌರಜನಪರಿವೃತನಾಗೆತ್ತಂದು, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನನಿದಿಗೊಂಡು, ತನ್ನಂ ನೋಡಿದೊಡನೆಯೆ ತೇರನಿಳಿದು ಪೊಡಮಡುವ ಪೊಡನಿಯೊಡೆಯನಂ ಸತೀಸುತಸಮೇತನಾಗಿ ಕೆನ್ನಂ ಮನ್ನಿಸಿಯುಂ, ಪರಸಿಯುಂ, “ವಸುಮತೀಶ, ಕೌಶಿಕಪ್ರಕಲ್ಪಿತ ಮಾಯಾಂಧಕಾರಮಂ ಕ್ಷಮಾಕಮಲಬಾಂಧವರತ್ತಿಯಿಂ ಪಾಳೆಯ್ ಜನಂ ಪೊಗಳ್ವ ನನ್ನಗ್ಗಳಿಕೆಯಂ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆಂ. ನಿನ್ನಯ ಸುಕೃತಂ ಮೆಚ್ಚತಕ್ಕುದು” ಎಂದು ಪೊಗಳುತಿಸಾರಮುನಿಸಂಕ್ರಂದನಂಗೆ ತ್ರಿಶಂಕುನಂದನನಿಂತೆಂದಂ — “ಗುರುತರ ಕರುಣಾಶರಧಿಯಪ್ಪ ನಿಮ್ಮ ಗುರುವನುಗ್ರಹಿಸೆ ಪೆಸರ್ವಡೆದೆಂ. ಆಮಾಮೈಮನನುಗ್ರಹಿಸಲ್ ಕಯ್ಗೊಡುದೊಂದುಂಟೆ?” ಎನಲಾಸುಯಜ್ಞಂ, “ಅಹುದಹುದು; ಎಮ್ಮ ಗುರುಕರುಣಮೆ ಪೊಗಳತಕ್ಕುದು. ಆತನ ಸೈರಣೆಯುಂ ಜಗದೊಳೆ ನೆಗಲ್ವಿಕ್ಕುಂ! ಸರ್ವಸಮರುಂ, ಸತ್ಯಧರ್ಮಕ್ಷಮರು ಮಪ್ಪ ನಿಮ್ಮನ್ನರ್ಗಿ ಪೆರರಿನೊಗೆವ ಕೊರತೆಗಳ್ ಪ್ರಕಟಿಸುವು ದಿಲ್ಲಮೆಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ನುಡಿಗಳಿಂದಮೆ ತೋರ್ಪುದು! ಸಾಸಿರ ವಾತಿದೇಂ? ಎಮ್ಮಗುರು ಚಿರಕಾಲಂ ತೀತವಾತಾತಪಂಗಳಂ ಸೈಸಿ, ಪೆರ್ಕ್ಕುಡಂಗಿನಿಂ ಗಳಿಸಿದ ತವಃಫಲಂ ನಿರರ್ಥಕಮಾಗಿ, ನೆಣಸಿ

ನಿಮ್ಮನೆಣಿಸಲಾಗದೆಡರ್ಗಳಿಂ ಕುಂದಿಸಿ, ತಾಂ ಪಡೆದುದಿತ್ತಲತ್ತಲ್
 ನಿಂದೆಯಲ್ಲದೆ ಮೇಣೊಂದಿಲ್ಲಂ. ನೀಮಾದೊಡಂ, ಸತ್ಯಸಂಪನ್ನ
 ರೆನಿಸ ವಿಖ್ಯಾತಿಯಂ ಮಿಗೆ ಪಡೆದಿರ್. ಅದರಿಂ ನಿಮ್ಮತ್ತಣೆನೆ
 ಮಗೆ ಮನ್ನಣೆಯಪೇಕ್ಷಣೀಯಮಪ್ಪುದು” ಎಂದು ಪೇಳ್ವ ಸಜ್ಜನಾ
 ಕಲಿತಮುಂ, ಆಧೋರಣಾನೀತಮುಮಾಗಿ, ಮಂದರಾಗಮಂ ತನ್ನಂ
 ಗದೆ ಧಿಕ್ಕುರಿಸುತಿರ್ಪ ಭದ್ರನಾಗಮನಾಮಹಾಭಾಗಿಯ ಪುರೋ
 ಭಾಗದೊಳ್ ನಿಲಿಸಿ, “ಇದನೇರಲ್ ಚಿತ್ತೈಪ್ಪುದು” ಎನಲಾ ಮನು
 ಜೇಂದ್ರನೈರಾವತಾಧಿರೂಢನಾದ ಅಮರಪರಿವೃಥನಂದದೆ ಆ ಗಂ
 ಧಗಜಮನಡರ್ದು, ತನ್ನ ಪಿಂದೆಸೆಯೊಳೆ ಮೇರುವಂ ಪೋಲ್ವ
 ಪೊಂದೇರನೇರಿ ಪುತ್ರಕಳತ್ರಮೈತರಲ್, ಮಹಾವಿಭವಾಭಿರಾಮ
 ನುಂ ನಿಜನಗರಾಭಿಮುಖನುಮಾಗಿ ತೆರಳ್ವ, ತೋರಣದ್ವಾರದಿಂ
 ನಿರ್ಗಮಿಸಿ, ರಾಜಮಾರ್ಗದಿಂ ಪೊರಮಡುವೆದೆಯೊಳ್, ಗಗನ
 ಸ್ಪೃಕ್ಸಿಧೋಪರಿತಲಂಗಳೊಳ್ ಸಾಲ್ಗೊಂಡು ನಿಟ್ಟಿಪ ಪೊರಸುಂದ
 ರಿಯರ್ ವೈರಮಯಾನಂಗಳತ್ತಣಿಂ ನೋಳ್ವ ನಿಲಿಂಪ ಹಂಸಯಾ
 ನೆಯರಂ ಪುರುಡಿಸುತೆ, ಓರೊರ್ವರಂ ಆದಾರ್ದಾಡುವ ಬಿನದಂಗಳಿಂ
 ಕಲಕಲಮೆಸಗೆ, “ಎಲಾ! ಕಲಭಾಪಿಣಿ, ಆವ ಕುಭೃಚ್ಛೈರೋ
 ಮಣಿ ಚಲವಿಡಿದು ಕಾಡಿದ ಗಾಧಿಪುತ್ರನ ಮಾಯೆಗೆ ಸಿಲ್ವುದುಳಿದಂ;
 ಆವ ಸಾರ್ವಭೌಮನಾಸುಪರ್ವರ್ಗಂ ಸಲ್ಲದ ಸೂನೃತವ್ರತಮನಾ
 ಚರಿಸುವ ಕತದಿಂ ಸತೀಸುತರಂ ನಾರಿ, ತಾನುಮೊರ್ವ ನೀಚಂಗೆ
 ತೊಳ್ತಾದಂ; ಆವರಸಂ ರಾಜರಾಜ ದೇವರಾಜತನೂಜರಂ ಸೌಂದ
 ರ್ಯದೊಳಂ, ಸುರತರುಶತಧರಾಂಬುಧರಂಗಳನೌದಾರ್ಯದೊಳಂ,
 ಪಂಚಮುಖಪಣ್ಮುಖ ಪ್ರಮುಖರಂ ಶೌರ್ಯದೊಳಂ ಜಯಿಸಬಲ್ಲಂ;
 ಅಂತಹ ಮನುಕುಲಕಲಶವಾರಾಶಿಚಂದ್ರನಾ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನೆ ಭದ್ರ

ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ, ಭದ್ರದಂತಾವಳಮನಡದರ್, ಎಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಬ್ಬ
ಮನೆಸಗುತೆ, ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ಯುತಿರ್ಪಂ. ಎಲೆ ಅಮ್ಮ! ಅದೇನಚ್ಚ
ರಿಯೆ! ಅತ್ತಲಾ ಪೊಂದೇರನೇರಿ ಬರ್ಪ ಪೊನ್ನೊಂಬೆಯಂ ನೋ
ಡಿರೆ! ಪತಿದೇವತೆಯರಪ್ಪ ಸತಿಯರ್ಗಿದುವೆ ತಕ್ಕುದೆನುತೆ ಅರಿಪು
ವಳೊ ಎನಲೀ ಉಡುರಾಜವದನೆ ಕೌತಿಕಪ್ರಕಲ್ಪಿತಮಾಯಾಪ
ಯೋರಾಶಿಯಂ ದಾಂಟಲನಲನಂ ಪೊಕ್ಕಳಂತೆ! ಇಂತಹ ಕುಲಸಾ
ಲಿಕೆಯರೆತ್ತಲಿರ್ಪರೆ? ಈ ಸ್ತ್ರೀವಾತಿವ್ರತ್ಯದೈವಿರಿಯಿನನುಪಮಾ
ನಯಶಶ್ಚಂದ್ರಮುತಿಯಾಗಿ ಚಂದ್ರಮುತ್ಯಾಖ್ಯೆಯಿಂ ನೆಗಲ್ಪಿರ್ಪಳ್.
ಮೇಣೀಚೆನ್ನೆಗೆ ತಾಂ ನೋಂತ ನೋಂಪಿಗಳ ಬೆಳಸೆನೆ ಮುಂದಿರ್ಪ
ಣುಗನಂ ಕಂಡಿರೆ? ಈ ಚೆಲ್ವನನೊಂದು ಪಾವು ಕಡಿಯಲಳಿದು
ಳಿದನಂತೆ! ಇಂತು ಸುಗುಣಗಣಾಲಂಕೃತರಪ್ಪ ನಿತ್ಯಸತ್ಯವರ್ಧಿ
ಷ್ಟುಗಳ್ಳಿ ಇಂತಹ ವೈಭವಂ ಸಮನಿಸೆ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ಎಮ್ಮ
ಭಾಗ್ಯಮೆಂತುಟೆ!" ಎನುತೆ ಸರಸಮನಾದಿದರ್. ವಾರಾಂಗನೆ
ಯರ್ ನೃತ್ಯಗೀತಾದಿಗಳನೆಸೆದಿದರ್. ವಂದಿನಾಗಧ ಬೃಂದಂಗಳ
ಳಭಿನಂದಿಸಿದರ್. ಪುಣ್ಯಾಂಗನಾಜನವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ಮಂಗಳಾಕ್ಷತೆಗಳ್
ಸುರಗಣಪ್ರವರ್ಷಿತ ಕಲ್ಪಕಪ್ರಸೂನಂಗಳಮೊಲುದಿದುವು. ಪಟ
ಹಭೇರಿವೃದ್ಧದಂಗಾದಿ ಮಂಗಳವಾದ್ಯ ಧ್ವನಿಗಳುಂ, ದೇವದುಂ
ದುಭಿಧ್ವಾನಂಗಳುಂ, ಭೂನಭೋಂತರಂಗದೊಳ್ ಮಸಗಿದುವು.
ಧರಾಮರರುಂ ಸ್ತೃಕ್ಷಲ್ಲವಾಭಿಶೋಭಿತ ಮಹಾರಾಜತಗಳಂತಿಕಾಕ
ಲಿತ ಹಸ್ತರಾಗಿ, ಸ್ಪಸ್ತಿವಾಚನಂಗಳಂ ಪರಿಸುತಿದಿಗೊಂಡರ್
ಅನಿತರೊಳಾ ಹಂಸಕುಲವತಂಸಂ ಭೂಸುರಸುವಾಸಿನಿಯರ್ ಬಜ್ಜ
ರದ ಪರಿಯಣಂಗಳೊಳ್ ಬೆಳಗುವ ಕಪ್ಪುರದಾರತಿಗಳನಂಗೀಕರಿ
ಸುತೆ, ನೊಗಸಾಲೆಯೊಳೊಯ್ಯನೆ ಭದ್ರಕರಿಯನಿಳಿದು, ಹರಿಕಾರರ್

ಉಗ್ಗಡಿಸುತೆ ಗಧಾವಣೆಗಳಂ ಭಡಾಳಿಸುತಿರೆ, ಆಸ್ಥಾನ ಮಂಟಪಮಂ ಪೊಕ್ಕು, ಭದ್ರಸಿಂಹಾಸನಮನಡದಂ.

ಆಗಳ್ ಕೌಶಿಕಂ ತನ್ನೆರ್ದೆಯೊಳ್ ತುಂಬಿದಮರ್ಪಾನ ಲನಂ ಭರಿಸಲಾಗದೆ ಪೊರಗುಗುಳೆ ಪಿಂಡಾಕೃತಿಯಿಂ ಬೀಳ್ವದೊ, ಎನಲರುಣಕಿರಣ ಮಂಡಲಂ ಪಡುವಣ ಕಡಲೊಳಡಂಗಿದುದು. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಾರ್ವಭೌಮಂ ಸರ್ವಂಸಹಾಭಾರಮಂ ನಿರ್ವಹಿಸಿದು ದರಿಂ ತನಗೆ ಪದುಳಮೊದವಿದುದೆನುತೆ, ಆ ಮಹಿಪನಂ ಕಾಣ ಲೈತರ್ಪ ಇಳಿದಳೆದಹಿಪನ ಪೆಡೆಗಳಿಂದುದಿರ್ವ ಮಣಿಗಣಸಂತಾ ನಮೊ, ಎನೆ ಸಂಧ್ಯಾರಾಗಮೊದವಿದುದು. ಕುಲಾಯಂಗಳಂ ಸಾರ್ವ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಕಲಕಲಂಗಳ್ ದೆಸೆದೀವಿದುವು. ಒಕ್ಕಲಿಗರ್ ಊರುದಾರಿ ತೋರಲ್ ತಮ್ಮೆಳೆಗರುಗಳಂ ನೆನೆದು, ಕೆಚ್ಚಲ್ಲಳ್ ತೊರೆಯಲೋಡಿಬರ್ಪೆಳೆಗಂದಿ ಗೊಂದಣದಂಭಾರವಂಗಳ್ ಮಸ ಗಿದುವು. ಸತ್ಯಸಂಧನಾದ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಂ ಕುಂದಿಸಿ ಪಡೆದ ಕೌಶಿ ಕನಪಯಶಮೊ, ಎನಲಿರುಳೆಲ್ಲ ದೆಸೆಗಳೊಳಂ ಪರ್ಬಿದುದು. ಗಾಧಿ ನೆಂದನಮಂಧಾನಮಧ್ಯಮಾನಮಾನವಾಧಿಪ ಮನಃಪಯೋನಿಧಾ ನಸಂಜಾತಸತ್ಯಸ್ಫುರತ್ಸುಧಾಬಿಂದುಸಂದೋಹಮೆನೆ, ತಾರಕಾನೀಕ ಮಾಗಸದೊಳ್ಳಿರೆದುದು. ಗಾಧೇಯಕೃತಬಾಧಾಶತಾನುಭೂತಿಯಿಂ ಕುಂದದ ಕಮಲಾಪ್ತ ಕುಲತಿಲಕನಮಲಯಶಮೊ, ಎನಲಿಂದೀ ವರಬಂಧು ಉದಯಿಸೆ ಚಂದ್ರಿಕಾನಿಕರಂ ಸಾಂದ್ರತರಮಾಗಿ ವಿರಾ ಜಿಸಿದುದು.

ಆಗಳಾ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಂ, ತನ್ನಂ ಕಾಣಲೈತಂದ ಪೌರಜಾನಪದ ಸಮುದಯಮಂ ಮುದದೆ ತತ್ತತ್ಸದನಂಗಳ್ಗೆ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟು, ಸುಯ ಜ್ಞಾನಾಜ್ಞೆಯಿಂ ಬಾಣಸವನೆಯೊಳ್ ಸನ್ನಿಸಿದ ಪಂಚಭಕ್ಷ್ಯ ಪರ

ಮಾನ್ಯಂಗಳಿಂದೊಪ್ಪಿದ ಮೈಪ್ಪಾನ್ಯಮಂ ಕಾಶಿರಾಜಪ್ರಮುಖಾಪ್ತರಿ
ನೊಡಗೂಡಿ ಆರೋಗಿಸಿ, ಸಮಂಚಿತೋಚಿತವಸ್ತು ಪ್ರಶಸ್ತಮಾಗಿ
ಕಂಗಳೊಳಿಪ ಶಯನಾಗಾರಮಂ ಪೊಕ್ಕು, ಸಮಯಸಮುಚಿತ ಪರಿ
ಚಾರಿಕಾಕೃತೋಪಚಾರಂಗಳನಂಗೀಕರಿಸುತೆ, ಹಂಸತೂಲಿಕಾತಲ್ಪ
ದೊಳ್ ಶಯನಿಸಿ, ಅನಲ್ಪತರ ಸುಖಭಾಜನನಾಗುತೆ ನಿದ್ದೆಗೆಯ್ದಂ.
ಕಾಶಿರಾಜಪ್ರಭೃತಿ ನೃಪತಿಗಳೆಲ್ಲರುಂ ಸುಯಜ್ಞ ಪ್ರದರ್ಶಿತೋದವ
ಸಿತಶಯ್ಯಾತಲಂಗಳೊಳ್ ಪ್ರಸುಪ್ತರಾದರ್.

ಅನಿತರೊಳೆ ಸುಪ್ರಭಾತಮಾಗೆ 'ಕುಕ್ಕೂ, ಕೂ!' ಎಂಬ
ಕುಕ್ಕುಟಾರವಂಗಳುಂ, ವೈತಾಳಿಕರ ಮಂಗಳ ಪಾಠಂಗಳುಂ, ವಂದಿ
ಮಾಗಧಭೃಂದಾಭಿನಂದಿತಾರ್ಥವಂಗಳುಂ, ತೂರ್ಯವಿರಾವಂಗಳುಂ
ಕಿವಿವುಗೆ, ಮಂಗಳ ದೇವತೆಯಂ ಪೋಲ್ವ ನಿಜಾಂಗನೆ ಮುನ್ನಮೆ
ಎಳ್ಳತ್ತು, ಸಮುಚಿತ ನಿರ್ವರ್ತಿತ ಕಾಲ್ಯಾಣಕೃತ್ಯಳಾಗಿ, ಇದಿರೊಳ್ಳಿಲ
ಲಾ ನಲ್ಲಳ ಸುಪ್ರಸನ್ನಾನನಮಂ ನಿಟ್ಟಿಸುತೆ, ತ್ರೈಶಂಕವನೆಳ್ಳು ಸೆಜ್ಜೆ
ವನೆಯಿಂ ಪೊರಮಟ್ಟು, ಅಸವಸದೆ ಮುಖಮಜ್ಜನಾದಿ ಸವಳ್ತಡೆ
ಯುಜ್ಜುಗಂಗಳಂ ಸಜ್ಜುಗೊಳುತುಜ್ಜುಗಿಸಿ, ಗೃಹದೇವತಾ ಪ್ರಾರ್ಥ
ನೆಯಂ ಗೆಯ್ದು, ಗುರುಜನಂಗಳನರ್ಚಿಸಿ, ವಸ್ತ್ರಮಾಲಾಭರಣಾ
ಲಂಕೃತನಾಗಿ, ತನುತ್ರಾಣ ಶಿರಸ್ತ್ರಾಣಂಗಳಂ ತೊಟ್ಟು, ಮಿಸುನಿ
ಮೆಟ್ಟುಗಳಂ ಮೆಟ್ಟಿ, ಅಡಪವಳರ್ ತವಲಾಯಂಗಳಂ ನೀಡುತೆ
ಅಡಪಮಂ ಪಡಿಗಮುಮಂ ಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ನಡೆಯಿ, ಸೆಗ್ಗಡೆ
ಯರ್ ಪಟ್ಟದಸಿಗಳಂ ಕೈವಿಡಿದು ಪಲತೆರದೆ 'ದಿನಕರಕುಲಮು
ಣೀ! ವೈಭವಾಧೀಶ್ವರ ವಿಬುಧಮಣೀ! ಸುವಿಲಂಘಿತಗಾಥೇಯ
ಮಾಯಾಪಯೋನಿಧಾನಾ! ಸೂನ್ಯತವಾಣೀನಿಧಾನಾ! ದೃಷ್ಟಾರಿ
ವೀರಮಾರಣಕ್ರಿಯಾಸಮವರ್ತಿ! ದಶದಿಶಾವಿಶದೀಶ್ವರಾತಿಸ್ವಚ್ಛ.

ಕೀರ್ತಿ! ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಚಕ್ರವರ್ತಿ! ಎಂದು ಪೊಗಳುತ್ತಿರೆ, ಕರ
ಕಂಕಣಮಣಿದ್ಭುತಿ ತೇನತೇನಂ ನಿವ್ವಾಳಿಸುವ ಆರತಿಗಳೆನೆ, ಕೆಲಬ
ರಳಿನೀಳಾಳೆಕೆಯರೆಡೆವಿಡದೆ ಚಾಮರಂಗಳಂ ಬೀಸೆ, ಮಹಾವೈಭವ
ದಿಂದಂತಪುರದಿಂ ತೆರಳ್ವು, ಬಜ್ಜರದ ಕಳೆಕಳೆಗಳುಂ, ಕೆಂಪುಗಳ
ಧಾಳಧಳ್ಯಮುಮೆಸೆಯೆ, ಮಣಿಮಯನಾಗಿಯೊಪ್ಪುತಿರ್ಪ ಓಲಗ
ಸಾಲೆಗೈತಂದು, ಅದಕೆ ಮುನ್ನಮೆ ಅಲ್ಲಿಗೈತಂದ ಸುಯಜ್ಞಂ ತನ್ನ
ನೀಕ್ಷಿಸಿ, ಪ್ರತ್ಯುತ್ಥಾನಮಂ ಗೆಯ್ಯಲಾತನಂ ಸಮುಚಿತಾಸನಾಸೀ
ನನಂ ಗೆಯ್ದು, ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವೈಭವಾಧಿಸ್ಥಾನಘನಮಾದ ಭದ್ರಾಸನ
ದೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿದುರ್, ಮಂತ್ರಿ ಸಾಮಂತ ಸೇನಾಪತಿ ದಂಡನಾಯಕ
ಪ್ರಮುಖ ನಿಖಿಲ ನಿಯೋಗವರ್ಗಮುಂ, ವಿದ್ಯತ್ಕವಿಗಾಯಕಾ
ದ್ಯನುಜೀವಿವರ್ಗಮುಂ ಮೇಳೈಸಿ ಪರಿವೇಷ್ಟಿತರಾಗಿ ಓಲಗಿಸೆ,
ಪೇರೋಲಗಂಗೆೊಟ್ಟು, “ಜೀಯಾ, ಅಂದಿನೊಳ್ ಬೇಂಟೆಯಾಟಕೆ
ಪೋದ ಸಮಯದೊಳ್ಕಂಡ ನಿಮ್ಮ ರೂಪಮನೀಗಳತ್ತೆ ಕಾಣ
ಲಾವೆಂ! ನಿಮ್ಮಂದದಾಣ್ಮನಂ ತೊರೆದು, ಏಕಾಕಿಯಾಗಿದೆನ್ನೆಡ
ನೀರ್ಗಿದುದು. ಧನ್ಯೋಸ್ತಿಯೆಂದೆಂ” ಎಂದು ತನ್ನ ಆರ್ತಿಯನರಿಸಿ
ಮಿಗೆ ಬಿನ್ನೈಸುತಿರ್ಪ ಸತ್ಯಕೀರ್ತಿಯನಾದರಿಸಿ, ತನ್ನಿದಿರೊಳೆ
ಕುಳಿತಿರಲ್ ಬೆಸಸಿ, “ದಯಾಮೂರ್ತಿಯಪ್ಪ ಕೌಶಿಕಮುನಿ ಎನ್ನಂ
ಕಾಡಿದನೆಂದು ದೂರುವುದುಚಿತಮಲ್ಲು. ಪುರಾಕೃತ ದುಷ್ಕೃತ
ಮನನುಭವಿಸಿದಲ್ಲದೆ ಮಾಡದು. ಆದರಿಂ ಮರುಗಲೇಕೆ? ಖೇ
ದಾವೋದಂಗಳೆಡೆಯೊಳ್ ಚಿಂತಾಸಂತೋಷಂಗಳನೊಂದುವುದು
ಪಾಮರರ ಧರ್ಮಮಲ್ಲದೆ ಮೇಣೊಂದಲ್ಲಂ. ಗಾಢೇಯನೆಮ್ಮ
ಕೆನ್ನೆಯಂ ತಟ್ಟಿ ಪಾಲ್ಕುಡಿಸಿದನೆಂಬುದನೆನ್ನೆಗಂ ಮರೆಯಬೇಡೈ”
ಎಂದು ಪೇಳ್ವ ಆತನಂ ಸಂತವಿಸಿ, ತನಗೆ ಕೌಶಿಕಂ ಬರೆದಿತ್ತು

ನಿರೂಪಮಂ ಬಿಚ್ಚಿ, ಸುಯಜ್ಞನಿದಿರೊಳಿರಿಸಿದಂ. ಆ ಪ್ರಾಜ್ಞನದನೆ
ತಿಭಕ್ತಿಯಿಂದೆತ್ತಿ ಕಣ್ಣಿಕ್ಕಿತ್ತಿಕೊಂಡು, ಚಿತ್ತದೊಳ್ ಸಂತಸಮೊ
ದವಲೋದಿ “ರಾಜೇಂದ್ರ, ಈ ರಾಯಸಮಂ ನೋಡುವುದಕೆ
ಮುನ್ನಮೆ ಕರ್ತವ್ಯಂಗಳೆಲ್ಲಮೆನ್ನ ಗುರುವಿನತ್ತಣಿಂದೆನಗೆ ತಿಳಿಯ
ಲಾದುದು. ಇದೆ! ನಿಮ್ಮಯ ಸರ್ವಸ್ವಮಂ ಒಪ್ಪಿಸುವೆಂ. ತಪ್ಪಿ
ದೊಡೆ ಮನ್ನಿಸುತೊಪ್ಪುಗೈವುದು. ಎಮ್ಮೊಡೆತನದೊಳ್ ಕಂಡಾ
ಯವ್ಯಯಂಗಳ ಲೆಕ್ಕನಿಾವೋಲೆಯೊಳ್ ಬರೆದಿರ್ಪುದು. ಇದಂ
ಪರಿಶೀಲಿಪುದು” ಎನುತೆ ಓಲೆಯಂ ಬಿಚ್ಚಿ ಇಂತೋದಲ್ ತೊಡ
ಗಿದಂ—“ದೇವದಾಯ, ಬ್ರಹ್ಮದಾಯ, ಭಟ್ಟವೃತ್ತಿ, ಚಕ್ರನಾನ್ಯ,
ಅಗ್ರಹಾರಂಗಳಂ ಕಳೆದುಳಿದ ಧಾನ್ಯಧನಾಯಂಗಳಂ ಸೇರ್ದ ವರ
ಹಂಗಳ್ ನೂರು ಕೋಟಿ. ಸಾಮಂತರ ಪೊಗುದಿಮುಡುಪುಗಳ
ಆದಾಯ ಮುನ್ನೂರು ಕೋಟಿ. ಒಕ್ಕಲಿಗರುಂ ಕರಣಿಕರುಮೀನ
ಕಾಣಿಕೆಗಳ ರೊಕ್ಕಮಿರ್ಪತ್ತು ಕೋಟಿ. ಇದರೊಳ್ ನಿಮ್ಮತಿ
ವಾಲಯಂಗಳ ಉಂಬಳಿಗಳ್ಗೆಯುಂ, ಅನ್ನಸತ್ರಂಗಳ್ಗೆಯುಂ, ವರ್ಷಾ
ಶನಂಗಳ್ಗೆಯುಂ, ಕ್ರತುಹೋಮಾದಿ ವೈದಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳ್ಗೆಯುಂ,
ಗಜಹಯಾದಿಗಳ ಪೋಷಣೆಗಂ, ಆಪ್ತಗುಪ್ತವರ್ತನಂಗಳ್ಳುಮಾದ
ವ್ಯಯಂ ಪತ್ತು ಕೋಟಿ” ಎಂದೋದಿ, “ಇದನುಳಿದು ಮುನ್ನಿನ ನಿಮ್ಮ
ಬೊಕ್ಕಸದೊಳೊಂದು ಕಾಸಾದೊಡಂ ವೆಚ್ಚಮಾಗದು. ತಪ್ಪೊಪ್ಪು
ಗಳನಾರಯ್ದು ಸರ್ವಮಂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುದು. ಆಂ ಪರಮವೈದಿ
ಕನದರಿಂದೆನ್ನಿಂದಾಚರಿತಮಾದ ರಾಜಕಾರ್ಯಂ ಪರ್ಯಾಯಮಾ
ಗಿದ್ವಪುದಲ್ಲದೆ ಮಾನಿತಮಾಗಿರಲಾರದು. ಅವ ನಿಷಯದೊಳಾವ
ಲೋಪಮಿದೊಡಂ ಸಮಂಗೊಳಿಸಿ ಕ್ಷಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುದು” ಎನುತೆ
ಸರ್ವಮನಾ ಉರ್ವೀಶಂಗೊಪ್ಪಿಸಿದಂ. ಅರಸನುಂ ಸಮಸ್ತಂ ಸುಪ್ರಶ.

ಸ್ತಮನುತಪ್ಪುಗೆಯ್ದು ಗುರುಸೇವಾರ್ಥಮಾಗಿ ಪೊರಮಡುವ ಸು
ಯಜ್ಞನಂ ಪೂಜಿಸಿ, “ವಿಪ್ರವರ್ಯಾ, ನೀಂ ನಿಮ್ಮ ಗುರುಸೇವೆಗೆ
ಪೋಗುವುದವಶ್ಯಕಾರ್ಯಮಾದೊಡೆಯುಮಿನಿತು ದಿನಮಿದರ್ಂತೆ,
ಇನ್ನುಂ ಕೆಲದಿನಮಿಲ್ಲಿದೆನ್ನೆನ್ನಯ ರಾಜ್ಯಮಂ ಪಾಲಿಸಂತೆಸಗಲ್
ಚಿತ್ತೈಸುವುದು” ಎನಲಾಸುಯಜ್ಞಂ “ಭೂಪ, ರೀತಿನೀತಿಗಳನಯ
ದ ಅಸಂಗತನುಂ, ಪರಮವೈದಿಕನುಮಾದೆನ್ನಂ ಕ್ರತುಹೋಮಾದಿ
ವೈದಿಕಕರ್ಮಾಚರಣದೊಳಂ, ಪರತತ್ವಪ್ರಕಟನಾನುಕರಣದೊಳಂ,
ಜಪತಪಸ್ಸಾಧ್ಯಾಯ ಪ್ರವರ್ತನದೊಳಂ, ಹರಿನಾಮಸಂಕೀರ್ತನೆ
ಯೊಳಂ ಅನುವರ್ತಿಸೆನ್ನದೆ, ಪ್ರಕೃತಿಜನರಂಜನ ಪ್ರಕೃತಿಗಳಾದ
ನೃಪತಿಗಳ್ಗೆ ಸಮನಪ್ಪ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಭರಣದಿಂ ತಳ್ಳದೆಂಬುದುಚಿ
ತಮಪ್ಪುದೇಂ? ಬೇಳ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ ಕೆಲವಗಲ್ ನಿನ್ನಸಾಶ್ರಯಿಸಿ
ವರ್ತಿಸಲೆನಗುಮಿಚ್ಚೆಯಿರ್ಪುದು. ಅದರಿಂ ನಿಲ್ವೆಂ” ಎನಲಾಲಿಸಿ,
ಆ ಅವನೀಧವಂ “ತಪೋಧನಾ, ನಿಮ್ಮಯ ಮನಮೆಂದೊಡಂ
ತೆನ್ನ ಮನೆಯೊಳ್ ಕೆಲವಗಲಿದೆನ್ನಂ ಧನ್ಯನಂ ಮಾಡುವೆಂದು
ಸೊಲ್ಲಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಂ.

ಆಗಲಾ ಅರಮನೆಯೊಳಿಗದವರ್ ಮೊದಲಪ್ಪ ಪೌರರ್
ಭೂವಲ್ಲಭನ ಸನ್ನಿಧಿಗೈತಂದಲ್ಲಿ ಸನ್ನಿಹಿತನಾಗಿರ್ಪ ಸುಯಜ್ಞನಂ
ನಿಟ್ಟಿಸಿ, ಸಾವ್ಯಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮಮನಾಚರಿಸಿ, ಬಳಿಕ್ಕೆ ಪೊಡವಿಯೊ
ಡೆಯನಡಿಗೆ ಪೊಡಮಟ್ಟು, “ಜೀಯಾ, ಇನಾಲೋಕನಮಿಲ್ಲದ
ದಿನದವೋಲ್ ನಿಮ್ಮ ಕಟಾಕ್ಷವೀಕ್ಷಣಮಿಲ್ಲದುದರಿಂ ಪತಿಯಂ
ತೊರೆದ ಸತಿಯರುಂ, ಜನನಿಯಂ ತೊರೆದ ತನಯರುಂ, ಎಂತಿರ್ಪ
ರಂತಲೆಯುತೆ, ಪದುಳಮಿಲ್ಲದೆ ಈ ಪಾರ್ವನ ಬಾರಿಗೆ ಬೀಳ್ವ ತಾ
ಳಲಾರದೆಡಗೊಳಪಟ್ಟು, ಗೋಳಿಡುವೆಮ್ಮ ಬಾಳನೇನೆಂದಪೆವು?

ರೀತಿನೀತಿಗಳನರಿಯದ ಈ ಭೂದೇವಂ ದೇವತಾಮಹೋತ್ಸವಂಗಳ್ಳೆಂದು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣಸಂತರ್ಪಣಂಗಳ್ಳೆಂದು, ಯಾಗಾದಿ ವೈದಿಕಕ್ರಿಯೆಗಳ್ಳೆಂದು, ಬಿಟ್ಟವಿಡಿದು ಪೊರಿಸಿದ ಪೊರೆಗಳಂ ಪೊತ್ತುಪೊತ್ತೆನ್ನು ಪೆಗಲ್ಲಳ್ ಜಡ್ಡುಕಟ್ಟಪುನು; ಇದೆ ನಿಟ್ಟುಸೈ! ಈ ಎಡರ್ಗಳಂ ಕಳೆದು ಬಿಡಲೆತ್ತಲುಂ ತಣ್ಣೆಸಗುವ ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗಣ್ಣಿನೋಟಂಗಳೆನ್ನು ಮೇಲ್ಬೀಳ್ವುದಮಿಂದು ಕಾಣಲಾಗಿ, ಮೇಲ್ ಮಿಗೆ ಬಾಳ್ವಿವು” ಎಂದು ಸಲಿಗೆ ಮಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ತಾಪಂಗಳ ನರಿಪುವಂತೆ ಬಿನ್ನೈಸುವಾ ಪುರಜನರ ಬಿನ್ನಪಂಗಳಂ ಬೂಟಕಂಗಳೆನ್ನದೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟಾಲಿಸಿ, ಮನದೊಳ್ ಕನಿಕರಂ ತೀವಿ, ಮೆರೆವ ಮೊಗದೊಳ್ಳುಗುಳ್ಳಗೆಯೊಗೆಯೆ, “ನಾಗರರ್ಕಳಿರ, ನೀವೀಪ್ರಾಜ್ಞ ನಾಜ್ಞೆಯಂ ತಿರಸಾವಹಿಸಿ, ಭಾರವಹನಾದಿ ಕೃತ್ಯಂಗಳೊಳ್ ಅಪ್ರ ಮತ್ತರೆನಿಸಿ ವರ್ತಿಸಿದುದರಿಂ ಧನ್ಯರಾದಿರ್. ಅದು ಸುಕೃತಸಂಪಾದಕಮದರಿನ್ನೇನುಮನಿಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಸದೆ, ಏಕಮನಸ್ಕರಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ನಿಲಯಂಗಳ್ಳೆಯ್ದುವುಡೆನುತವರ್ಗುಚಿತ ಪಾರಿತೋಷಿಕಂಗಳಾಗಿ ಜಾಂಬೂನದಾಂಬರಾಭರಣಂಗಳುಮಂ, ತಾಂಬೂಲಂಗಳುಮನಿತ್ತು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಂ. ಅವರಾಚಂಡಕರಕುಲಜನ ಸಹನದೈಸಿರಿಗುಂ, ಆ ಮಹೀಪತಿ ತಮಗಿತ್ತಾಸರೆಗುಂ, ಅವರವರ ಮನದೆ ಮೆಚ್ಚುತೆ ಆತ್ಮ ನಿಲಯಂಗಳನೆಯ್ದಿದರ್.

ಅನಂತರವೂ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಚಕ್ರಧರನನುಗ್ರಹದೇ ಚಕ್ರಂ ಕಜ್ಜ ಮೆಸಗೆ ಸರ್ವ ಸರ್ವಂಸಹಾಧೂರ್ವಹನಾಗಿ, ಸಕಲನರವರಕೋಟೀರಘಟತಮಣಿಪ್ರಕರಾಲಂಕೃತ ಚರಣಯುಗಳನಾಗಿ, ಯಥಾ ಪೂರ್ವಮಾಗಿ ಪ್ರಜಾಪರಿಪಾಲನಂ ಗೆಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಂ.

ಅಂತಹ ಸಮಯದೊಳೊರ್ವಗಲಪರಪರಮೋಷ್ಠಿಯಪ್ಪ ವಸಿ

ವೃನಾರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠನಂ ಕಾಣಲೈತರಲವನಾಮುನಿವರಿಪ್ಪನಂ ಕಂಡು, ತವಕದೆ ಗದ್ದುಗೆಯನಿಳಿದು, ಪ್ರೀತಿಮಿಗಲಿದಿಗೊಂಡು, ಯಥಾ ವಿಧಿಯಾಗಿ ಅಧಿಕ ಭಕ್ತಿಯಿಂದರ್ಚಿಸಿ, ಸಮುಚಿತಾಸನಾಸೀನನಂ ಗೆಯ್ದು, ತದೀಯ ಪದಪಲ್ಲವಂಗಳ್ ನಿಜವದನಮಂ ಸೋಂಕಲೆರಗಿ, ನಯಭಯಂಗಳ್ ಮಿಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ, “ಗುರುವರ, ಕುಶಲಮೆ?” ಎನ ಲಾಮುನೀಂದ್ರಂ ವಿಕಾಸಭಾಸುರಮುಖಾರವಿಂದನಾಗುತಾಶೀರ್ವ ದಿಸಿ, “ಅಚಿಂತ್ಯಾಚಾರಪಾರವಶ್ಯದೆ ಮೆರೆವ ನಿನ್ನಂದದ ಸಚ್ಚಿಷ್ಯ ನಿರೆ, ಎಮ್ಮ ಕುಶಲಕನಿಸಾದೊಡಂ ಕೊರತೆಯುಂಟೆ? ಸತ್ಯಪ್ರತಿ ಪಾಲನದೆ ಸುಸ್ಥಿರನೆನಿಸಿ ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಕನಪ್ಪ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಂ ಮೆಚ್ಚಿ ಸಿದೈ! ಎನ್ನ ಪಂತಮಂ ಗೆಲ್ಲಿಸಿದೈ! ಅದರಿಂದೆನ್ನಯ ತಪಂ ಫಲಿಸಿದುದು. ಧನ್ಯತಮನಾದೆನಾಂ! ಅಸಾಮಾನ್ಯಗಣ್ಯನುಂ, ಅಖಿ ಲಲೋಕಮಾನ್ಯನುಮಾದ ಆತನ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯನಾಂಪುದದು ಸಾ ಮಾನ್ಯಮಲ್ತು. ನೀಂ ದಿಗಂತವಿಶ್ರಾಂತಯಶಸ್ಕನಾಗುವುದರ್ಕಾ ಮುನಿಚಂದ್ರನ ಶಪಥಮೆ ಮೂಲಕಂದಮಾದುದು” ಎಂದು ಪೇಳ್ವ ಗುರುವಾಕ್ಯಮಂ ಕಡು ವಿನಯದಿಂದಪ್ಪುಗೆಯ್ದು, “ನೀವಾಣ ತಿಸಿದಂದದೆ ಗಾಧಿನಂದನನೆನಗೆಳ್ಳೆರದ ಕಾಪಿಗನಹುದು. ವಿಧೇ ಯಾಭೀಷ್ಟದಾಯಕನಪ್ಪ ಆತನ ಪರಿಗ್ರಹದಿಂದೆಯುಂ, ನಿಮ್ಮನು ಗ್ರಹದಿಂದೆಯುಮಾಂ ಪದುಳಮನಾಂತೆ” ಎನುತೆ ಬಿನ್ನೈಸುವನಿ ತರೊಳೆ ಆತನ ವನಿತೆ ಚಂದ್ರಮತಿ ಮಂಥರಗತಿಯಿಂದೈತಂದಾ ಗುರುವಿನಡಿಗೇರಗಿ, ಕಾದಲನ ಪಿಂತನಿದು ನಿಂದಿದರ್ಳ್. ಬಳಿಕಮ ರುಂಧತೀಪತಿಯಾಸತಿಯಂ ಸುಯಜ್ಞ ಪ್ರಾಜ್ಞಂಗೆ ತೋರಿ, “ತಾಪ ಸೋತ್ತಮ, ಈ ಪೆಣ್ಣುಸುಳೆಯ ತಾಳ್ಮೆಯೆಂಬ ಸಿರಿ ಪಂಚಮಹಾ ಯಜ್ಞಪರರಾಗೊಪ್ಪುವ ಧರ್ಮಜ್ಞರನದಿರಿಸಿದತ್ತು. ಈಕೆಯ

ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಪ್ರಭಾವಮನೇಣಿಸಲಾ ಚತುರಾನನಂಗಮಳವಲ್ಕು. ಅದೆ
 ಗಡಾ! ಈ ನರೇಂದ್ರಂಗೆ ಆವಾದಿಸಿದ ಆಪಜ್ಜಲಧಿಗೆ ತರಿಯಾಗಿ
 ಕರೆಯನೊಂದಿಸಿತು!" ಎನಲಾವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಶಿಷ್ಯಂ “ಈ ದಂಪತಿ
 ಗಳಿಂತಹ ಮೈಮೆಗಾಸ್ವದರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೂಲಂ ನಿಮ್ಮ ಪದಾ
 ವಲಂಬನಮೆ ಗಡ! ನಿಮ್ಮ ಪದಸೇವಾತರಣಿಯಂ ಪೊರ್ದಿದ
 ಸದಮಲಚಿತ್ತರ್ಗೆ ಕೌಶಿಕಮಾಯಾಂಬುರಾಶಿಯಂ ತರಿಸುವುದೇನ
 ರಿದೆ? ಅದಂತಿರ್ಕೆ. ಈ ಹದಿಬದೆಯ ಗಳದೊಳ್ ನೇಲ್ವ ಮಂಗ
 ಳಸೂತ್ರಂ ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರಂಗಲ್ಲದುಳಿದರ್ಗೆ ಕಾಣಲಾಗದುದಕೆ ಕಾರ
 ಣಮಾವುದು? ಸಾರ್ವಭೌಮನಂ ಕೈವಿಡಿದ ಈ ರಾಮಾಮಣಿಯಂ
 ಬ್ರಾಹ್ಮಣಬ್ರೂವನೆನಿಸಿದ ಕಾಲಕೌಶಿಕಂ ದಾಸಿಯಾಗಿ ಕೈಕೊಂಡ
 ನೇಕೆ? ನರೇಂದ್ರದರ್ಶನದೆ ಗೊಂದಿಗಳನರಸುವ ವಾಯುಭಕ್ಷಕ
 ನಪ್ಪ ತಕ್ಷಕಂ ದಕ್ಷನಾಗಿ, ಈ ನರೇಂದ್ರನಂದನನಂ ಕಡಿದುಕೊಂದು
 ದೆಂತು?” ಎನುತೆನ್ನಮನಂ ಶಂಕಾಸಂಕಲಿತಮಾಗಿದಪುದು. ಅದ
 ರಿಂದೆನ್ನ ಸಂದೆಗಂಗಳಂ ನೀಗಿಸಲ್ಪೀಡುವೆ” ಎನಲಾತನುಮಾತನ
 ಪ್ರಜ್ಞಾ ವಿಶೇಷಕೆ ಮೆಚ್ಚು ತಿಂತೆಂದಂ—

ಈ ಧರಾತಲದೊಳ್ ಐಸಿರಿಯ ಬಲೈಯಿಂ ನೆಗಟ್ಟ ಜ್ಯೋತಿ
 ಪ್ಪಂತನೆಂಬೊರ್ವರಸನಿದ್ಧಂ. ಆತಂ ವೀರಾರಿರಾಜನ್ಯ ದೈನ್ಯಕೃ
 ಜ್ಜನ್ಯವಾಗಿ ಮಾನ್ಯಶತಮನ್ಯು ವೈಭವದೊಳ್, ಚಿರಕಾಲಂ ಭೂ
 ಭಾರಮಂ ನಿರ್ವಹಿಸಿಯುಮೆಲ್ಲಸಂಪತ್ತುಗಳ್ಳಾಸ್ವದಮಾದ ಪುತ್ರ
 ಸಂಪದಮನೀಕ್ಷಿಸದೆ, ಲೋಕನಾಯಕನುಂ, ಸರ್ವಾಭೀಷ್ಟದಾ
 ಯಕನುಂ, ಆಶ್ರಿತಾವನಪರಾಯಣನುಂ, ಆ ನಾರಾಯಣನೆ ಎನು
 ತಾದೇವನಂ ಮಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಂತರಂಗದೊಳಿರಿಸಿ, ಚಿರಕಾಲಂ
 ತಪಮಾಂತು, ತದನುಗ್ರಹದೆ ಮಹಿಂತಗುಣಮಣಿಯೆನಿಪ್ಪೊರ್ವ

ಪುತ್ರಿಯಂ ಪಡೆದಂ. ಆಕೆ ಸಿರಿಯ ಕೆಳದಿಯಾದೊಡಮಾತ್ಮಜ
ನಕನಂ ಭಂಗಸಂಗತನಂ ಗೆಯ್ದ ಕಮಲೆಯೊ; ವಿಮಲಗುಣ
ರತ್ನಾಕರೆಯಾದೊಡಂ, ಶತಾರಧಾರಾವಾತದಿಂ ತಾರ್ವ ತನ್ನಯ
ಗುರುವನಾರಯ್ಯಲಾರದ ಉಮೆಯೊ; ಅಮೃತಕಿರಣನ ಪ್ರಿಯರ
ಮಣಿಯಾದೊಡಂ, ಜನ್ಮದಿ ಬನ್ನಮಾಂತ ತನ್ನಯ್ಯನಂ ನೂಂಕುವ
ರೋಹಿಣಿಯೊ; ವಿದ್ಯಾಮಯಳಾದೊಡೆಯುಂ, ಪೆತ್ತ ಮನೆಯ ಪೆಸ
ರಿಲ್ಲದೆ ಬಾಳ್ವ ವಾಣಿಯೊ; ಎನೆ ಸರ್ವಮೋಹಿನಿಯುಂ, ಸರ್ವಮಂ
ಗಳೆಯುಂ, ಕಳಾವತಿಯುಂ, ಪಿತ್ರಕಾಂಕ್ಷಿತೆಯುಮಾಗಿಯುಂ, ಪೆತ್ತ
ಮನೆಗೆ ಕೇಡಾಗಿ ದುಷ್ಟಲಗ್ನದೊಳ್ಳುಟ್ಟಿ, ಸಿರಿಯೊಳಂ ಗುಣದೊ
ಳಂ, ಸೌಂದರ್ಯದೊಳಂ, ವಿದ್ಯಾವೈಶದ್ಯದೊಳಂ ತಾಯ್ತಂದೆಗಳ್ಗೆ
ಮುದಮನೊಂದಿಸುತೆ ಗರುವಿಕೆಯಿಂ ಬಳಿಯುತಿರ್ದಳ್.

ಇಂತು ಪ್ರವರ್ಧಮಾನೆಯವ್ವಾ ಅರ್ಧೇಂದ್ರನಿಟಲೆ ಪದಿನಾ
ರನೆಯ ಬರಿಸದೊಳ್ ಆಯುರಾರೋಗ್ಯಸೌಭಾಗ್ಯಭಾಗ್ಯಂಗಳ್
ತೊಲಗೆ, ರಥರಥ್ಯವಾರಣ ಸುಭಟಸಮನ್ವಿತಮಾಗಿ, ತಾಯ್ತಂದೆ
ಗಳ ಲಯಕೆ ಮೂಲಮಾಗಿ, ದುರ್ಮುಹೂರ್ತದೊಳ್ ನೆರೆದಳ್.
ಆಗಲಾಭೂಭರ್ತಂ ಕಾರ್ತಾಂತಿಕರಂ ಬರವೇಳ್ವು, ತನ್ನ ಕುವರಿ
ನೆರೆದ ಲಗ್ನಫಲಮನಾರಯಲ್ ಬೆಸಸಿದಂ. ಅವರುಂ ದಿನ ವಾರ
ನಕ್ಷತ್ರ ಯೋಗ ಕರಣಂಗಳೆಂಬ ಪಂಚಾಂಗಂಗಳಂ ಪರಿಕಿಸಿ,
ಲಗ್ನಶುದ್ಧಿಯಂ, ವಿಮರ್ಶಿಸಿ, ತತ್ಪಲಮನರಿತು, ಕಳವಳಂಗೊ
ಳ್ಳುತ್ತೆ, “ಇದಂ ಭೂಭರ್ತಂಗರಿಪದಿದೊಡೆ ಕೃತಘ್ನತೆಯಪ್ಪುದು”
ಎನುತಾರಯ್ವು, ಅವಸರಮನರಸುತೆ ನರವರನಂ ಸಾರ್ದು, “ಜೀಯ,
ನಿಮ್ಮ ಕುವರಿ ಜನಿಸಿದ ಪೊಳ್ಳೊಳ್ಳಿತ್ತಲ್ತು. ಅದನರಿದುಂ, ಇಲ್ಲದಿ
ಲ್ಲದೆ ಪಡೆದ ಸಂತಾನಮೆನುತೆ ಬಯಲ್ವುಡಿಸಲಳ್ಳಿದೆವು. ಆದರಿಂದಾ

ಪೆಣ್ ಪುಟ್ಟಿದ ದಿನಂ ಮೊದಲ್ಗೊಂಡೊದವುತಿರ್ಪೆಡರ್ಗಳೆಂತುಟೋ, ಅವುಗಳನೆಲ್ಲಮನೀಗಲೆಣಿಸಲೇಕೆ? ಕಾಲವಶದೆ ಸಮನಿವುದನನು ಭವಿಸದದಾರ್ಗಂ ತೀರದು ಗಡ! ಈಗಲಾಕೀರವಾಣಿ ನೆರೆದ ಲಗ್ನ ಮದಕ್ಕಂ ಕೀಳಪ್ಪುದು; ಅದಂ ನಿಮ್ಮಿದಿರೊಳ್ಳಿವರಿಪೆನೆಂದೊಡೆ ಬಾಯೆ ಬಾರದು; ಸೈತಿರ್ಪುದು ಸಮನಲ್ಪು. ‘ಮೊಸರಿಗೆ ಬಂದು ಮಡಕೆಯಂ ಮರೆಯಿಸುವುದೇ?’” ಎನುತೆ ತಾವರಿತುದನೆಲ್ಲಂ ಮರೆಯಿಸದರಿಸಿದರ್. ಆಗಲಾ ಇಳೆಯಾಣ್ಣಂ ಕಳೆಗುಂದಿದ ಮು ಖವಿಲಾಸದೆ ತಲೆಯಂ ಬಾಗಿ, “ಮಗುವೆ, ನಿನ್ನನಾನೆನ್ನಭಾಗ್ಯದೇ ವತೆ ಎನುತೆ ನಚ್ಚಿದೆನಲೆ! ಎನ್ನ ನಚ್ಚಿಕೆ ವೃಥಾಮಾಗಿ ಗಾರು ಡಿಗ ನುಡಿಗಳಂತೆ ಎನೇನೋ ಕೇಳಲಾದುದೆ! ಈ ಜೋಯಿ ಸರಾಡುವ ನುಡಿಗಳನಾದರಿಸಿ ನಾಂ ಬಾಳ್ವ ತೆರನಾವುದು? ತೆರ ನಾವುದುಮಿಲ್ಲಿನಲತ್ತೆಂಬವರಂ ಬಾರಿಸುವ ಮೇರೆಯದಾವುದು? ಅಯ್ಯಯೋ! ಈ ಸಮಯದೊಳೆಂತುಟೋ ಬಿನದಂಗಳ ನೆರಪಿ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಾಣಲಾರಯಲೀತರಮಲ್ಲದ ಸುದ್ದಿಯೊಂದೊದಗಿದುದೆ! ಇನ್ನೇನ ಮಾಳ್ವೆ?” ಎಂದು ಮನದೆ ತತ್ತರಂಗೊಳ್ಳುತೆ ಬುಡಮುಟ್ಟಿ ತರಿದ ತರುವಿನಂದದೆ ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದಿಳೆಗೆ ಬೀಳ್ವು, ಅಳಿದವನಂತೆ ಒಡಲಂ ಮರೆದು, ಉಸಿರಡಗಿದರ್. ಆ ದುರವಸ್ಥೆಯಂ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿದರ್ ಮಂತ್ರಿಪುರೋಹಿತ ಪ್ರಭೃತಿಗಳಪ್ಪಾಪ್ತಜನರಂತರಂಗ ದೊಳ್ ಚಿಂತಿಸಿ, ಆತನಂ ಮುಸುಕಿ, ಯಥೋಚ್ಛೇದೋಪಚಾರಂ ಗಳನೊಡರ್ಚಿ, ಮೇಣಿನಿಸು ಪೊಳ್ಳಿಗುಸಿರನುಗೊಳಿಸುವಂತೆಸಗಿದರ್. ಬಳಿಕಮಾಮೇದಿನೀಪತಿ ಇತ್ತಲತ್ತಲ್ ಪೊರಳ್ಳೊರಲ್ವು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡೆಳ್ಳು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕುಳ್ಳಿದುರ್, “ಹಾ! ಎನ್ನ ಮನಮಂ ಸುಡುತಿರ್ಪ ಈ ಕಿಚ್ಚನಾರಿಸುವುದೆಂತು? ಈ ಬೆಟ್ಟದರಪ್ಪ ಜೋ

ಯಿಸರ್ ಪುಟ್ಟಿದಂದೆ ಇದು ಕೆಟ್ಟುದು, ಇದಿನಟ್ಟುವುದೆನುತೆ ಪೇಳಲಿಲ್ಲವಲೆ!” ಎನುತೆ ನೀಡುಂ ಬಿಸುಸುಯ್ಯುತೆ ಇದಿರೊಳಿದ್ ಮಂತ್ರಿಗಳಂ ನಿಟ್ಟಿಸುತಂತೆಂದಂ —

“ಅಮಾತ್ಯರಿರ, ನೀವೆನ್ನ ಹಾನಿವೃದ್ಧಿಗಳ್ಗೆ ಪಾತ್ರರಪ್ಪಿರ್. ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧ್ಯನುಸಾರಮಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವುದೆನಗೆ ಕರ್ತವ್ಯಮಪ್ಪುದು. ಅದರಿಂ ನಿರಪಾಯಮಾದ ತರಣೋಪಾಯಮಾವುದದನರಿಪುವುದು” ಎನಲಾ ಮಂತ್ರಿಬೃಂದಮಾ ನರೇಂದ್ರನಂ ಕಂಡು, “ಮನುಜೇಂದ್ರ, ಎಮ್ಮ ಮಗು ಜನಿಸಿದಾದಿಯಾಗಿ ಮಾರಿ ಮಸಗಿದ ತೆರದೆ, ತುರಂಗಮಾತಂಗಾದಿಕ ಜೀವಧನವೊಂದೊಂದೆ ನಶಿಸಿದುವು. ಮೇಣ್ ಸಂವ್ರಾಪ್ತಂಗಳಾದನರ್ಥಂಗಳೋ, ಎಣಿಸಲಳವಲ್ತು. ಅದು ಕಾರಣಂ ಜೋಯಿಸರಾಡುವ ನುಡಿ ಆಟಮಟಮಲ್ತು. ಈ ಕುವರಿಯಂ ತೊರೆವುದುಚಿತಮೆನ್ನವರುಂ; ತೊರೆಯದಿದೊಡೆ ಒರ್ಕನ್ನೆಗೋಸುಗಂ ಸರ್ವನಾಶಸ್ವನಾಶಂಗಳಿಗೊಡಂಬಡಲಹುದೆ, ಎಂಬುವರುಂ; ಎತ್ತಣ ಮಾತು ಜ್ಯೋತಿಷ ಸಾಮುದ್ರಿಕ ಶಕುನ ಸ್ವಪ್ನಂಗಳ್ ಫಲಿಸುವುದುಂ ಫಲಿಸದಿರ್ಪುದುಂ ಕಾಕತಾಳನ್ಯಾಯ ಮಾಗಿರ್ಪುವು, ಅವುಗಳಂ ಪ್ರಮಾಣಮಾಗಿ ಕೈಕೊಂಡು, ಕನ್ನೆಯಂ ತೃಜಿಸುವುದುಚಿತಮಲ್ತು, ಎಂಬವರುಂ; ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತಮನರಿಯದೆ ಎಡರಿ ಗಾಸಿವಡೆವುದರತ್ತಣಿಂ ದೂರದರ್ತಿಗಳನಾರಯ್ದು ಒಂದು ಕಜ್ಜಕ್ಕುಜ್ಜುಗಿಪುದು ಸಮನಪ್ಪದೆಂಬವರುಂ; ಇಂತು ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ಪೇಳ್ವ ಪ್ರಧಾನಿಗಳ ವೃಧಾವಾದಂಗಳಂ ವಾರಿಸಿ, ತಕ್ಕುದನಾರಯ್ದು, ನಯವಿಶಾರದನಾದ ವಿಶಾರದನೆಂಬ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಯಾಮಾನವಪತಿಗಿಂತೆಂದಂ —

“ ನರವರಾ, ಶಾಸ್ತ್ರಂಗಳನನ್ಯತಮೆನಲಾಗದು. ಧರ್ಮಸೂ

ಕ್ಷುಂಗಳಾಗ್ಗಂ ಕಾಣಲಸದಳಮುಟ್ಟಿ ! ಅದರಿಂ ಪೆತ್ತ ಪಸುಳಿಯಾ ದೊಡಂ ಹಾನಿ ಘಟಿಸುವುದೆಂಬ ನಂದೆಯಂ ಪೊತ್ತ ಬಳಿಕ್ಕೆ ಪೊರೆಯ ಲಾಗದು. ಮೇಣ್ ಪೆಣ್ಣಾಲೆಯರ ರೂಪಳಿವುದುಮುಚಿತಮುಲ್ಲು. ಆವುದಾದೊಡನೊಂದು ತೆರದೆ ಪರಿಹರಿಪುದು ಲೇಸು. ಇದಕನು ಗುಣನಾಗಿ ಒಂದು ಪುರಾತನೇತಿಹಾಸಮಿಪುರ್ವದು. ಆದಂ ಬಿನ್ನೈಸುವೆಂ; ಸಾವಧಾನಚಿತ್ತದಿನಾಲಿಪುದು —

ಮಂದರಧರನ ಮಂದಿರದಂದದೊಳಿಂದಿರಾಧಿಷ್ಠಾನವಾಗಿ, ಮಧುರೆಯನೆ ನೆಗಟ್ಟ ನಗರರಾಜನೊಂದಿಪುರ್ವದು. ಆದಂ ಪ್ರತ್ಯಾಪ ವಿಜಿತ ಚಿತ್ರಭಾನುವೆನೆ, ಚಿತ್ರಭಾನುವೆಂಬ ರಾಯನಾಳುತ್ತಿದ್ಧಂ. ಅವಂಗಿ ಚಿರಕಾಲಕೆ ಸಮುದ್ರರಾಜಂಗಿ ಕಮಲೆಯುದಯಿಸಿದಂ ತೊರ್ವ ಕಮಲಗಂಧಿ ಕುವರಿಯಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದಳ್. ಆಕೆಯುಂ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷ ಕ್ಷಪಾಕರ ರೇಖೆಯಂದದೆ ದಿನದಿನ ಪ್ರವರ್ಧಮಾನೆ ಯಾಗುತೆ, ವಯೋವತಿಯಾಗಿ, ಅಧರಪದ್ಮರಾಗೆಯುಂ, ರದನಹೀ ರಮಣಿಯುಂ, ನಖರಮೌಕ್ತಿಕೆಯುಂ, ಮೃದುಪದಪ್ರವಾಳೆಯುಂ, ತಿರೋಜಹರಿನೀಲೆಯುಮಾಗಿ ಮಣಿಮಾಲಿಕೆ ಎಂಬನ್ವರ್ಧ ನಾಮ ಧೇಯನುಂ ಪಡೆದು ಗಾಡಿಯಿಂ ಮೆರೆಯುತಿರೆ, ಆಕೆಯಂ ಮದು ವೆಯಾಗಲೊಲಿದು ಪ್ರಣುತಾಮಲಕೀರ್ತಿಧನರುಂ, ಅನುಪಮಾನ ಸೌಂದರ್ಯಖನಿಗಳುಮವ್ವನೇಕರೇಕಮತಿಯಿಂ ದೂತರಂ ಕಳುಹಿ ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾತರಾದರ್. ಸಾಸಿರ ಮಾತೇಕೆ? ಆ ಲಲನಾಮಣಿಯ ಕಡೆಗೆ ಬೃಂದಾರಕರ್ಕಳುಹುವ ರಾಯಬಾರಿಗಳ ಸಂತೆ ಪೋಗಿಬಪುರ್ವ ದರಿಂದಾನಾರದಂಗಿ ಒಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಕಾಲೂರಿ ನಿಲ್ಲಲೆಡೆಯಿಲ್ಲದಂತಾ ಯ್ತು. ಎನಿತು ಜನಮೆನಿತು ರಾಯಬಾರಿಗಳಂ ಕಳುಹಿಸಿದೊಡಂ, ಆ ಚಂಪಕಗಂಧಿ 'ತಾಂ ಪಿಡಿದ ಮೊಲಕೆ ಮೂರೇ ಕಾಲ್ಲ್' ಎನು

ತ್ತಿದ್ದರ್ಥ. ಅದರಿಂದಾಕೆಯ ತಂದೆ ಹರೆಯದವಳು, ಒಯ್ಯಾರಿಯು ಮಸ್ಸ ದುಹಿತೆಯನನುದ್ವಾಹಿತೆಯಂ ಮನೆಯೊಳಿರಿಸಿರ್ಪನೆಂಬ ಜನರ ಬಾಯ್ಗೆ ಬೆದರಿ, ಅನುರೂಪ ವರಾಸ್ತೇಷಣದೊಳ್ ಮನಂ ನೆಲಸಿ, ತನ್ನ ಮನದ ಬಯಕೆ ಫಲಿಸಲ್ ಚಿತ್ತಜಾತಜನಕನಂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತೆ; ದಿನಂಗಳಂ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರ್ಥಂ.

ಅಂತಹ ಸಮುದೊಳೊರ್ವಗಲ್ ಭಕ್ತಾಭಿವ್ಯದಾಯಕ ನಪ್ಪ ವೈಕುಂಠನಾಯಕಂ, ಆ ರಾಯನ ಮನಸ್ತಾವಮನಾರಿಸಲೋ ಎನೆ ಒರ್ವ ರಾಜಪುತ್ರಾಕೃತಿಯಂ ತಾಳ್ಳು, ಆ ರಾಜಧಾನಿಗೈ ತಂದು, ರಾಜಮಾರ್ಗದೊಳ್ ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರ್ಥಂ. ಆಗಳೀ ಮಣಿ ಮಾಲಿಕೆ ಜಳಕಂಗೈದು ನವಿರಾರಿಸಲುಪ್ಪರಿಗೆಯಂ ಸೇರಿ, ಅಲ್ಲಿಂ ರಾಜಮಾರ್ಗದೊಳ್ಚರಿಸುತಿರ್ಪಾ ಅರಗುವರನಂ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡು, ಮನಂಗೊಳ್ಳುತೆ ಪ್ರಿಯಸಖಿಯಂ ಸನಿಹಕೆ ಕರೆದು, “ಅದಾವನೆ ಒರ್ವ ಸೊಗಸುಗಾರಂ! ಸಿರಿಯನುಗನ ಧಿಕ್ಕರಿಪವನತ್ತಲ್ ಸುಳಿ ದಾಡುತಿರ್ಪಂ ನಿಟ್ಟಿಸ! ಮುಡಿಗಿ ನಿಲ್ವದ ನೆರೆನವಿರಲ್ಲಾಡೆ, ತಲೆಗೆ ತಾಳ್ವ ರಾಯಟೌಳಿಯ ಅಂಚುಗಳ ಮುತ್ತಿನ ಕುಚ್ಚುಗಳ್ಜೊಲಾಡೆ, ಚುಂಗು ಪರ್ಬಿ ಕಟೆಯೊಳ್ಳುಟ್ಟಿದ ಜರತಾರಿಯುಡುಗೆಯ ಸೆರಗೋ ಲಾಡೆ, ಬೆಳಗು ಬಳೆಯೆ, ಮೆಯ್ಯೊಳ್ವೊದದಂಗವಸ್ತ್ರಂ ಜೋಲಾಡೆ, ವೀರವೈಷ್ಣವನಂದವೆ ಪಣೆಯೊಳೂರ್ಧ್ವಪುಂಡ್ರಮೆಸೆಯುತಿರೆ, ಪು ನ್ನಾಗದಂದದೆ ಚರಿಸುತಿರ್ಪಾ ಪುನ್ನಾಗನನೆನ್ನೆದೆಗೆ ಬರಿಸಲ್ಮನಂಬು ಗುವುದು. ಪೆಣ್ಣಾಗಿ ಜನಿಸಿ ಅಂತಹ ಮೋಹನಾಂಗನಂ ಕೈವಿಡಿಯದೆ, ಬಾಳ್ವುದೆಂತು?” ಎನುತೆ ಪ್ರಿಯ ಸಖಿಗೆ ತನ್ನ ಬಗೆಯಂ ತಿಳುಪಿ, ತೇನತೇನಂ ಕಾದಲ್ಮೈ ಮಿಗೆ ಸೊರ್ಕಿ ಮೈಮರೆದಳ್. ಅದರ್ಕೆ ಬೆದರಿ ಅವಳ ಕೆಳದಿಯರಾಹದನಂ ರಾಣಿಗರಿಸಿದರ್. ರಾಣಿಯುಂ

ಒಡನೆಯೆ ಒಡೆಯಂಗಳಾವಾರ್ತೆಯಂ ತಿಳುಹಿದಳ್. ಅದಂ ಕೇಳ್ದು ರಾಯನುಂ ಮುದಮನಾಂತು, “ಆರನೊಲ್ಲದ ಮಣಿಮಾಲಿಕೆ ಕೋರಿ ಕೈಕೊಳಲ್ ತಕ್ಕರಸುಮಗನೆನಿತುಸುಂದರನೊ ನೋಡುವಂ. ಬೇಗನೆ ಪೋಗಿ ಕರೆತರ್ಪುದು” ಎನುತೆ ಚಾರರಂ ತಳರ್ಚಿದಂ. ಅವರಾ ಆಣ್ಣನಾಣತಿಯಂ ಮುಡಿದುಡುಗೆ ಗೆಯ್ದು, ರಾಯಗೆರಿಗೈ ತಂದು, ಆ ಸೊಬಗನಂ ನಿಟ್ಟಿಸಿ, ಕೈಮುಗಿದು, “ಓ ಪಂಚಶರಾಕೃತಿ, ಎಮ್ಮ ನೃಪತಿ ನಿಮ್ಮಾಗಮನಮಂ ಕೇಳ್ದು, ನಿಮ್ಮಂ ನೋಡಲ್ಪಯಿಸಿ ಪ್ಪಂ. ಎಮ್ಮ ಪಿಂತೆಯೆ ಬಿಜಯಂಗೆಯ್ಪುದೆನಲಾ ಮಾಯಗಾರಂ, “ಚಿತ್ರಭಾನುವಾಚಿತ್ರಭಾನುವಂತೆ ಮಹಾ ತೇಜಸ್ವಿಯೆಂದು ಕೇಳ್ದಾ ಮಾಮೈಮನನೆಂತು ಕಾಣಲಪ್ಪುದೆಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದೆಂ. ಎನ್ನ ಭಾಗ್ಯವಶದೆ, ‘ಮಿಯಲ್ ಬಯಸಿದ ಮುನ್ನೀರಿದಿರೊಳೆ ಬಂದಂತೆ’ ಆ ಪಟ್ಟಭದ್ರಂ ತಾನೆ ಎನ್ನಂ ಬರಿಸಲಾದುದೆ!” ಎನುತೆ ವಿಲಾಸಾರ್ಥವಾಗಿ ಇಳೆಯೊಳ್ ಚರಿಸಲ್ಪಂದಿರ್ಪ ಜಲಜಬಂಧುವೋ ಎನೆ ಒಡಲಿಡಿದು ಕಡುಸೂಸುವೆಳವೆಳಗಿರ್ಕೆಲದೊಳ್ ಪರ್ಬಿರೆ, ಓಲಗ ದಾಣಕೈತಂದು, ಅಲ್ಲಿ ಭದ್ರಾಸನಾಸೀನನಾಗಿ ತನ್ನಾಗಮನಮನೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ ಚಿತ್ರಭಾನುವಂ ಕಂಡೆರಗಿ, ಕೈಮುಗಿದು ನಿಲಲಾರಾಯನವನಂ ಉಚಿತಸತ್ಕಾರಂಗಳಿಂದಾದರಿಸಿ, ತನ್ನಿರೊಳ್ ಮಹೋನ್ನತಾಸನದೊಳ್ಕುಳ್ಳಿರಲೈಸಿಸಿ, ಸಗೌರವದಿಂದಿಂತೆಂದಂ —

“ಎಲೆ! ಕುಮಾರಶೇಖರ, ನಿನ್ನಿಂದಲಂಕೃತಮಾದನ್ವಯವಾವುದು? ನಿನ್ನಂ ಪೆತ್ತ ಸಂಪನ್ನರಾರ್? ನಿನ್ನ ಪೆಸರೇಂ? ಉರಾವುದು? ನಿನ್ನ ಆಗಮನಕೆ ಕಾರಣವಾವುದು? ಇಲ್ಲಿದೆತ್ತ ಪೋದಪ್ಪೆ? ಎನಗಾವುದಂ ಮರೆಯಿಸದೆ ಅರಿಪುವುದು” ಎನುತೆ ಬಿನ್ನೈಸಲಾರಾಜನಂದನನಿಂತೆಂದಂ — “ಈ ಲೋಕದೊಳ್ ದಿಟಮನಾಡು

ವರುಂ, ಆಡಿದುದು ದಿಟಮೆನ್ನುತ್ತೆ ನಚ್ಚು ವರುನಾರಿಪ್ಪರ್ ? ಕೆಲನೆ
ಡೆಯೊಳ್ ದಿಟಮೆ ಸಟಿಯಾದಪುದು; ಸಟಿಯೆ ದಿಟನಾದಪುದು.
ಆದ ಕಾರಣದಿನಾಂ ದಿಟನಾಗೆನ್ನಯ ಉದಂತನಾದ್ಯಂತನಾಗಿ
ಬಿನ್ನೈಸುವೆಂ; ಸಾಧರದೆ ಕೇಳಲವಧರಿಪುದು. ಇಳೆಯೊಳ್
ಪ್ರಖ್ಯಾತಿವೆತ್ತ, ರತ್ನಾಕರಪುರಮೆನ್ನಯ ಪುರಂ. ಆಂ ರಾಜಾನ್ವಯ
ಸಂಭವಂ; ಕಾಶ್ಯಪಗೋತ್ರಂ. ಚಂದ್ರಿಕುಲದವರೆನ್ನಯ ಮಂದಿ
ರದವರ್. ಎನ್ನಯ ಪೆಸರ್ ಶ್ರೀಪತಿ. ಎನಗೆ ತಾಯ್ತಂದೆಗಳಿ
ಪರ್. ಆದೊಡಂ ಅವರ ಬಳಿಗಾಂ ಪೋಗುವುದಿಲ್ಲಂ. ದೈವಿಕ
ಪ್ರಾಪ್ತನಾದ ಐಸಿರಿಯ ಬಲ್ಮೆಯಿಂದೆನಗಾನೇ ಬಳಿದೆಂ. ಶಯನ
ಪ್ರಯಾಣಂಗಳೊಳೆನ್ನಂ ಪೊರೆಯಲಾ ಸಾಸಿರವೊಗದೆ ಪೊಕ್ಕು
ಪಾತಾಳದ ಭೋಗಿರಾಜನುಂ, ಪಕ್ಷಿಸಾತವರ್ತನರ್ಗರಸಾಗಿ ಮೆರೆ
ವ ಪಕ್ಕಿಗಳರಸನುಂ ಕಟ್ಟುಳ್ಳಳಾಗಿರ್ಪರ್. ರಂಗರಾಜಂ, ವೇಂಕ
ಟರಾಜಂ, ವರದರಾಜನೆಂಬುವರೆನ್ನ ಕೆಳೆಯರ್. ಪೆರ್ಕಡಂಗಿನಿಂ
ದವರಾಂ ತಾನೆಯಾಗಿ ವರ್ತಿಪರ್. ಎನ್ನ ಮಾನಂ ಕಮಲಪತಿ;
ಭಾಮು ಕಮಲೆ. ಅವಳ ಮೋಹಾತಿಶಯದೆ ಶ್ವಶುರಗೃಹಮೆ ಪರ
ಮಸುಖಮೆನುತ್ತೆ ಮನೆಯಳಿಯನಾದೆಂ. ಅದೆ ನೆವಮಾಗಿಯಾಚ
ಪಲೆ ತಾನೆ ಶ್ರೀಮತಿಯೆನುತುರ್ಬಿ, ಆವ ಕುಟೀರದೊಳಂ ಪೊಕ್ಕು,
'ಅವ್ವೆ ನೀಂ ಲೋಕಮಾತೆ, ಎಮಗೆ ಕಲ್ಪವಲ್ಲಿಗಡಾ!' ಎಂಬುವ
ರ್ಗಿಣೆಯಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಿರಿಯನೊಡರಿಸಿದಳ್. ಚಿರಕಾಲಕೆ ಒರ್ಕುವರನು
ದಯಿಸಲ್, ಅವಂ ಸೋದರಮಾವನಮೊಮ್ಮರೆದು, ತನ್ನಂದದ ಚೆಲು
ವರಿನ್ನೀಲೋಕದೊಳಿಲ್ಲಿನುತುರ್ಬಿ ರತಿಪ್ರಸಂಗದೊಳ್ ಸಿಲುಕಿ,
ಈಶಾಪರಾಧಲೇಶದಿಂದನಂಗನಾದಂ. ಎನ್ನಂ ಮನೆಯಳಿಯನಂ
ಗೆತ ಮಾನಂ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದ ರತ್ನರಾಶಿಗಳಂ ಗಳಿಯಿಸಿ, ರತ್ನಾಕರ

ನೆಂದು ಖ್ಯಾತಿವೆತ್ತೊಡಂ, ಭಂಗಸಂಗತನಾಗಿದಪಂ. ಅಂತಹ
 ಜಡಧಿಯ ಮನೆಯೊಳ್ ಮನೆಸೂರೆಗೊಂಬ ಮನೆವೆಂಡಿರೊಡಗೂಡಿ
 ಬಾಳ್ವುದರತ್ತಣಿಂ ವೈರಾಗ್ಯಮನವಲಂಬಿಸುವುದುಚಿತಮೆನುತಾರ
 ಯ್ದು, ಸರ್ವಸಂಪತ್ತುಗಳುಮಂ ಪರಿತ್ಯಜಿಸಿ, ದೇಶಾಟನಪರನಾಗಿ
 ಚರಿಸುತಿರ್ಪೆಂ. ಮಾರ್ಗವಶದಿಂದಿತ್ತಲ್ ಬಂದಿರ್ಪೆಂ. ಸಚ್ಚರಿತ್ರ
 ರಪ್ಪ ನಿಮ್ಮ ಸನ್ನಿಧಿಗೈತರಲಾಂ ಪಾತ್ರನಾದೆಂ. ಈಗಲಿಂದಾದೊಡ
 ಮನವಸನಂಗಳನಿತ್ತಾದರಿಪರಿದೊಡವರನೊಲೈಸಿರಲ್ ಮನಂ
 ಬುಗುವುದು. ಇಂತೆಂದೆನೆಂದೆನ್ನನಸಡ್ಡೆಯಾಗೆಣಿಸಲಾಗದು. ಬೇ
 ಳ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ ಚಲಂಬಿಡಿದು ಜಲರಾಶಿಯಂ ಪುಗಲರಿವೆಂ. ಬೆಟ್ಟ
 ಮನಾದೊಡಂ ತಟ್ಟನಾಂಪೆಂ. ಸೌಕರ್ಯದಿಂದುರ್ವರೆಯನುದ್ಧರಿಸ
 ಬಲ್ಲಿಂ. ಪರಾಕ್ರಮದೆ ಮನುಜಸಿಂಹನೆನಿಸಿದಪೆಂ. ಎಡೆಯನೊಂದ
 ಡಿಯನಿತ್ತೊಡಂ ಬಾನ್ನೆಲಗಳನಾಕ್ರಮಿಸಬಲ್ಲಿಂ. ರಾಯಗುರುಪ
 ರಿತೊಡವರುರ್ಕುಸೊರ್ಕುಗಳಂ ತಲ್ಲಿಸುವೆಂ. ಪಲಮೊಗದೆ ಬಳಿ
 ದು ಬರ್ಪ ಪಗೆಯನಳಿಯಿಸಲ್ ಪಿಂತೆಗೆಯೆಂ. ಬಲಭದ್ರನೆನೆ
 ಬೀರ ಪಗೆಗಳ ತುಂಡಮುಂಡಂಗಳಂ ಚೆಂಡಾಡಬಲ್ಲಿಂ. ದುಷ್ಟಾ
 ಸುರನಿಗ್ರಹದೆ ಪ್ರಬುದ್ಧನಪ್ಪೆಂ. ಖಳರನಳಿಸಲ್ ಕಲ್ಕಿರೂಪದೊಳ್
 ಪ್ರವರ್ತಿಸಬಲ್ಲಿಂ. ಅದೆಲ್ಲವಿಾಗಳುಗ್ಗಡಿಸಲ್ ವೆಗಳೆಮಲೈನೆ
 ತೋರ್ಪುದು. ಎಂತು ತೋರಿದೊಡೇಂ? ಎನ್ನ ಆಜನ್ಮವೃತ್ತಾಂ
 ತಮನೆಲ್ಲಮನರಿಸಿದೆಂ. ಇನ್ನುಮೆನ್ನಂ ಬರಿಸಿದ ಕಜ್ಜಮಾವುದು?
 ಅದನರಿಪುತೆನಗೆ ಮಾಣದಾಣತಿಯನಿತ್ತೊಡೆ, ಪೋಗಿ ಬರ್ಪೆಂ”
 ಎನೆ ಮೆಚ್ಚುತೆ ಇಳೆಯಾಣ್ಣುನಿಂತೆಂದಂ --

“ಶ್ರೀಪತಿ, ನಿನ್ನ ಚರಿತ್ರೆಯದು ಪರಮಪವಿತ್ರಂ. ಅದಂ
 ಕೇಳಿನ್ನ ಶ್ರೋತ್ರಂಗಳ್ ಆನಂದಪಾತ್ರಂಗಳಾದುವು. ಕಾಶ್ಯಪಗೋ

ತ್ರನೆಗೆ ಸನಿಹದ ನಂಟರಪ್ಪರ್. ನೀನವರ ಮನೆಯೊಳ್ಳುಟ್ಟಿದ ಕತದಿಂದೆನೆಗೆ ನಂಟುಮುಂಟಾದುದು. ನೀನೆಂದಾದೊಡಂ ಪೋಗಲೇಕೆ? ಊರೂರು ತಿರಿಗಿ ಸೈತು ಪೆಸರ್ವಾಸಿ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳಲೇಕೆ? ಎನ್ನ ಬಾಲೆ ಸುಗುಣಶೀಲೆ; ಅನುರೂಪ ತಾರುಣ್ಯಲಾವಣ್ಯ ಸಂಪನ್ನನಪ್ಪ ವರನನಾರುಮಂ ಕಾಣದೆ, ಆ ಕುವರಿ ಇಂದಿನ ವರೆಗಂ ಪರಿಣಯಮಿಲ್ಲದಿರ್ಪಳ್. ಆ ಕನ್ನೆ ನಿನ್ನಂ ಕಂಡೊಲಿದಳಂತೆ. ನೀನವಳಂ ಮದುವೆನಿಂದು, ನಿನ್ನ ಮುನ್ನಿನ ಕೊರತೆಗಳಂ ಮರೆತು ಎನ್ನ ಬಳಿಯಿರ್ಪುದು. ಇಲ್ಲದಲ್ಲದ ಸಂದೆಗಂಗಳನೊಂದಿ ನೊಂದಲಸಬೇಡಂ. ಬೇಳ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ, ಎನ್ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟಮಂ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುದು. ಎನ್ನನುಮೆನ್ನವರನುಮನಾಳಿಕೊಳ್ಳುದು” ಎನಲಾ ಕಪಟ ನೃಪಕುಮಾರಂ, “ಸಂಸಾರಮಂ ರೋಸಿ, ಮನೆಯನೊಲ್ಲದೆ, ಅನಿತ್ಯೆಸಿರಿಯನುಳಿದು, ಪದುಳಮಿಲ್ಲದೆ ಕುಂದಿ ಗಾಸಿವಡೆದ ಪರದೇಶಿ ಎಲ್ಲಿ? ಸಿರಿಯ ನೆಲೆಯಾಗಿ ವರ್ತಿಪ ನಿಮ್ಮ ಕುವರಿ ಎಲ್ಲಿ? ಪರಿಣಯನೆಲ್ಲಿ? ಎನ್ನೊಳೊಲುಮೆ ಇದೊಡೆ ತಕ್ಕೊಳಿಗಮನಿತ್ತು ಸಲಹುವುದು” ಎನಲಾ ಚಿತ್ರಭಾನು, “ಇದು ನುಡಿಯಲ್ತು. ಎನ್ನ ಪುತ್ರಿಯಂ ಮದುವೆನಿಂದು ಎನ್ನ ಮನೆಯೊಳೆ ಇರವೇಳ್ಕುಂ” ಎನುತೆ ನಿರ್ಬಂಧಿಸಲಾ ಶ್ರೀಪತಿ “ಇಳೆಯಾಣ್ಣರಪ್ಪ ನಿಮ್ಮ ನುಡಿ ಮಾರಿನಡೆವುದನುಚಿತಂ. ಅದರಿಂದಪ್ಪದಕ್ಕೆ! ನಿಮ್ಮ ಮನಮಿ ದ್ವಂತೆ ನಡೆಯಲುಳ್ಳವಂ” ಎನುತಿನಿಸು ಮಾರ್ದವಮಂ ತೋರಿದಂ. ಬಳಿಕಾರಾಜಸತ್ತಮನದುವೆ ಸುಮುಹೂರ್ತಮೆನುತೆ ಸಕಲ ಬಾಂಧವ ಸಮುದಯಮಹುದಹುದೆನೆ, ಪೌರಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಮಕ್ಷದೆ ಮಣಿಮಾಲಿಕಾ ವಿನಾಹಮಹೋತ್ಸವಮಂ ಮಹಾವಿಭವಾನ್ವಿತಮಾಗಿ ನೆರವಿದಂ.

ಅದುಮೊದಲಾವನಮಾಲಿ ಶ್ರೀಪತಿ ನಾಮಧೇಯದೆ ಮಣಿ
ಮಾಲಿಕೆಯಂ ಕೂಡಿ, ಕೆಲಬರಿಸಂಗಳಾ ಮಧುರಾಪುರಿಯೊಳಿದುರ್,
ಬಂದು ದಿನಮೇಕಾಂತದೆ ಭೂಕಾಂತನಂ ಕಂಡು, “ಮಾವ, ನಿಮ್ಮ
ಮನ್ನಣೆಯಿಂ ಪೆತ್ತು ಪೊರೆದರಂ ತೊರೆದ ಕೊರತೆಯನಡಿಯದೆ
ಸುಖದಿಂದಿನಿತು ದಿನಮಿದೆಂ. ಈಗಳೊರ್ಮೆ ಊರಿಗೆ ಪೋಗಿ
ಬರಲ್ ಬಗೆ ಬಗೆದಿರ್ಪುದು. ಅಪ್ಪಣೆಯನಿತ್ತೊಡೆ ಪೋಗಿ ತಂದೆ
ತಾಯ್ಗಳಮಂ, ಪೆಂಡಿರ್ಮಕ್ಕಳಳಮಂ ಕಣ್ಣಿಂದೆ ನೋಡಿ ಬರ್ಪೆಂ.
ಅವರೆಲ್ಲರುಮಿನಿತು ದಿನಮೆನ್ನಯ ಗಮನಮನರಿಯದೆ ಎನಿತುಬ್ಬಿ
ಗಮನಾಂತರೊ! ಎನಾಗಿರ್ಪರೊ! ಎನ್ನ ಬಿನ್ನಸಮನಂಗ್ಗೀಕರಿ
ಪುದು” ಎನಲಾ ಪೊಡವಿಯೊಡೆಯಂ ಕಡ್ಕಡೆದ್ದು, ಕಜ್ಜಮನಾ
ರಯ್ತು, “ಶ್ರೀಪತಿ, ನಿನ್ನಯ ಬೂಟಕಮೇನೆನಲಹುದು? ಅಂದಿ
ನೊಳಾನೆಂದಾದೊಡಂ ಅಶನವಸನಂಗಳಿತ್ತಾದರಿಪರಿದೊಡೆ, ಇರ್ದ
ಪೆನೆಂದೈ. ಈಗಳಾನುಡಿಯಂ ಪುಸಿದೈ? ನಂಟರಂ ನೋಡಲಿಚ್ಚೆ
ಯಾದಪುದೆಂದಪೈ. ಇದು ನಿನಗೆ ಸಲ್ಪದೇಂ? ಪೆಂಡಿರ್ಮಕ್ಕಳ
ಚರ್ಯಂಗಳೆರ್ದೆಗೆ ಜುಗುಪ್ಸೆಯಾಗೆ, ತಾಯ್ತಂದೆಗಳ ತಾಣಮನೊ
ಲ್ಲದೆ, ಮನೆವಾಗಿಲ್ಲಳಂ ತೊರೆದು, ಬಂದವಂಗೆ ತನ್ನವರಂ ಕಾಣ
ಲಿಚ್ಚೆ ಪುಟ್ಟುವುದುಂಟೆ? ಅಂದಿನೊಳೆ ಈ ಚಂದಮನರಿಪಿದೊಡೆ
ಮಗೆ ಸಮನಪ್ಪ ತೆರನಾರಯ್ಯದಿರ್ಪೆವೆ? ರಾಯಗುವರನೆಂದುಂ,
ಅಧರ್ಮಿಳುಂ, ಕಾಶ್ಯಪಗೋತ್ರ ಪವಿತ್ರನೆಂದುಂ, ಎಮ್ಮ ಕೊಡಗೂ
ಸಂ ಕೈಕೊಂಡುದರ್ಕಿಂದಿನೊಳ್ ‘ಉಪ್ಪು ಸಪ್ಪೆಯಪ್ಪುದು’ ಎಂಬ
ನುಡಿನುಡಿದು ಸಡಿಲಲುಜ್ಜುಗಿಸೈ! ಇದೊಳ್ಳಿತೇಂ?” ಎಂದು ಸಲ
ನಿಟ್ಟುರಂಗಳನಾಡುತಿರ್ಪ ಮಾವನಂ ಕಂಡು, “ಅಹುದೈ, ಎನಿತು
ನುಡಿ ಪೇಳ್ವಿರೈ! ನೀವಿನಿತು ನಿಮ್ಮರಂಗಳನಾಡುವಿರೆಂಬುದಂ ಕನಸು

ನೋಳಾದೊಡಂ ಕಂಡವನಲ್ಲಂ. ಅಪ್ಪುದಕ್ಕೆ, ಎನುತೆ ನಿಮ್ಮಯ ನಿಪ್ಪುರೋಕ್ತಗಳ್ಳಿ, ನಮ್ಮವರ ಬಳಿಗೆ ಪೋಗದೆ ನಾನಿತ್ತಲೆ ಇದೊಡಂ, ಅವರಿಂದಿನೊಳಲ್ಲದೊಡೆ ಮೇಣೈಲವುದಿನ್ನೊಳ್ಳಾ ದೊಡಂ ಎನ್ನನರಸುತೆ ಇತ್ತಲ್ಪರ್ಪರ್. ಬಂದೊಡವರ್ ಸೈತುಳಿದ ಪರಲ್ಪು. ನೀಂ ಕನ್ನೆಯನಿತ್ತು ಅವರ ಮೇಲಲ್ಪಿಯಂ ಮರೆಯಿಸಿ, ಎನ್ನಂ ಮನೆಯೊಳಿರಿಸಿಕೊಂಡಿರ್ಪಿರೆಂಬ ಈಡಲ್ಲದ ನುಡಿಯಂ ನುಡಿದು ನಿಮ್ಮಂ ದೂರುವರ್. ಎನಗಾಗಿ ನಿಮಗೊಂದು ಲೋಪಂ ಪ್ರಾಪಿಸಲೇಕೆ? ಎಂದಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮೊಳ್ಳುಸಿದು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿದೆನಲ್ಪು. ನೀವಂತೆಣಿಸಿದೊಡೆನ್ನಂ ಪೋಗಂದೊಡಂ ಪೋಗುವನಲ್ಪು ಕಣಾ! ನಿಮ್ಮ ಕನ್ನೆಯ ಮೇಲಿನಗಿರ್ಪ ಮೋಹಮುನ್ನಾಡ್ತೊಡಮೂಹಿಸಬಾರದೆ? ಮಾಣದೆ ಅಪ್ಪಣೆಯನೀವುದು. ಬೆಸವಡೆದು ಪೋಗಿ ಎನ್ನಂ ಕಾಣದೆ ಬಾಗುಳ್ಳಡೆದಿರ್ಪ ನಂಟರಂ ನೋಡಿ, ಮೆಲ್ಪುಡಿಗಳಿಂದ ವರಂ ಸಂತವಿಸಿ, ಬೇಗನೆ ಬರ್ಪೆಂ. ನಿಮಗೆ ಜಸಮನೀವೆಂ” ಎಂದು ಪಲಟಕ್ಕು ನುಡಿಗಳನೊಕ್ಕಣಿಸಿ, ಎಂತಾದೊಡಂ ಆ ಪಟ್ಟ ಭದ್ರಂ ಬೀಳ್ಕೊಡುವಂತೆಸಗಿ, ಮಣಿಮಾಲಿಕಾ ನಿಲಯಮಂ ಪೊಕ್ಕು ವಿನಯಂ ಮಿಗೆ ತನ್ನಭಿಪ್ರಾಯಮನಾಬಾಲೆಯ ಕಿವಿಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸೋಂಕಿಸಿದಂ.

ಆಗಳಾಕಾಂತೆ ಪೆರ್ಗಾಳ್ಳಿಗೆ ಬಾಗುವೆಳೆವಳಿಯಂದದೆ ಕಳೆ ಮಸುಳಿ, ತಾಳ್ತಿಯುಳಿದು, ಸೋತು ನೆಲಕೊರಗಿ ಮೈಮರೆದಳ್. ಅದಂ ಕಂಡು ಶ್ರೀಪತಿ ಪೆರ್ಮಯ ಕೂರ್ಮಯಿಂದವಳಂ ಮೆಲ್ಲನೆ ನೆಗಸಿ, ಎರ್ದೆಗೊರಗಿಸಿ, ಶೈತ್ಯೋಪಚಾರಂಗಳಿಂ ಸಂತವಿಸಿ, “ಎಲೆ ಮನೋಹಾರಿಣಿ, ನಿನ್ನಯ ಮನಮನಾರಯಲಿಂತುಸಿದೆನಲ್ಲದೆ, ಒಂದು ನಿವಿಸಮಾದೊಡಂ ನಿನ್ನನಗಲಿದಪೆನೆ? ಇದೊಡಂ ಗಾಸಿ

ವಡೆಯದೆ ಬಾಳ್ವೆನೆ? ಲೋಕಮರ್ಯಾದೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ಈ ಎನ್ನ ಪಯಣಕನುಮತಿಸಿದೊಡೆ, ಅನಿಶಂ ನಿತಿಗಳೊಳ್ ನಿನ್ನನಗಲದೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಬಂದುಪೋಗುತಿರ್ಪೆಂ. ಈ ರಹಸ್ಯಮಂ ಪೆರರ್ಗಾರ್ಗಂ ತಿಳಿಸದೆ, ಎನ್ನ ಪೋಗುವರ್ಪುಗಳ್ಗೆ ಮುದಮನೊಂದಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿದೊಡೆ, ಬಳಿಕ್ಕೆ ನಿನಗೀಡಲ್ಲದ ಪದವಿಯನೀವೆಂ” ಎಂದು ಪೇಳ್ವ ಮಣಿಮಾಲಿಕೆಯನೊಡಂಬಡಿಸಿ, ವನಮಾಲಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾದಂ.

ಬಳಿಕಾಮದನಜನಕನನುದಿನಮಿರುಳಪ್ಪುದುಮಾಸನ್ನುತಾಂ ಗಿಯನೊಡಗೂಡಿ ಕಾಮಿತ ಸುಖಮನನುಭವಿಸಂತೆಸಗುತಿರಲ್, ಆ ಗುಟ್ಟಂ ಬಯಲ್ಪಡಿಸದೆ ಮೆರೆಯುತಿರೆ, ಕೆಲಬರಿಸಂಗಳೊಳಾ ವನಿತೆ ಬಸಿರನಾಂತಳ್. ಈ ಬಗೆಯನರಿತು ಆಕೆಯ ಕೆಳದಿಯರ್ ಗುಸುಗುಸುಗುಟ್ಟುತೆ, “ಉಸಿಕಮಿರ್ಪುದೆಂತು? ಇದಂ ಮರೆ ಯಿಸಲೆಮಗೆ ನಿಂದೆ ಬರ್ಪುದು” ಎಂದಾರಯ್ದು, ಮೆಲ್ಲನೆ ಭೂ ಭರ್ತನಂ ಸಾರ್ದು, “ನರವರಾ, ನಿಮ್ಮ ಕುವರಿ ಇನಿಯನಂ ತೊರೆದ ಪತ್ತು ಬರಿಸಕೆ ಬಸಿರನಾಂತಳ್. ಅದಕೆ ಮೂಲಮಾ ವುದೊ! ದೈವಮಲ್ಲದನ್ಯರಿದಪರಲ್ತು” ಎಂದು ಬಿನ್ನೈಸಲಾ ಮನುಜೇಂದ್ರನಳ್ಳಿ, “ಹಾ! ಎಂತಹ ನುಡಿಗೇಳಲಾದುದು! ಈ ನುಡಿ ಇನ್ನು ಬಯಲೆ ಬೀಳದಿರ್ಪುದೆ? ಬೀಳ್ತೊಡೇನೆಂದೊಡೆ ಕುಲಸ್ಥಾನವಾರುವಂಗಳ್ ಕಿಡದಿರ್ಪುವೆಂತು?” ಎಂದು ಜಾಮಾ ತನನುದ್ದೇಶಿಸಿ, “ಅಹುದೈ, ಶ್ರೀಪತಿ! ‘ಅತಿವಿನಯಂ ಧೂರ್ತಲೆ ಕ್ಷಣಂ’ ಎಂಬುದು ನಿನ್ನೊಳೆ ಚರಿತಾರ್ಥಮಾದುದು ಗಡಾ! ಟಕ್ಕು ಗಿಕ್ಕುಗಳನರಿಯದೆಮ್ಮಂ ಸವಿನುಡಿಗಳಿಂ ಮರುಳ್ಳೊಳಿಸಿ, ಏನು ಮನರಿಯದೆಮ್ಮ ಬಾಲೆಯಂ ಮದುವೆನಿಂದು, ಪಾಪಭೀತಿಗಳ್ಳದೆ, ನಂಟರಂ ನೋಳ್ವ ನೆವದಿನೆಮ್ಮಂ ತೊರೆದುಪೋದೈ! ಅಪಯಶಮ

ನಿತ್ಯೈ! ಇದರಿಂ ನಿನಗೇಂ ಮೇಲೊದವಿದುದೈ? ಇನಿಯಂ ತೊರೆ
ದುಪೋದ ಪತ್ತು ಬರಿಸಕೆ ಬಾಲೆಗೆ ಬಸಿರೊದಗಿದುದೆಂಬುದಂ ಕೇಳ
ವರೇನೆಂದಪರೈ!” ಎಂದೆದೆಯೊಳೊಗೆವ ಕಳವಳದೆ ತಿಮ್ಮಿತಮಿ
ಲ್ಲದೆ ಕಂದಿಕುಂದಿ ಕೊನೆಗೆ ತಿಳಿವನಾಂತು, “ಇದಿರೊಳ್ಳುಂಡುದು
ಎರ್ದೆಯೊಳ್ ನೆರೆಯೆಕ್ಕಿದಬರೆ’ ಎಂಬಂತೆ ನಮ್ಮಯ ಬಾಲೆ ಪ್ರತ್ಯ
ಕ್ಷಮಾಗಿ ಗರ್ಭಮಂ ತಳೆದಿಸರ್ಪ್. ಪೆತ್ತ ಪಸುಳಿಯೆನುನೆ ಸೈತಿ
ರುವುದೆಂತು? ರೀತಿ ತಪ್ಪಿದೊಡಾ ಪರಮಾತ್ಮಂಗಾದೊಡಂ ತೆಪ್ಪತ್ತು
ಕೊಳ್ಳದಿರಲಾಗದು. ಅದರಿಂ ತಕ್ಕುದನಾರಯ್ರು ಸರ್ವಸಂಗ
ಪರಿತ್ಯಾಗಿಯಪ್ಪ ಯೋಗಿಯಂದದೆ ದುಸ್ಸಂಗತಿಯನುಳಿದು ಪದುಳ
ಮನಾಂಪೆಂ” ಎಂದು ಧೈರ್ಯಮನವಲಂಬಿಸಿ, ಕುವರಿಯಂ ತೊರೆ
ಯಲುಜ್ಜುಗಿಸಿ, ಸಜ್ಜುಗೊಂಡು ಅಂದಿನ ನಕ್ತದೊಳ್ ನಿದ್ರಾಸಕ್ತೆ
ಯಪ್ಪಾ ಅರವಿಂದಗಂಧಿಯನೊಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳ್ ಪಟ್ಟಿರಿಸಿ,
ಭಯಂಕರನಾಗಿ ಉರವಣಿಸಿ ಪ್ರವಹಿಸ ಪುರಪೆರಿಸರಸರಿದಂತರ
ದೊಳ್ ಬಿಸುಟ್ಟಂ.

ಅದರೊಳ್ ಬೀಳಾಪೇಳಿಗೆ ಅಮಂದಜವದಿಂದಂಬುಧಿಯಂ
ಪೊಂದಿ ತಾರಾಗಣಾನುಕಾರಿ ಶೀಕರಪರೆಂಪರಾಚ್ಚಾದಿತಮಾಗಿ, ಆ
ಕಾಶಮನೆನುಕರಿಸುತೆ, ಮಿನಾವಹಾರ ಕುಂಭೀರ ಶಿಂಶುಮಾರ
ಪ್ರಮುಖಾಂಬುಚರಸಂಚರದ್ವಾರ್ಣಮಾನಾಭಂಗ ಮಹೋತ್ಸುಂಗ
ತರಂಗಸಂಗತಮಾದಾ ಮಹಾರ್ಣವದೆ ಡೋಲಾಯಮಾನಮಾಗೆ,
ಪ್ರಭಾಕರಮಂಡಲಂ ಮಿಗೆ ಬೆಳಗುತಿರಲಾ ಅಂಗನೆ ಅಲ್ಲಿಂ ಕೆಳ
ಮೇಲಾಗಿ ತತ್ತರಗೊಂಡು ತಳವೆಳಗಾಗಿ, ಕನಸೆನುತೆ, ಎಳ್ಳರಿಕೆಯಿಂ
ಕನಸಲ್ಲೆನುತರಿತು, ದೈವಾನುಗ್ರಹದೆ ಹರಣಮಳಿಯದೆ ಬಳಲ್ದು,
ತೆನಗೊದವಿದ ಗತಿಗೆ ಕಾರಣಮನಾರಯ್ಯತ್ತೆ, ಧೈರ್ಯಗುಂದಿ,

“ಹಾ! ಅಮ್ಮ! ಹಾ! ಅಕ್ಕ! ಹಾ! ಅಯ್ಯ! ಹಾ! ಸಖಿ! ಎನ್ನಂ
ಪೊರೆಯಿರೆ! ಎನ್ನ ಪೊರೆಯನಾಲಿಸಿರೆ! ನೀರಧಿಯೊಳ್ ಬಿಸುಡಲಾಂ
ಗೆಯ್ದಪರಾಧಮನಾದೊಡಂ ಪೇಳಿರೆ! ತಪ್ಪನೊಪ್ಪಿಸದೆ ಪೋದ
ಪರೆ!” ಎಂದು ತನ್ನವರನೆಲ್ಲಂ ಓರೊರ್ವರನಾಗಿ ಆದರ್, ಪಡಿನುಡಿ
ಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಣದ ಮಮತೆಯನುಳಿದು, ಅಕ್ಕಂ ನೀಗಿ ಪುರಾಕೃತ
ಸುಕೃತ ಪರಿವಾಕದಿಂದೊಗೆದ ಸುಜ್ಞಾನವಿಶೇಷವೊದನೆ, ಅರಕ್ಷೆ
ತರಕ್ಷಕನರವಿಂದಾಕ್ಷನೆ ತನಗೆ ರಕ್ಷಕನೆಂದಾರಯ್ದು, ಆ ವಿರಿಂಚಿ
ಜನಕನನಿಂತು ಜಾನಿಸಿದಳ್ : —

ಉತ್ಪಲಮಾಲಾವೃತ್ತಂ.

ಹಾ! ಜಗತೀವಧೂರಮಣ! ಹಾ! ಚತುರಾಸ್ಯಮುಖಾಮರಸ್ತುತಾ! |
ಹಾ! ಚತದಾನವಪ್ರಕರ! ಹಾ! ಅಖಿಲಾಬ್ಜ ಭವಾಂಡನಾಯಕಾ! |
ಹಾ! ಜಯಶೀಲ! ಹಾ! ವರದ! ಹಾ! ಮುನಿಸೇವಿತ! ಹಾ! ಮುಕಂದ! ಬಾ |
ರಾ ಜಡರಾಶಿಯೊಳ್ಳುಳುಗುತಿರ್ದಪೆನುದ್ಧರಿಸಾರ್ತರಕ್ಷಕಾ! ||

ಸೀಸವೃತ್ತಂ.

ಸುರರಿಪುರಿಪುವೆನಲ್ ದನುಜೇಂದ್ರನಂ ಸೀಳಿ, |
ತರಳಪ್ರಹ್ಲಾದನ ಕಾಯ್ದ ಬಂಧು! ||
ಉರುತರಾಗ್ರಹ ಜಲಗ್ರಾಹದಿಂ ಬಳಲ್ಪಿದ್ |
ದ್ವಿರದಾಧಿಪನನೋತ ದೀನರಕ್ಷ! ||
ಉರಿವ ದೂರ್ವಾನೋಗ್ರ ಕೋಪಾಗ್ನಿಯತ್ತಣಿಂ |
ನೆರೆಯಂಬರೀಷನ ಪೊರೆದ ವರದ! ||
ನರಕಪಟ್ಟಣ ಕೀಳ್ವ ಜನನವರ್ಗಳೃರೆ |
ಭರದಜಾಮಿಗಳನ ಸಲಹಿದೀಶ! ||

ಗೀತೆ.

ಬನ್ನಮಿನ್ನುಂಟೆ ನಿನ್ನನೆ ನಚ್ಚಿದರ್ಗೆ ? |

ಎನ್ನನೆಂತಹ ಶೋಕಾಬ್ಧಿಯಳುದ್ದೀಗ ||

ಳಿನ್ನು ಬೇಗನೆ ರಕ್ಷಿಸೈ ದೀನಬಂಧು ! |

ಸನ್ನುತಾಮಲಕೀರ್ತಿ ! ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ! ||

ನಂದೀಪರಿಯೊಳತಿಶೋಕದಿಂದಂ ಪ್ರಳಾಪಿಸುವ ಇನಿಯಳ
ಆರ್ತಾರಾವನುನಾ ವನಮಾಲಿಯಾಲಿಸಿ, ಕರುಣಿಸಿ ಕಡಲೊಳ್
ತೇಲಾಡುತ್ತಿಸಾ ಪೇಳಿಗೆಯಂ ಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಸನ್ನಿಧಾನಕೃತರಲಾ
ಗರುತ್ತಂತಂಗೆ ಬೆಸಸಲಾ ವೈನತೇಯನುಂ ಕಡುವೇಗದಿಂ ಬಂದು,
ಕಡಲಂ ದಾಂಟೆ ಜಲಧಿಯೊಳ್ ಚರಿಸ ಮಿಾನ್ಗಳನೊದೆದು ಕೊಂಡು
ಪೋಗುವ ಮಿನಾಸಹಾರಿಯಂದದೆ, ನಿಕ್ಷಿಪ್ತಮಣಿಮಾಲಿಕೆಯಪ್ಪಾ
ಮಣಿಪೇಳಿಗೆಯನಿರ್ಕಯ್ಯಳಿಂ ತರ್ಬಿ, ಬಾನ್ಗೆ ನೆಗೆದು, ವಾಯುವೇ
ಗದೊಳ್ಳರಿದು, ಪಾಲ್ಲಡಲ ನಡುವೆ ಬೆಳ್ಳೀವಿಯೊಳಂಬುಜ ಭವಾದ್ಯ
ಮರಗಣ ಸೇವಿತನಾಗಿ, ನಾರದಾದಿ ದೇವಮಹರ್ಷಿಗಣಂ ಪರಮ
ಹರ್ಷಿತರಾಗಿ ಕೀರ್ತಿಸೆ, ಗಂಧರ್ವವಾಡೆ, ಅಪ್ಸರಸರಾಡೆ, ವೈಕುಂ
ಠಧಾಮದೊಳ್ ಪೇರೋಲಗಂಗೆಗೊಂಡಿರ್ಪ ಮಂದರಧರನ ಮುಂದೆ
ಆನಂದವೊದವಲಿಳಿಸಿದಂ.

ಆಗಲಾ ಅನಂತಶಯನಂ ಮಂಜೂಷಾಂತರ್ಗತೆಯಪ್ಪಾ
ಮಂಜುವಾಣಿಯಂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಪೊರವಡಿಸಿ ದಿವ್ಯಮಣಿ ಕೋಟೆ ಸಂ
ಘಟಿತ ಕೋಟೀರನುಂ, ಮಣಿಮೇಖಲಾವೇಷ್ಟಿತ ಕಟತಟನುಂ,
ಮಕರಕುಂಡಲ ಕೇಯೂರ ಹಾರಾದ್ಯಲಂಕೃತನುಂ, ಅನಂತಗರುಡ
ವಿಷ್ಣುಕ್ಷೇನಾದಿ ನಿತ್ಯಸೂರಿಪರಿವೃತನುಂ, ಶ್ರೀವತ್ಸ ಕೌಸ್ತುಭಾಂಚಿತ

“ಹಾ! ಅಮ್ಮ! ಹಾ! ಅಕ್ಕ! ಹಾ! ಅಯ್ಯ! ಹಾ! ಸಖಿ! ಎನ್ನಂ
ಪೊರೆಯಿರೆ! ಎನ್ನ ಪೊರೆಯನಾಲಿಸಿರೆ! ನೀರಧಿಯೊಳ್ ಬಿಸುಡಲಾಂ
ಗೆಯ್ದಪರಾಧಮನಾದೊಡಂ ಪೇಳಿರೆ! ತಪ್ಪನೊಪ್ಪಿಸದೆ ಪೋದ
ಪರೆ!” ಎಂದು ತನ್ನವರನೆಲ್ಲಂ ಓರೊರ್ವರನಾಗಿ ಆದರ್, ಪಡಿನುಡಿ
ಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಣದ ಮಮತೆಯನುಳಿದು, ಅಳ್ಳಂ ನೀಗಿ ಪುರಾಕೃತ
ಸುಕೃತ ಪರಿಪಾಕದಿಂದೊಗೆದ ಸುಜ್ಞಾನವಿಶೇಷಮೊದವೆ, ಅರಕ್ಷೆ
ತರಕ್ಷಕನರವಿಂದಾಕ್ಷನೆ ತನಗೆ ರಕ್ಷಕನೆಂದಾರಯ್ದು, ಆ ವಿರಿಂಚಿ
ಜನಕನನಿಂತು ಜಾನಿಸಿದಳ್ : —

ಉತ್ಪಲಮಾಲಾವೃತ್ತಂ.

ಹಾ! ಜಗತೀವಧೂರಮಣ! ಹಾ! ಚತುರಾಸ್ಯಮುಖಾಮರಸ್ತುತಾ! |
ಹಾ! ಚಿತದಾನವಪ್ರಕರ! ಹಾ! ಅಖಿಲಾಬ್ಜ ಭವಾಂಡನಾಯಕಾ! |
ಹಾ! ಜಯಶೀಲ! ಹಾ! ವರದ! ಹಾ! ಮುನಿಸೇವಿತ! ಹಾ! ಮುಕಂದ! ಬಾ |
ರಾ ಜಡರಾಶಿಯೊಳ್ಳುಳ್ಳುಗುತಿದರ್ಪೆನುದ್ಧರಿಸಾರ್ತರಕ್ಷಕಾ! ||

ಸೀಸವೃತ್ತಂ.

ಸುರರಿಪುರಿಪುವೆನಲ್ ದನುಜೇಂದ್ರನಂ ಸೀಳಿ, |
ತರಳಪ್ರಹ್ಲಾದನ ಕಾಯ್ದ ಬಂಧು! ||
ಉರುತರಾಗ್ರಹ ಜಲಗ್ರಾಹದಿಂ ಬಳಲ್ವಿದರ್ |
ದ್ವಿರದಾಧಿಪನನೋತ ದೀನರಕ್ಷ! ||
ಉರಿವ ದೂರ್ವಾಸೋಗ್ರ ಕೋಪಾಗ್ನಿಯತ್ತಣಿಂ |
ನೆರೆಯಂಬರೀಷನ ಪೊರೆದ ವರದ! ||
ನರಕಪಟ್ಟಣ ಕೀಳ್ಳ ಜವನವರ್ಗಳುತ್ತರೆ |
ಭರದಜಾಮಿಗಳನ ಸಲಹಿದೀಶ! ||

ಗೀತೆ.

ಬನ್ನಮಿನ್ನುಂಟೆ ನಿನ್ನನೆ ನಚ್ಚಿದರ್ಗೆ ? |

ಎನ್ನನೆಂತಹ ಶೋಕಾಬ್ಧಿಯಳುದುರ್ದೀಗ ||

ಳಿನ್ನು ಬೇಗನೆ ರಕ್ಷಿಸೈ ದೀನಬಂಧು ! |

ಸನ್ನುತಾಮಲಕೀರ್ತಿ ! ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ! ||

ನಂದೀಪರಿಯೊಳತಿಶೋಕದಿಂದಂ ಪ್ರಳಾಪಿಸುವ ಇನಿಯಳ
ಆರ್ತಾರಾವನುನಾ ವನಮಾಲಿಯಾಲಿಸಿ, ಕರುಣಿಸಿ ಕಡಲೊಳ್
ತೇಲಾಡುತಿರ್ಪಾ ಪೇಳಿಗೆಯಂ ಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಸನ್ನಿಧಾನಕೈತರಲಾ
ಗರುತ್ತಂತಂಗೆ ಬೆಸಸಲಾ ವೈನತೇಯನುಂ ಕಡುವೇಗದಿಂ ಬಂದು,
ಕಡಲಂ ದಾಂಟೆ ಜಲಧಿಯೊಳ್ ಚರಿಸ ಮಿನ್ಗಳನೊದೆದು ಕೊಂಡು
ಪೋಗುವ ಮಿನಾಸಹಾರಿಯಂದದೆ, ನಿಕ್ಷಿಪ್ತಮಣಿಮಾಲಿಕೆಯಪ್ಪಾ
ಮಣಿಪೇಳಿಗೆಯನಿರ್ಕಯ್ಯಳಿಂ ತರ್ಬಿ, ಬಾನ್ಗೆ ನೆಗೆದು, ವಾಯುವೇ
ಗದೊಳ್ಳರಿದು, ಪಾಲ್ಲಡಲ ನಡುವೆ ಬೆಳ್ಳೀವಿಯೊಳಂಬುಜ ಭವಾದ್ಯ
ಮರಗಣ ಸೇವಿತನಾಗಿ, ನಾರದಾದಿ ದೇವಮಹರ್ಷಿಗಣಂ ಪರಮ
ಹರ್ಷಿತರಾಗಿ ಕೀರ್ತಿಸೆ, ಗಂಧರ್ವವಾಡೆ, ಅಪ್ಸರಸರಾಡೆ, ವೈಕುಂ
ಠಧಾಮದೊಳ್ ಪೇರೋಲಗಂಗೆಗೊಂಡಿರ್ಪ ಮಂದರಧರನ ಮುಂದೆ
ಆನಂದಮೊದವಲಿಳಿಸಿದಂ.

ಆಗಲಾ ಅನಂತಶಯನಂ ಮಂಜೂಷಾಂತರ್ಗತೆಯಪ್ಪಾ
ಮಂಜುವಾಣಿಯಂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಪೊರವಡಿಸಿ ದಿವ್ಯಮಣಿ ಕೋಟೆ ಸಂ
ಘಟಿತ ಕೋಟೇರನುಂ, ಮಣಿಮೇಖಲಾವೇಷ್ಟಿತ ಕಟತಟನುಂ,
ಮಕರಕುಂಡಲ ಕೇಯೂರ ಹಾರಾದ್ಯಲಂಕೃತನುಂ, ಅನಂತಗರುಡ
ವಿಷ್ಣುಕ್ಷೇನಾದಿ ನಿತ್ಯಸೂರಿಸರಿವೃತನುಂ, ಶ್ರೀವತ್ಸ ಕೌಸ್ತುಭಾಂಚಿತ

ವಕ್ಷ್ಯನುಂ, ಪುಂಡರೀಕಾಕ್ಷನುಂ, ಸುದರ್ಶನಪಾಂಚಜನ್ಯಕೌಮೋ
ದಕೀನಂದಕಶಾರ್ಙ್ಗಹಸ್ತನುಂ, ಸೀತಕೌಶೇಯವಾಸಃಪ್ರಶಸ್ತನುಂ
ನೀಲನೀರದ ಸನ್ನಿಭಕಾಯನುಂ, ಸಕಲಗುಣಾಭಿರಾಮನುಂ, ಶ್ರೀರಾ
ಮನುಮಾಗಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಲಾ ಸರೋಜಾಕ್ಷಿಯತುಲಿತಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧಾ
ನ್ವಿತಿಯಾಗಿ,

ಮಾಲಿನಿ.

ಜಯಜಯಶುಭನಾಮಾ ! ಸರ್ವಲೋಕಾಭಿರಾಮಾ ! |
ಜಯಜಯರವಿಧಾಮಾ ! ಚಾರುಸತ್ಕೀರ್ತಿಸೋಮಾ ! ||
ಜಯಜಯಜಗದೀಶಾ ! ಸಾಧುಭಾವಪ್ರಕಾಶಾ ! |
ಜಯಜಯಖಲನಾಶಾ ! ಶತ್ಪುರಾಟ್ಟಂಠಪಾಶಾ ! ||

ಎಂದು ನುತಿಸುತ್ತೆ, ಕೃತಾಂಜಲಿಯಾಗಿ ಆ ಕಂಜಲೋಚನೆ
“ದೇವ, ಭವಚ್ಚರಣಾರವಿಂದ ಸೇವಾಮರಂದ ರಸಾಸ್ವಾದನಮಂ
ಗೆಯ್ಯಲಾದುದರಿಂದೆನ್ನಯ ಪತಿಯಪ್ಪ ಶ್ರೀಪತಿಯಂ ಕಾಣ್ವಪೆನೆಂ
ದು ನಿಶ್ಚೈಸುವೆಂ” ಎನಲಾಮಂದರಧರಂ ಮಂದಹಾಸವದನದಿಂದಂ,
“ಓ ರಮಣೀಮಣಿ ! ನಿನ್ನಯ ನವಲಾವಣ್ಯವೈಭವಮಂ, ದೇವ
ಮುನಿ ನಾರದನತ್ತಣಿಂ ಕೇಳ್ವು, ಕರಂ ಮೆಚ್ಚಿ, ಅನುರಾಗಂ ಮಿಗೆ
ಮನದೆ ನೀನೆನ್ನನೊಲಿವ ತೆರನಾರಯ್ವು, ನಿಮ್ಮ ಪೊಳಲೈಯ್ದುಂ, ನಿಮ್ಮಯ್ಯಂ
ಗಿಲ್ಲದ ನಂಟತನಮಂ ಪೇಳ್ವು, ನಿನ್ನಂ ಮದುವೆನೊಂದು, ನಿನ್ನೊಡಗೂಡಿ
ದರ್ಗಲಿದ ಶ್ರೀಪತಿ ಇವಂ ನಿಟ್ಟಿಪುದು !” ಎಂದು ಸಿರಿ ಮುನ್ನಿನ ಶ್ರೀಪತಿಯರೂಪಮನಾಂತು
ನಿಲಲಾಮಣಿಮಾಲಿಕೆ ಕಂಡು, ಮನದೊಳ್ಳಂತಸವೊದವೆ, ನಾಣ್ಮಿಗೆ ತಲೆವಾಗಿ, ತನ್ನೊಳಿಡೆ
ಗೊಂಡಿದೊಡರನೆಣಿಸಿ, ಕಳವಳಿಸಲ್ ತೊಡಗಿದಳ್. ಶ್ರೀಪತಿ ಆ ಇಂಗಿತಮನರಿತು,
“ಲತಾಂಗಿ, ನಿನ್ನನಂತು ವರಿಸಿ, ಎನ್ನ ನಿಲಯಕೆ

ಬರಿಸಲುಪಾಯನುನಾರಯ್ತು, ಆನಾಗಿ ಬರಿಸಿದೊಡೆ ನಿಮ್ಮ ತಾಯ್ತುಂ
ದೆಗಳ್ ಚಲಿಸಿ ತೊಳಲುತಿರ್ಪರೆನುತೆ, ಅನಿಶಂ ನಿತಿಗಳೊಳ್ ಅನ್ಯ
ರರಿಯದಂತೆ ನಿನ್ನಂ ಕೂಡಿ ನಿನಗೆ ಬಸಿರನೆಸಗಿ, ನಿಮ್ಮವರ್ ಬೇ
ರೊಂದು ಬಗೆದು ನಿನ್ನಂ ತೃಜಿಸುವಂತೆಸಗಿದೆಂ. ಇದರಿಂ ನೀನಿನಿ
ಸಾದೊಡಂ ಕೊರತೆಯನೆಣಿಸಲಾಗದು” ಎನುತುಚಿತೋಕ್ತಿಗಳಿಂ
ದವಳಂ ಮನ್ನಿಸಿ, ಹೀರಮಣಿವಿನಿರ್ಮಿತರಮೃಹಮೃಹೋಪರಿತಲ
ಮಂ ಸಾರ್ಚಿ, ಉಚಿತ ಪರಿಚರ್ಯಂಗಳನೆಸಗಲ್ ಚತುರಪರಿಚಾ
ರಿಣಿಯರಂ ಪಲಬರಂ ನಿಯಮಿಸಿ, ಆ ವನಮಾಲಿ ಪಾಲಿತಾಖಿಲ
ಲೋಕನಾದೊಡಂ, ಮಣಿಮಾಲಿಕಾ ವಿಲೋಕನಾನುವರ್ತನಪರ
ನಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ಧಂ. ಬಳಿಕೆ ಕೆಲದಿನಕೆ ಆ ನಲ್ಲಿ ನನೆವಿಲ್ಲನಂ
ಧಿಕ್ಕರಿಸ ಮುದ್ದು ಕುವರನೊರ್ವನಂ ಪಡೆದಳ್. ಅವನೆ ವಿಷ್ಣು
ವರ್ಧನಾಹೃದಯದೆ ಪ್ರವರ್ಧಮಾನನಾಗಿ ಶಾಲ್ಮಲದ್ವೀಪದಾಣ್ಣ
ನಾದಂ.

ಅದು ಕಾರಣದಿಂ “ಎಲೆ! ಭೂವರಾ, ನಿಮ್ಮ ಕುವರಿಯಂ ಚಿತ್ರ
ಭಾನು ಮಣಿಮಾಲಿಕೆಯಂ ತೊರೆದಂದದೆ ತೊರೆದೊಡದರಿದೊಗೆದ
ನಿಂದೆ ತೊಲಗುವುದು. ಇದರಿಂದೆಮ್ಮಯ ಸಂದೆಗಂಗಳ್ ಕುಂದು
ಗುಂ, ದೈವವಶದಿಂದಾಕೆ ಸೊಗಮನಾಂತೊಡಮಾಂಪಳ್” ಎಂಬ
ಹಿತೋಪದೇಶಮಂ ದುರಿತವಿರಹಿತಮಾಗಿ ಉಪದೇಶಿಸುವ ಅಮಾ
ತ್ಯನುಪದೇಶಮಂ ಕೈಕೊಂಡು, ಪೆರ್ಚುವ ಚಿಂತೆಯಂ ತಡೆದು,
ಋತುಸ್ನಾತೆಯಾಗುವನ್ನೆಗಂ ಕುವರಿಯನೊಂದೇಕಾಂತ ಗೃಹದೊ
ಳಿರಿಸಿ, ತೃಜಿಸಲುಜ್ಜುಗಿಸಿ, ಆ ಸಜ್ಜುಮನವಳರಿಯದಂತೆ ಮಿಂದ
ಮರುವಗಲರ್ಧರಾತ್ರಿಯೊಳ್ ಮೈಮರೆದು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದರ್ಥ ಇಂದು
ವದನೆಯನಿನಿಸಾದೊಡಂ ಶಂಕಿಸದೆ, ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೊಳಿಟ್ಟು,

ಬೀಗಮುದ್ರೆಗಳಂ ಕೀಲಿಸಿ, ಪುರೋಪಕಂಠದೊಳ್ ಪ್ರವಹಿಸುವ
ಪ್ರವಂತಿಯೊಳ್ ಬಿಸುಟ್ಟಂ.

ಬಳಿಕನಾಪೇಳಿಗೆ ಇರ್ಕಡೆಗಳೊಳಿರ್ಪ ಕರೆಗಳಂ ತಟ್ಟಿ, ಇದಿ
ರೋಳ್ಳಟ್ಟುವ ನೀರಿನೊಳ್ಳುಟ್ಟಿ ಮಿಡಿನ ಗಂಡಲೆಗಳುಂ, ಅಲೆಗಳಂ
ಸಿಂದಟ್ಟಿ ಪೆತ್ತು ಬೆಳೆವ ನೊರೆ ತೆರಳ್ಕೆಗಳುಂ, ತೆರಳ್ಕೆಗಳನೊಡ
ಗೊಂಡು ಗುಡುಗುಡಿಸುವ ಸುಳಿಗಳುಂ, ಸುಳಿಗಳೊಳ್ ಬೀಳ್ಳು
ಪೊರಮುಡಲ್ ತಡನಾಡುವ ಜಲಚರಂಗಳುಂ, ಜಲಚರಂಗಳ್ ತೀವಿ
ಕರಿಯಿಂದೆಯುಂ ತರಿಸಲಾಗದೆ ಪ್ರವಹಿಸುತಿರ್ಪಾಮಹಾ ಪ್ರವಾಹ
ದೊಳ್ ಸಿಲುಕಿ, ಇತ್ತಲತ್ತಲ್ ಪೊರಳ್ಳು, ಕೆಳಮೇಲಾಗಿ ತೇಲಾ
ಡುತೆ, ಪೊರಪೊರಗಲದರೊಳ್ ಮಲಗಿದ ಕನ್ನೆ ತಳವೆಳಗಾಗಿ
ಏಳಲುಂ ಕುಳ್ಳಿರಲುಂ ತೆರನನರಿಯದೆ, ಅದಕೆ ಮುನ್ನಮೆ ತನ್ನಂ
ಕುರಿತು ತನ್ನವರಾಡುತಿದ ಪುರುಳಿಲ್ಲದ ನುಡಿಗಳಂ ಕರ್ಣಾಕರ್ಣಿ
ಯಾಗಿ ಕೇಳಿದುದರಿಂ, ಅಹುದತ್ತಿನ್ನದೆ ತನ್ನಂ ಪೊಳೆಯೊಳ್
ಬಿಸುಟ್ಟರೆಂದಾರಯ್ಯ, “ಅಯ್ಯಯೋ! ನಮ್ಮಯ್ಯಂ ಪಾರ್ವರ ನುಡಿ
ಗಳಂ ನಚ್ಚಿ, ಪೆತ್ತು ಪಸುಳಿಯೆಂಬುದನರಿಯದೆ ಬೆಟ್ಟದನಾಗಿ ತನ್ನ
ನಿಂತು ಬಿಸುಟ್ಟಂತೆ ತೋರ್ಪುದು! ಅಲ್ಲದಿರೆನಗೀಪೇಳಿಗೆಯೊಳ್
ಗಾಸಿವಡೆಯುತಿರ್ಪುದೇಕೆ? ಅಪ್ಪಾ! ಈ ವಾಂಗಿನಗೇಕೆ? ಇಂತೆ
ನ್ನಂ ಗೋಳಿಡುವುದರತ್ತಣಿಂ ಪಟ್ಟದ ಬಾಳಂ ಕೊಂಡು ತಲೆಯಂ
ತಟ್ಟನೆ ಸೀಳಲಾಗದೆ! ಜೋಯಿಸರೆ! ಇಂದಿನೊಳಿಂದನುಡಿ ಚಿಕ್ಕಂ
ದಿನೊಳೆ ನುಡಿದು ಪುಣ್ಯಮಂ ಕಟ್ಟಿಕೊಳಲತ್ತಾದುದೆ? ನೀನೇ
ನೆಂದೊಡೇಂ, ಪೆತ್ತವರ್ಗೆ ಕರುಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಪೋದುದೆ? ಅಮ್ಮಾ!
ನೀನೆನ್ನಯ್ಯಂಗೆ ತಿಳಿವನರಿಸಿ, ಎನ್ನನೋವಲ್ ಯತ್ತಿಸದೆ, ಪಾಳು
ಜೋಯಿಸರ ನುಡಿಗಳನಾದರಿಸಿ, ಒಳ್ಳಿತ್ತತ್ತಿನ್ನದೆ ಇಂತು ಗಾಸಿ

ವಡಿಸಲೆಂತು ಮನಂ ಬಂದುದೆ? ಕೆಳದಿಯರಿರಾ! ನೀಮುಂ ಮುನ್ನಿ
ನಂತೆ ಗಿಳಿಗಳಂ ನುಡಿಸಂದದೆ ಸವಿನುಡಿಗಳಿಂದೆನ್ನಂ ನುಡಿಸದೆ,
ತಾಯ್ತಂದೆಗಳ ಮತಮನೆ ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಎಕೆ ಬಾರದಿರ್ಪಿರೆ? ಎನ
ಗಾದವರೆ ಇಂತಾದೊಡಾದರಿಪರಿನ್ನಾರಿರ್ಪರೆ? ಎನ್ನಯ ಭಾಗ್ಯಮೇ
ನೆನ್ನಲಹುದೆ? ಜಲಚರಾಹರಣಪರಾಯಣಂಗಳಾಗಿ ವರ್ತಿಪ ಜಲ
ಪಕ್ಷಿಗಳ ಕಲಕಲಧ್ವನಿಗಳ್ ಅಯ್ದೆವಾಡಾಗಿರೆ, ಮೀರುವ ಮು
ನ್ನಿರಲೆಗಳುಲಿಗಳ್ ಮೇಳತಾಳಂಗಳಂತಿರೆ, ಅಂಬರಮಂ ತಾಗಿ
ಉರವಣಿಸಿ ಪರಿವಮೊಳ್ಳಿನೊಳ್ ಬೀಳ್ವು ಆಲೆಯುತಿರ್ಪ ಈ
ಪೇಳಿಗೆ ತೂಗುಯ್ಯಲೆಯಂತಿರೆ, ಮೆಯ್ಯೆರೆಕೆಯ ಬಿನದಮಿಂತು
ಪ್ರವರ್ತಿಸಲಾದುದೆ!” ಎಂದು ತನ್ನವರಂ ಪೆಸರಿಡಿದು ಪೆರ್ಬೆಸನದೆ
ದಾರುಣಧ್ವನಿಯಿಂದಾರುತೆ, “ಹಾ! ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರೆ! ಆರ್ಯ
ವರ್ಜಿತಳಪ್ಪೆನ್ನಂ ಪ್ರಾಣವರ್ಜಿತಳಂ ಮಾಡಿರೆ! ಹಾ! ದಶದಿಗಿ
ಶರೆ! ಸಿಲುಕಿ ಗತಿಗಾಣದೆ ಮರುಗುವೆನ್ನ ಮೊರೆಯನಾಲಿಸಿರೆ! ಜಲ
ನಿಧಿಗಳೆ! ಈ ಜಲದೊಳ್ ಬೀಳ್ವು ಸುಳಿಸುಳಿವ ಎನ್ನ ಬಳಲೈಯಂ
ತೀರಿಸಿರೆ! ಹಾ! ನದೀಮತಲ್ಲಿಕೆ! ತಂದೆತಾಯ್ಗಳೊಲ್ಲದ ಪುಸಿಗಾರ್ತಿ
ಯೆನ್ನದೆ ತಣ್ಡಾಯೆಂದು ನಿನ್ನೊಳ್ಳಿವ್ವಿಕ್ಕೆನ್ನಂ ಪೊರೆಯಾ?” ಎಂದಿಂ
ತಾರುತೆ ದಿಕ್ತಟಂಗಳ್ ಪಡಿದನಿಗುಡಲಳಲ್ ತೊಡಗಿದಳ್.

ಆ ಪೇಳಿಗೆ ಈ ಪೊಳೆಯೊಳ್ ಕರೆಯನೊಂದದೆ, ಸುಳಿಗ
ಳೊಳ್ ಸಿರ್ಕದೆ, ಪಲದೇಶಂಗಳಂ ಕಳೆದು ಪೋಪೋಗೆ, ತನ್ನದೀ
ವರಿಸರದೊಳೊಂದು ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮದೆ ತಪಮನಾಂತಿರ್ಪ ಮಯ
ನೆಂಬ ಸಂಯಮಿಯಾದೀನಧ್ವನಿಯನಾಲಿಸಿ, “ಹಾ! ಐದೆತ್ತಣದು?”
ಎನುತ್ತಂ ತಪಮನುಳಿದು ದೆಸೆಗಳಂ ಪರಿಕಿಸಿ, ಪರಿಸರವರ್ತನರತ್ತ
ಣಿನಾ ಆರ್ತನಿನಾದಕೆ ಕಾರಣಮನರಿಯದೆ, ಕನಕಮಯಮಾಗಿ

ಪೊಳೆಯೊಡನೆ ಪರಿದು ಪೋಗುತಿರ್ಪ ಪೇಳಿಗೆಯಂ ಕಂಡು, ತಿವ್ಯ
 ರಂ ಬೆಸಸಿ, ಸನಿಹಕೆ ತರಿಸಿ, ಬೀಗಮುದ್ರೆಗಳಂ ತೆಗೆಯಿಸಿ, ಅದ
 ರೊಳಿದರ್ ಚಿನ್ನದ ಗೊಂಬೆಯಂದದಂಗನೆಯನಾಲೋಕಿಸಿ, “ ಈಕೆ
 ನಿದ್ರಾಹಾರರಹಿತಳಾಗಿ ಬಸವಳಿದು ನವೆದು, ಅನಿಮಿಷಾವಳಿಯನೊ
 ಲ್ಲದೆ, ಸಕಲಸುಖಾಸ್ವದರಾಗಿ ಬಾಳ್ವ ಮನುಜರಂ ಕೂಡಿ ವರ್ತಿಸಲ್
 ಬಂದಿರ್ಪಚ್ಚರಿಯೊ? ಆವಗಂ ತನ್ನಂ ನಚ್ಚಿದ ಬಕುತರೋಳ್
 ಪರ್ಚಿದನುರ್ಪೆಯಂ ತೊಡರ್ಚುವ ಪಂಚಬಾಣ ಜನಕನಂ ಮುಂ
 ಚಿ ಧರೆಯೊಳ್ ಚರಿಸಲ್ಪಿತಂದ ಲಕುಮಿಯೊ? ಜಲಧೀಶ ಪ್ರೇಷಿತೆ
 ಯಾಗಿತ್ತಲ್ಪಿಹರಿಸಲೆಂದೈತಂದ ಜಲಾಧಿದೇವತೆಯೊ! ಅಲ್ಲದಿರೆ, ಈ
 ಕನ್ನೆಯ ಸೊಬಗಿನ ವಿಲಾಸಮಾವ ವಿಲಾಸಿನಿಯರ್ಗಿರ್ಪುದು?”
 ಎನುತಾರಯ್ಯುತಿರೆ ತಟ್ಟನೆ ಆ ಕನ್ನೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂ ಪುಟ್ಟಡಿ
 ಇಡುತೆ, ತೆರೆಯಿಂ ಪೊರಮಡಿಸಲ್ ನಾಟ್ಯರಂಗಕ್ಕೆತರ್ಪ ಕೀ
 ಲ್ಗೊಂಬೆಯಂದದೆ ಪೊರಮಟ್ಟು, ಮೈಬಳಲೈಯನಿತನಿತೆ ಕುಂದೆ,
 ಜರಗುವ ಮುಂಜೆರಂಗನೋಸರಿಸುತೆ, ಕಣ್ಣೊಳುದಿವ್ ಅಶ್ರು
 ಕಣಂಗಳಂ ಚೇಲಾಂಚಲದಿಂದೊತ್ತುತೆ, ಮರಂದಾಸಕ್ತಿಭರದಿಂದರ
 ವಿಂದಮನಾವರಿಪ ಬಂಭರಂಗಳಂದದೆ ಮುಖಾರವಿಂದಮನಾವರಿಪ
 ಮುಂಗುರುಳ್ಳಳನಂಗುಲಿಯುಗುರ್ಗಳಿಂ ನೇವರಿಸುತೆ, ವಿನಯವಿನ
 ಮಿತೋತ್ತಮಾಂಗಿಯಾಗಿ ಪೊಡಮಡಲಾ ಮುನಿವರಂ ‘ದೀರ್ಘ
 ಸುನುಂಗಲಿ ಭವ!’ ಎಂದುಪರಸಿದಂ. ಆ ಆಶಿಷಮಂ ತಳೆದಾ
 ನಲ್ಲಿ, “ ಮುನಿವರೈ, ಅದೆನಗೆಲ್ಲಿಯದು? ಕೆಟ್ಟ ಲಗುನದೊ
 ಳ್ಪಟ್ಟ ಪೆತ್ತವನೆಗೆ ಕೇಡಾದೆಂ. ಅದಕ್ಕಂ ಕಿಡು ಲಗುನದೆ ನೆರೆದು
 ಈ ಬಾಳ್ಗೆ ಗುರಿಯಾದೆಂ” ಎಂದು ತನ್ನ ಜನ್ಮ ವೃತ್ತಾಂತಮನೆ
 ಲ್ಲಮಂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲದರಿಸಿ, ವಿರಿಂಚಿಕೃತಮಂ ನಿಂದಿಸಿ, ಪರ್ಚಿ

ಸನದಿಂದಳಲ್ ತೊಡಗಿದಳ್. ದಯೋದಯನಿಲಯನಾದಾಮು
ಯನದನೆಲ್ಲಮಂ ಬಗೆಗೊಂಡು, “ಅಮ್ಮಾ, ನೀನುಮ್ಮಳಿಸ ಬೇಡ.
ಜೋಯಿಸರಾಡಿದುದನಿತುಂ ನಿಸದಮಾದೊಡಂ, ಅದೆಲ್ಲಮೆನ್ನಾತೀ
ವರ್ಚನದಿಂ ನಾಶಮಪ್ಪುದು. ನಿನಗೆ ಸೌಮಂಗಲ್ಯಮನಿಶಂ ಸಮನಿ
ಸುಗುಂ. ನೀಂ ಸಾಂದ್ರಚಂದ್ರಿಕಾಸದೃಶಕೀರ್ತಿಯುಂ, ಚಕ್ರವ
ರ್ತಿಯುಮಾದೊರ್ವ ರಾಜಚಂದ್ರಂಗೆ ಗೃಹಿಣಿಯೆನಿಸಿ ಚಂದ್ರ
ಮತೀ ಸಮಾಖ್ಯೆಯಿಂ ಐಸಿರಿಯ ಬಲ್ಮೆ ಮೆರೆಯೆ, ಸೌಭಾಗ್ಯ
ಭಾಗ್ಯಂಗಳೊಳ್ ಮಿಗೆ ಪೆಚುರ್ತೆ ಬಾಳ್ವೆಯಾ! ನಿನ್ನ ಪುಟ್ಟಗಂ
ಟದ ಕೇಡುಗಳೆಲ್ಲಂ ಮುಖ್ಯ ಚಿಹ್ನಮಾಗಿ ನಿನ್ನ ಗಳಸ್ಥಮಾದ ಮಂಗ
ಳಚಿಹ್ನಮನಿನಿಯನಲ್ಲದನ್ಯರರಿಯಲಾಗದಿರ್ಪುದು” ಎಂದು ಪೇಳ್ವ
ತಾಂ ದಾನವ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನದರಿಂ ತನ್ನ ಕಲಿತನಂ ಮಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಲ್
ತಕ್ಕುಟರುಪ್ಪರಿಗೆಯಂ ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಅದರೊಳಾ ಚಂದ್ರಾಸ್ಯೆ ನಿವಸಿಸಂತೆ
ಸಗಿ, ಬೇಳ್ವ ವಸ್ತುವಾಹನನಿವಹದಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಪಲ ತೊಳ್ತು
ಗಳಂ ಕಲ್ಪಿಸಿ, ಮನಂದಣಿಯಲಾಕನ್ನೆಯಂ ಪೊರೆಯುತ್ತಿದ್ಧಂ.

ಅನಿತರೊಳತಿಕಾಂತಮಾಗಿಯುಂ, ಸಮದ ಕೋಕಿಲಾರವಾ
ಕ್ರಾಂತಮಾಗಿಯುಂ, ಸಂತತಾರಬ್ಧವಿಹಾರ ನರನಾರೀವಾರಕಾಂತ
ಮಾಗಿಯುಂ, ನಿರಂತರ ವಿಕಸಿತಾನಂತಲತಾಂತಮಾಗಿಯುಂ,
ಲತಾಂತಸ್ಯಂದಿ ಮರಂದಗಂಧಲುಬ್ಧಭ್ರಮದ್ಭ್ರಮರಾಕ್ರಾಂತ ತರುಲ
ತಾವೃತಮಾಗಿಯುಂ, ವಸಂತಕಾಲಮಾಸನ್ನಮಾದುದು. ಆ ಸಮ
ಯದೊಳ್ ಚಂದ್ರಮತಿಯತಂದ್ರಿತಮತಿಯಿಂ ಕೆಳದಿಯರೊಡಗೂ
ಡಿ, ಆಡುತಿದೊಂದುದಿನಂ ವನವಿಹಾರದೊಳೆಳಸಿ, ಅರೆವಿರಿದ ಪುಷ್ಪ
ರಸಮಂ ಪೀರ್ದು ಸೊರ್ಕುವ ಆರಡಿಗಳ ವಿಸರದ ಝೇಂಕಾರಂಗಳಿ
ಂತೀರ್ವಿರ್ಪ ಬಳ್ಳಿವನೆಗಳೊಳ್ಳೊಕ್ಕುಳ್. ಆಗಳಾಸರಿಮಿಂಡಿಯರ್,

ಓರೊರ್ವರಂ ಕರೆದು, “ ಎಲಾ ! ಕಲಭಾಪಿಣಿ, ಚಲಂದಳೆದ ಸುರಭಿ
ಯರಸಂ ಪಗೆಗೊಂಡು ಮುರಿದು ಸಿಂಗಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿ ಸೆರೆವಿಡಿದ ತಿತಿ
ರನ ದಳಂಗಳೊ ಎನಲಲರ್ದೆಳೆವಳ್ಳಿಗಳಂ ಜವಳಿಸಿದ ನಿಕುಂಜವುಂ
ಜಂಗಳಂ ಕಂಡೆಯಾ ? ” ಎನ್ನುತ್ತಂ, ವಸಂತಭೂಕಾಂತಂ ಶಾತ್ರ
ವತಿತಿರಗಾತ್ರದೊಳ್ಳಿಟ್ಟ ಪವನಾಸ್ತ್ರಕ್ಷತಗಳಿಂದುಗುವ ನೆತ್ತರ್ವನಿ
ಗಳೆನೆ ತರುಲತಾಸಂತತಿಗಳ ಎಲೆಗಳುದಿದರ್ ತಾಣಂಗಳೊಳ್
ಮೊಳೆವ ಅರುಣಪಲ್ಲವಾಂಕುರಂಗಳಂ ಕರ್ದುಂಕಿ ತೃಪ್ತಿಯವ್ವನ್ನಂ
ಮೆಲ್ಲತ್ತೆ, ಸೂರ್ಕಿ ದನಿಗೆಯ್ವ ಪೊಕ್ಕುಳ್ಳಕ್ಕಿಗಳ ದನಿಗಲ್ಲಿ ಪಡಿದ
ನಿಗುಡುತುಂ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದರ್. ಆಗಳಮಲದೀಪ್ತಿಭಾಜನನಪ್ಪ
ಯಾಮಿನೀಪತಿ ಉದಯಿಸಲೆಳೆಜೊನ್ನಮೆತ್ತಲುಂ ಪರ್ಬೆ, ಭೂಜ
ಸೌಧರಾಜಿಯೊಳ್ ರಾಜಿಪ ಲತಾಂತ ಶತಿಕಾಂತಮಣಿಸ್ಥಲಂಗಳೊ
ರತುವೊ ಎನೆ, ಮರಂದಬಿಂದುಸಂದೋಹಂ ಸುರಿಯುತ್ತಿದರ್. ಸೆರೆಗಳೊಳ್
ಬೀಳ್ ಅರಿಬಳಂಗಳ್ ಸಾರಿಪೋಗಲಾಗದೆ ಮೇಲ್ಮಾ
ವಿರ್ಪ ಚೈತ್ರನ ದಳಂಗಳೊ ಎನೆ, ಯೇಂಕಾರತರ್ಜನಂಗಳಿಂ ಕುಜಂ
ಗಳನಳಿಸುಕರಮಳುದಿದರ್. ಪ್ರವಾಳಾಂಕುರಚ್ಚವಿಚ್ಛಟಾಸಂ
ಘಟಿತಾರುಣಿಮುಮುಂ, ಅಳಿನಿಕರ ಶ್ಯಾಮಾಗರು ಧೂಪಧೂ
ಮಜಾಲಂಗಳುಂ, ಕುಂದಮುಕುಳಶ್ರೇಣಿಕಾ ಮೌಕ್ತಿಕ ರಂಗವ
ಲ್ಲಿಕೆಗಳುಂ, ಕೀರರಾಜೀವಿರಾಜಮಾನಪಲಾಶ ತೋರಣಾವರಣಂಗಳುಂ,
ಮಲಯಮಾರುತಾಗತ್ಯನುಕೂಲೋಪಶಾಖಾಪಲ್ಲವಾವಕಾ
ಶವಾತಾಯನಂಗಳುಂ ಮೆರೆಯೆ ಸುರಭಿರಾಜಂಗೋಸುಗಮೆ ವನ
ಲಕ್ಷ್ಮೀವಿನಿರ್ಮಿತಮಾದ ಚೆಂಗಾವಿದುಗುಲದ ಗೂಡಾರಂಗಳೆನ
ಲೆಳೆದಳಿರ್ಗಳಿಂದೊಪ್ಪುತಿರ್ಪ ಗುಜ್ಜುಮಾಮರಂಗಳ್ ಕಣ್ಣೊಪ್ಪುತಿ
ದರ್. ಆಗಳೀಚೆಲ್ವೆಯರ್ ಆರಾಮತರುನಾಟಕೆಗಳಂ ಪೊಕ್ಕು

ಉಗುಳ್ಳು, ಒದೆದು, ತಾಗಿ, ವಾಸಿಸಿ, ಮೊಗಮನೆತ್ತಿ ಪಾಡಿ, ಮುದ್ದಾಡಿ, ನಕ್ಕು, ವಕುಳ ವಂಜುಳ ಮೂಕಂದ ಸಿಂದುವಾರ ಕುರವಕ ಚಂಪಕ ಪ್ರಿಯಾಳ ಕರ್ಣಿಕಾರ ಪುನ್ನಾಗ ತಿಲಕ ಭೂಜಂಗಳಂ ನನೆ ಗೊಳಿಸಿ ಪಿರಿದುಂ ಸಂತಸಂಗೊಂಡು, ಚತುರೋಕ್ತಿಗಳನಾಡುತ್ತಂ, ಪುಷ್ಪಾಪಚಯಕ್ಕುಜ್ಜುಗಿಸಿ ಪ್ರಪುಲ್ಲಪರಿಮಳಪರಿತಪ್ರಸೂನವಲ್ಲ ರಿಗಳನುಲ್ಲಸಂ ತೀವೆ ತಿರಿತಿರಿದು ಸೋಗಿಲ್ಲಳಂ ತುಂಬುತ್ತಂ, ಸೌಸವಮಂ ವಾಸಿಸುತ್ತಂ, ಕರ್ಗಳ್ತಲೆಯಳುದ್ ಬಳ್ಳಿವನೆಗಳಂ ಪೊಕ್ಕು ಮನೋಹರಮಾದ ಸೇವಂತಿಗೆಯ ಪೂಸೆಜ್ಜಿಗಳೊಳ್ ಪವಳಿಸುತ್ತಂ, ಗುಜ್ಜುಮಾನುರಂಗಳ ಕೆಲವೊಳ್ ನೆರವಿಗೂಡಿ ನಿಲುತ್ತಂ, ಕೃತಕಾದ್ರಿಗಳನೇರಿ ಅಳ್ಳಜಂ ಮಿಗೆ ಚರಿಸುತ್ತಂ, ವಿತತ ತರುಶಾಖಾಗ್ರಂಗಳೊಳ್ ಸೇರಿ ಕುಸುಮ ವಿಸರಂಗಳ್ ನೆಲಕುದಿ ವ್ವಂತೆ ತೊನೆಯಿಸುತ್ತಂ, ಬೆದರಿ ಚೆದರ್ವ ಚೆನ್ನರಗಿಗಳಿಗಳಂ ಕರೆಯುತ್ತಂ, ಮದಮರಾಳಂಗಳ್ಗೆ ಒಯ್ಯಾರದ ನಡೆಗಳಂ ಕಲಿಸುತ್ತಂ, ಪೊಸಚಂದ್ರಕಾಂತಮಣಿ ವೇದಿಕೆಗಳೊಳ್ ಕುಳಿತು ಮಿಗೆ ಮೆರೆದು ನೀಡುಂಬೊಳ್ಳು ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದರ್. ಅನಿತರೊಳೆ ತಮ್ಮ ಬಳಶೈಯಾರೆ ಜಲಕೇಳಿಲಾಲಸೆಯರಾಗಿ, ಆ ಚೆಲ್ವೆಯರ್ ಕಮಲ ಕುಮುದವನ ಪರಿಮಳವಹನಮಾದ ಪವನಂಗಳಿಂ, ಚಕ್ರಚಕ್ರಾಂಗ ಪ್ರಮುಖ ಜಲವಿಹಂಗಳನು ರುತಂಗಳಿಂ, ಅರವಿಂದಸ್ಯಂದಿಮ ರಂದರಸವಾನನುತ್ತಮಧುಪರ್ಪೀಂಕಾರಂಗಳಿಂ, ತೀರಪಾದಪನಿಬಿ ಡಚ್ಚಾಯಾಪ್ರಕಲ್ಪಿತಶೀತಲತ್ವದಿಂದಮುಂ, ಸುಧಾಮಧುರಾಮಲ ಜಲಪೂರಪರಿಷ್ಕಾರಮಾದ ಸ್ವರ್ಧುನೀಹ್ರದಮನನುಕರಿಸುತೆ, ಚಾರುತರಮಾಗಿಯೊಪ್ಪುತಿರ್ಪ ಸ್ವಚ್ಛೋದಕಂದೀವಿದೊಂದು ಸರೋವರದೆ ವಿಹರಿಸಲೆಳಸಿ, ಸರಮಂ ಕೋರದಂತೆ ಓರೊರ್ವರ ಕೈಗಳಂ

ಪಿಡಿದು, ಕೊಳದೊಳಿಳಿಯಲುಜ್ಜುಗಿಸಿದರ್. ಆಗಳೊರ್ವ ಹೇಡಿ ಸರಸ್ವಿನೊಳ್ ಪುಗಲಳ್ಳಿರಲ್, ಅವರೊಳ್ ಕೆಲ ನಲ್ಲಿಯರ್ ಮುಂಬ ರಿದುಬರಲಂಜಿ, ಪೆಚ್ಚೆತಪ್ಪಿಸಿ ಪಿಂತಡಿಯಿಡಲ್, ಉಳಿದ ಸರಿಮಿಂಡಿ ಯರ್, “ಹಾ! ಏನೆಂಬ ನಾಣ್ಣೋಡೆಯರೆ! ಆರುಮಿಲ್ಲದೆದೆಯೊಳ್ ಪೊಳೆಗಳಂ ದಾಂಟೆ ಬಲ್ಲವರ್ ನೀನೆ ಗಡ! ಬೂಟಕಂಗಳ್ ಸಾಲ್ಗುಂ! ಸಾಲ್ಗುಂ! ಬನ್ನಿರೆ” ಎಂದು ಮರ್ಮಭೇದಕಮಾಗಿ ನುಡಿದು, ಮತ್ತೆ ಕರೇಣುಗಳಂದದೆ ಕೊಳದೊಳ್ಳುಗಲಾ ನಲ್ಲಿಯರುಂ ಮೆಲ್ಲನಿಳಿದು ಬಿಂಗೊಂಡರ್.

ಆ ಸರಿಮಿಂಡಿಯರಾಕೊಳದೊಳ್ ಜಳಕಂಗೆಯ್ಯುತಿರಲವರ ನಗೆವೊಗಂಗಳುಂ ನಳಿನಂಗಳುಂ; ಕಣ್ಣಗಳುಮಿಂದೀವರಂಗಳುಂ; ವಾಲಂಗಳುಂ ಶೈವಾಲಂಗಳುಮೊಂದನೊಂದು ಪೋಲ್ವ ಭೇದಮನೆ ಣಿಸಲಾಗದಂತಿದುರ್ವು. ಅವರ ಜಳಕ್ರೇಡೆಯನೊಗೆದ ನೀರುಲಿ ಗಳ್ ಕಿವಿಗೆ “ಗಂಧಗಜಯಾನೆಯರೆ, ಎನ್ನಂ ಕಲಂಕಬೇಡಿರೆ” ಎಂದಾಕೊಳಮಾರ್ದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುದೊ ಎನೆ ಪಡಿದನಿಗುಡು ತಿದುರ್ದು. ಇಂತಾ ಕನ್ನೆಯರ್ ಸೇದೆಯಾರಲೋಲಾಡುತಿರಲವ ರೊಳೊರ್ವ ಮಿನನಯನೆ ಒಡನಾಡಿಯರಂ ಮಾರಿ ಪೋಗಿ ಗಿರ್ರನೆ ಸುಳಿದು, ಮುಳುಂಗಿ, ಉಳಿದ ಕಾದಲೆಯರ್ ಅವಳೆತ್ತ ತೇಲು ವಳೋ ಎಂದು ಮುಂಪಿಂದೆ ನೋಡುತಿರಲಾ ಬಿತ್ತರಿ ಎತ್ತಲುಂ ತೇಲದೆ, ಒರ್ವ ಶೈವಾಲಕಚೆಯ ಕಾಲ್ಗೆ ತೊಡರಿಕ್ಕ ಕೆಡೆಪಲವಳ್ ಮುಯ್ಯಿ ಮುಯ್ಯಾದೀರೆ, ಕತ್ತನೆತ್ತಿ ನೀರೊಳ್ ನಿಲಿಸಿ, ಮೋಸಂ ಗೊಳಿಸಿ, ಮುಳುಂಗಿಸಿ, ಬಳಲಿಸಿದಳ್. ಮೇಣೊರ್ವಳ್ ತನ್ನ ಸರಿ ಮಿಂಡಿಯರ ತಂಡಮೊಡನೆ ಚೆಲ್ಲಾಟಕೆ ತೊಡಂಗಲೊರ್ವ ಚೆಲ್ವಿ, “ಹಾ ನಿನ್ನಂ ಮೆಚ್ಚತಕ್ಕುದೆ!” ಎಂದವಳ ಕಡೆಗೆ ನಿಂದು, ಬೆಡಂಗು

ಮೊಗದೆ ಮನಮಾರೆ ಇರ್ಕ್ಕಯ್ಯಳಿಂ ನೀರನೆಗರಿಸಿ, ಸೂಸಿ, ಅವಳು
 ಸಿರಾಡದಂತೆ ಬಳಲಿಸಿದಳ್. ಅದಂ ಕಂಡು ಮೇಣೊರ್ವ ಕನ್ನೆ,
 “ಅಹುದೆ, ಅಕ್ಕ, ನಿಂತು ಸೂಸುತೆ ಪೋರಾಡುವ ಸಾಸಂ ನಿನ್ನೊಳಲ್ಲದೆ
 ಮೇಣೊರ್ವರೊಳ್ ಕಾಣೆನೆ!” ಎಂದು ಪೆರ್ಚಲದಿಂದಿತ್ತಲತ್ತಲ್
 ಚಲಿಸಲಾಗದೆ ಸಿರ್ಕಿಸಿ ಮುಳುಂಗಿಸಿ ಬಿಟ್ಟುಳ್. ಇಂತು ವಿಹರಿಸು
 ತಿದಾ ಅರವಿಂದಮುಖಿಯರ ಮೊಗಂಗಳ್ ನೀರ ಮೇಲೆ ಕಾಣು
 ತಿರಲಾ ಕಮಲಾಕರಕೆ ಕಮಲಾಕರಮೆಂಬೊಳ್ಳಿಸರನ್ವರ್ಧಮಾಗಿ
 ದುರ್ದು. ಕೆಲಬರಂದಗಾರ್ತಿಯರ್ ಪೂಸೆಜ್ಜಿಗಳೊಳ್ ಮಲಂಗುವ
 ಚೆನ್ನ ಪಸುಳಿಯರಂ ಪೋಲ್ದ, ಅಲೆಗಳುಯ್ಯಲೆಗಳಾಗಿ, ತೂಗಾ
 ಡುವಂತೆ ಈಸಿದರ್. ಕೆಲಬರ್ ಪಾತ್ರನಾಡುವಂದದೆ ಕುಣಿಕುಣಿ
 ದೋಲಾಡುತಿರ್ದರ್. ಇಂತು ವಲತೆರದೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆಯಾಡಿ ಬಳ
 ಲ್ಲಾನಾರಿಯರ್ ಕೊಳದತ್ತಣಿಂ ಪೊರಮಟ್ಟು, ತಂತಮ್ಮುಡುಗೆಗಳ
 ನುಟ್ಟು, ಸಮುಚಿತಾಭರಣಾಲಂಕೃತರಾಗಿ, ಆ ಸರೋವರದ ತೀರದೊ
 ಳೊಂದು ತಮಾಲತರುಚ್ಛಾಯೆಯೊಳ್ ವಿಶ್ರಮಿಸಿದರ್. ಆಗಳ್
 ಚಂದ್ರನುತಿ ಚಂದ್ರನುತಿಗ್ರಹಣನಿಪುಣೆಯಾದ ರೋಹಿಣಿಯೊ ಎನೆ
 ತೊಟ್ಟ ಮಿಸುನಿಯ ಜರತಾರಿಯ ಸೀರೆಯಿಂ, ಜವಳಿಸಿ ಪೊಲಿದ
 ಕುಪ್ಪಸದಿಂ, ಅವೌಲ್ಯ ರತ್ನಾಭರಣಂಗಳಿಂ, ಗಳದೊಳ್ ಸೌಸವ
 ಮಂ ಸೂಸುವ ಪೂಸರುಗಳಿಂದಮುಂ ಮಿಗೆ ಮೆರೆಯುತಿರೆ, ತುರುಂ
 ಬಿದ ತುರುಬಿನೊಳ್ ಕಮ್ಮಲರ್ ಮಘಮಘಿಸೆ, ಚೇಟಕಾ ನಿಕರ
 ಮಧ್ಯದೊಳ್ ತಾರಾವಾರಪರಿತ ಚಂದ್ರಲೇಖಿಯಂತೆಸಿದಿರ್ದರ್.

ಅನಿತರೊಳೊರ್ವ ರಾಯಗುವರಂ ಧನುರ್ಬಾಣತೂಣೀರ
 ಧರನುಮೇಕಾಕಿಯುಮಶ್ವಾರೂಢನುಂ, ಸ್ವೇದಕಣಾವೃತಕಾಯ
 ನುಮಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೈತಂದು, ವಾಹನುನಿಳಿದು, ತತ್ಸರೋವರಾಮಲ

ಜಲಮಂ ನೀರಕ್ಕೆ ಇಂಗುವಿನಂ ಬೊಗಸೆಯೊಳ್ಳೊಗೆವೊಗೆದೀಂಟ,
 ಬಳಲೈಯಾರೆ ಮಂದಮಾರುತ ಪ್ರಚಲಿತಶಾಖಾನೇಕವಿರಾಜಮಾನ
 ತರುಚ್ಛಾಯೆಯೊಳ್ ವಿಶ್ರಮಿಸಲೆಳಸಿ, ಮುಂಕಣ್ಣೊಂಡ ಕುಸು
 ಮಕಿಸಲಯಸ್ತಬಕಸಂಶೋಭಿತ ಲತಾವಿತಾನವಿರಾಜಮಾನಮಾದ
 ನಿಕುಂಜಾಂತರಮಂ ಪೊಕ್ಕು, ಇನಿಸು ವಿಶ್ರಮಿಸಿ, ತನ್ನಿದಿರೊಳ್
 ಕೊಳದ ಕರೆಯೊಳೆ ಹಾರಾಯಿತಚ್ಚೇಟಕಾವಾರವೃತನಾಯಕಮಣಿ
 ಯಾಗಿ ಬೆಳಗುವ ನಾಯಿಕಾಮಣಿಯಂ ಕಂಡು, “ ಈ ಮಹಾರಣ್ಯ
 ಮಧ್ಯದೊಳ್ ಈ ರಮಣೀಯಾರಾಮಮೆತ್ತಣದು? ಇತ್ತಲೀ ಚೆ
 ಲುವ ಚೆಲ್ವೆಯರ ಸಂತಾನಮಿರಲೇಕೆ? ಪರಿಕಿಸಲಿದು ಮಯನಾಶ್ರ
 ಮಮೆಂದು ತೋರ್ಪುದು. ಇತ್ತ ಪಲಸೂಳ್ ಮೃಗಯಾಪರಿಶ್ರಾಂ
 ತನಾಗುತ್ತೈತಂದು ವಿಶ್ರಮಿಸುತಿದೆಂ. ಆವಗಮುಮಿಚೆನ್ನೆ ಕನ್ನೆ
 ಯಂ ಕಂಡಪ್ಪನಲ್ಲು. ಇವಳ ಚಂದಮಂ ನಿರುಕಿಸಿದಾಗಲಿಂ ಮಾನ
 ಸಂ ಚಾಂಚಲ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದು ” ಎಂದು ಚಿಂತಿಸುತಿದೆಂ. ಆ ಯು
 ವತಿಯುಮಾ ಅವನಿಪತಿಯಂ ನಿಟ್ಟಿಸಿ, ಎಳ್ಳು, ನನೆವೋದ ಒಂದು
 ಪುನ್ನಾಗದ ಮರೆಯೊಳ್ಳೀರಿ, ಒರ್ವ ಚೇಟಿಯಂ ಕರೆದು, “ ಆಳೀ,
 ಪ್ರಭಾವಿಜಿತಹೇಳಿಯಾದಾಕುಮಾರಮೌಳಿಯಂ ಕಂಡೆಯಾ? ಅವ
 ನಾನ ಕುಲದವನೊ? ಇತ್ತಲೇಕೆ ಬಂದಿರ್ಪನೊ? ಚೆಲ್ವಿಕೆಯಿಂ
 ಕಂತುಜಯಂತವಸಂತರಂ ಗೆಲ್ವಂತಿರ್ಪಂ! ಈ ಮೊಗದ ಅಂದ
 ಮಿತೋಳ್ಳಲೆಯ ಚಂದಮಾಮೆಯ್ಯ ಮಿರುಗುಂ ಆರ್ಗಾದೊಡಮಿ
 ದರ್ಪುದೆ? ಇದೊಡೆನ್ನಮನಕೆ ಬಾರದಿರ್ಪುದೇಕೆ? ” ಎನಲಾ
 ಇಂಗಿತಮನರಿತು, ಆಮತ್ತೇಭಯಾನೆ ಮಾನವಪಾಲಕನೆಡೆಗೆ
 ಸಾರ್ದು, “ ಎಲೈ! ರಾಜಕುಮಾರಶೇಖರಾ, ನೀನಾರ್? ನಿಮ್ಮ
 ಊರಾವುದು? ಪೆಸರೇಂ? ನೀನಿತ್ತ ಬರಲೇಕೆ? ಇದು ಪ್ರಮದ

ವನಂ. ಅದರಿಂ ಪುರುಷರ್ ಬರೆ ಸಮನಲ್ತು” ಎನೆ, ನಸುನಗುತಿಂ ತೆಂದಂ—“ಲಲನೆ, ನಮ್ಮ ಪುರಿ ಸಾಕೇತಂ. ಆಂ ತ್ರಿಶಂಕುತನಯಂ. ಎನ್ನ ಪೆಸರ್ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಂ. ವೃಗಯಾಭಿರತಿಯಿಂ ದುರ್ಗಮಾರಣ್ಯ ದೋಳ್ಳರಿಸುತೆ, ಮಾರ್ಗವಶದಿಂದಿತ್ತು ಬಂದೆಂ. ಪಿರಿದು ನೀರಳ್ಳೆಯಿ ನವೃತೋಪಮನಾದೀಕೊಳದ ನೀರಂ ಕುಡಿದು, ಈ ತರುಚ್ಛಾ ಯೆಯೊಳ್ ಬಳಲ್ತೆಯಾರೆ ವಿಶ್ರಮಿಸಿರ್ಪೆಂ. ‘ಯಾಚಕನಾಗಿ ಕೈಚಾ ಚದಿರ್ಪುದೇ?’ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗಳಿಂದಲ್ಲಿರ್ಪಾಲೀಲಾವತಿ ಎನ್ನ ಮನನುಂ ಸೆಳೆಯುತಿರ್ಪೆಳ್. ಅದರಿಂದಿಲ್ಲಿಂ ತೆರಳಲಾರದಿರ್ಪೆಂ. ನೀನವಳ ವೃತ್ತಾಂತಮನರಿತಿದೊಡೆ, ಎನಗರಿಪುವುದು” ಎನಲಾ ಚೆಲ್ವಿ “ರಾಜಚಂದ್ರ, ಆ ಚಂದ್ರಾನನೆ ಎಮ್ಮೊಡತಿ. ಜ್ಯೋತಿಷ್ಮಂ ತನೆಂಬ ಭೂಕಾಂತನ ಕುವರಿ, ಮಯಮಹಾಮುನಿ ಕರುಣದಿಂ ಪೊರೆಯಲಿತ್ತಲ್ ಬಳೆಯುತಿರ್ಪೆಳ್; ಆಕೆಯ ಪೆಸರ್ ಚಂದ್ರಮತಿ. ಆಕೆ ನಿನ್ನೊಳ್ ಮನಮಿಟ್ಟಿರ್ಪೆಳ್” ಎಂದೊಡಾ ಅಂಶುಮದ್ವಂಶ ಮಣಿ ಮನದೊಳ್ ಹರ್ಪಿಸಿ, “ಹಾ! ಈಕೆ ಪರಮರ್ಪಿಕನ್ನಿಕೆ ಎನುತಿಲ್ಲದ ಸಂದೆಗಮನಾಂತು ಜಂಕಿದೆಂ. ಅಂತಿದೊಡೆನ್ನ ಮನ ಮವಳೆಡೆಗೆ ಸಿಲ್ಕುವುದೆಂತು?” ಎನುತಾರಯ್ದು, ಆ ಚೇಟಗಿಂತೆಂ ದಂ—“ಎಲಾ! ಚಂಚಲಾಕ್ಷಿ, ಆ ಕಾಂಚನಾಂಗಿ ಎನ್ನನೊಲಿದೊಡೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮದೈವಾರ್ಪ ಪಾಜಾಪತ್ಯ ರಾಕ್ಷಸ ಗಾಂಧರ್ವಾಸುರ ಪೈಶಾ ಚಂಗಳೆನೆ ನೆಗಲ್ವ ವಿವಾಹಂಗಳೆಂಟರೊಳ್ ಉತ್ತಮ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ್ಗೆ ಗಾಂಧರ್ವಮುತ್ತುಮೋತ್ತಮಮಾಗಿದರ್ಪುದು. ಅದು ಕಾರಣಂ ಗಾಂಧರ್ವವಿಧಿಯಿಂ ಪರಿಣಯಮಾಗಲಿಚ್ಛೆಸುವೆಂ. ಎನ್ನಭಿಮತ ಮನಾಗಭೀರನಾಭಿಗರಿಸಿ, ಈ ಕಜ್ಜಮಂ ಕೈಗೂಡಿಸುವುದು” ಎಂದು ಪೇಳ್ವಂ. ಅದಂ ಕೇಳ್ವಾ ಕಮಲನಯನೆ ಮೊಗದೊಳ್ ನಗೆಯುಗಲ್

ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಬರ್ಪುದಂ ಕಂಡು, ಚಂದ್ರಮತಿ ತಾಂ ಪತಿನವರೆಯಾದೊಡಂ, ತನ್ನನತಿಗರುವಿಕೆಯಿಂ ಪೊರೆಯುತಿದರ್ ಮಯನಂ ನೆನೆದು, ಇನಿಸು ತಾಳ್ಳು, ಸಖಿಯಂ ಕಂಡೊಡನೆಯೆ ಅವಳ ಮನಮುಮಂ ರಾಜನ ಮನೋರಥಮುಮನರಿತು ಮುಳಿದವೊಲಾ ಪೊಡವಿಯೊಡೆಯಂ ಕೇಳ್ವಂತೆ, “ಎನೇ! ಇನಿಸಾದೊಡಂ ಚಿಂತಿಸದೆ ಕುಲಕಾಂ ತೆಯರ್ ಕೇಳಲೊಲ್ಲದ ನುಡಿಗಳದಾಗಾದೊಡಂ ಕೇಳಲಹುದೇ! ಬೇಳ್ಕುಮಂದೊಡೆ ಎನ್ನಯ್ಯನಂ ಕೇಳಲೀಯವನೀಶಂಗೆ ತಕ್ಕುದು” ಎಂದು ಪೇಳ್ವಾತಾಣದೊಳ್ ನಿಲ್ಲದೆ ಘನಾಗಮದೆ ಸುರುಂಗಮನ ರಸುವ ಹಂಸಾಂಗನೆಯೊ ಎನಲೊಯ್ಯಯ್ಯನೆ ಅಲ್ಲಿಂ ತೆರಳ್ಳು, ಮೆಳೆಗೊಂಡ ಗುಜ್ಜುಪೊನ್ನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಎಲಾವಲ್ಯಾದಿ ವಲ್ಲಿನಿತಾ ನಂಗಳ್ ಬಿಚ್ಚಳಿಸಿರ್ಪುದರಿನುಲ್ಲಸಿಪ ಮಂಜುನಿಕುಂಜಂಗಳಂದದೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸುಳಿಸುಳಿದು ಪೋಗಿ, ಆತ್ಮನಿಲಯಮಂ ಸೇರಿ, ಉಮ್ಮಳಂ ಮಿಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದರ್.

ಅನಿತರೊಳ್ ಕಾಂತಾರದೆ ಚೆದರಿಪೋಗಿದರ್ ಸೈನಿಕರಾ ಚಂ ಡಾಂಶುಕುಲಮಂಡನನಂ ಸಾರ್ದು, ಭೇರೀಪ್ರಮುಖ ವಾದ್ಯಂಗಳು ಧ್ವಾಟೆಯಿಂ ನೆರಪಲಾ ಧಣಂಧಾಣಶಬ್ದಂಗಳ್ ಶಬ್ದಗುಣಭೇದ ಕಂಗಳಾಗಿಸೆದುವು. ಅದರ್ಕಾಮುನಿದಾರಬೃಂದಂಗಳ್ ತತ್ತರಂ ಗೊಂಡು ಮಯನಂ ಸಾರ್ದು, “ದಯಾಮಯಾ, ಈ ಮಹಾರಾವಕೆ ಕಾರಣಮನಾರಯ್ದು, ನಮ್ಮ ಬೆಗಡಂ ಪೋಗೊಳಿಪುದು” ಎನಲಾ ತಪೋಧನನಾತ್ಮೀಯ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದದನರಿತು, ಇಕ್ಕಪ್ಪಿಕ್ಕುಕು ಲಕಲಶೋದಧಿಚಂದ್ರ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ಬರವಿನಿಂದೊಗೆದ ನಿನದ ಮೆಂದು ಪೇಳ್ವು, ಇದರಿನಾವಳ್ಕುಮಿಲ್ಲೆಂದುಸಿದುರ್, ಶಿಷ್ಯಗಣಮನು ಗಮಿಸಲಾಮನುಜೇಂದ್ರನಿಳಿಧಿದೆಡೆಗೈತಂದು, ಸನಿಹದೆ ಕಾಣಲ್

ತುರಿಪದಿಂದಿದಿಗೊಂಡೆರಗುವ ರಾಜನಂ ಪರಸಿ, ಸಮುಚಿತಾತಿಥಿ
ಸತ್ತಾರಂಗಳಿಂದುಪಚರಿಸಿ, “ರಾಜಪುಂಗವ, ನಿನ್ನ ಜನಕನಿದಿರೊಳಿ
ಧರಾಧ್ಯಕ್ಷನಾದೆಯೆಂಬುದಂ ಕೇಳ್ವಂದಿನಿಂ ನಿನ್ನಂ ನೋಡಲಿಚ್ಛೆ
ಎನಗಿದುರು. ಅದು ದೈವಿಕಮಾಗಿ ಇಂದಿನ ಕಾಲಕೆ ಕೈಗೂಡಿ
ದುದು. ನಿನ್ನಂದದ ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠಂಗೆ ಆತಿಥ್ಯಮನೀಯಲಾನೆನಿತು
ಸುಕೃತಮನೆಸಗಿದೆನೊ! ಎನ್ನ ಕೊರತೆಗಳೆಲ್ಲಮುಂ ನೀಗಿದುವು”
ಎನಲಾ ಉರ್ವೀಶಂ, “ಮುನಿವರಾ, ಸರ್ವಜ್ಞರಪ್ಪ ನಿಮ್ಮನುಗ್ರಹ
ದಿಂದಜ್ಞರ್ಗಾದೊಡಂ ಕೊರತೆಗಳೆಲ್ಲದಿರೆ, ನಿಮಗೆ ಕೊರತೆಗಳೆತ್ತ
ಣವು? ನಿಮ್ಮ ಕರುಣೆಗೆ ವಾತ್ರನಾವೆನದರಿಂ ತೇನತೇನಮದಕ್ಕ
ತಕ್ಕುದೆನಿಪ ಮೇಲಾಂಪೆನೆಂದೆಣಿಸುವೆಂ” ಎಂದು ಬಿನ್ನೈಸಿ ಪೊಡಮ
ಟ್ಟು, ಚಂದ್ರಮತಿಯೊಳ್ ತನಗೊಗೆದನುರಾಗಮನರಿಪಲ್ ನಿಜೀ
ಚ್ಛಾನುವರ್ತಿಯಪ್ಪ ಸತ್ಯಕೀರ್ತಿಯಂ ಬೆಸಸಲಾ ಮಂತ್ರಿಸತ್ತಮ
ನಾತಾಪಸೋತ್ತಮಂಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ಮೆಲ್ಲನಿಂತೆಂದಂ —

“ಮುನೀಂದ್ರಾ, ಈ ನರೇಂದ್ರನಾಖೇಟಾಭಿರತಿಯಿಂ ಕತಿಸ
ಯಾಖೇಟಕ ಪರಿವೃತನಾಗಿ, ಘೋರಾಟವಿಗಳೊಳ್ ಚರಿಸುತೆ ಗಿರಿ
ಯಂ ಪೊಲ್ಲ ಕಿರಿಯನೊಂದಂ ಪಿಂದಟ್ಟ ಬಳಲ್ಪು, ಅದಂ ಕಾಣದೆ,
ದಾರಿಯಂ ತಪ್ಪಿ, ಇಲ್ಲಿಗೈತಂದು, ಮನೋಹರಮಾದೀಯಾರಾಮ
ಮಂ ಪೊಕ್ಕು, ಈ ಸರಸಿಯಂ ಸಾರ್ದು, ಇತ್ತಣ ಸ್ವಾದೂದಕಂಗಳಿ
ಳಿಂ ತನ್ನ ನೀರಳ್ಕೆಯನಾರಿಸಿ, ಈ ನಿಕುಂಜಾಂತರದೊಳ್ ವಿಶ್ರಮಿಸಿ
ನಿಮ್ಮತ್ತಣಿಂ ಮನ್ನಣೆವಡೆದಂ. ಈಗಳೊಂದು ಬಿನ್ನಪಮಿರ್ಪುದು;
ಅದಂ ಚಿತ್ತೈಸಲ್ ಚಿತ್ತಮಿತ್ತೊಡೆ ಪಿಂತೆಗೆಯದೆ ಬಿನ್ನೈಸುವೆಂ”
ಎನಲಾ ಮಯಂ, “ಇತ್ತಲೀ ಭೂಪಾಲಂ ಪಡೆಯೆ ತಕ್ಕುದಾವುದಿ
ರ್ಪುದು? ಬೇಳ್ಕಾದುದೆಲ್ಲಮುಮಂ ಸಂದೆಗಮನುಳಿದು ಕೇಳ್ವುದು.

ಸಮನತ್ತಿನ್ನದೆ ಮನವಂದನಿತುಮಂ ಕೈಕೊಳ್ಳುದು” ಎನೆ ಕೇಳ್ದು
 ಪ್ರಧಾನಿ ಆನಂದಭರಿತನಾಗಿ, “ಎನ್ನೊಡೆಯಂ ನಿಮ್ಮಾಶ್ರಮದೆ
 ಪರಿವೇಷ್ಟಿತಚೇಟಿಕಾಸಾಲಿಕೆಯಾದ ಒರ್ವ ಬಾಲೆಯಂ ಕಂಡು,
 ಅವಳಂ ತನ್ನಿನಿಯಳನೆಸಗಲೂಹಿಸಿಪ್ಪಂ. ಆ ಕನ್ನೆಯುದಂತಮ
 ನಾರಯ್ಯಲ್, ನೀರಾರಿಸೈನ್ಯವನಾರ್ಚಿಪ್ಪಂತನಾದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಠಂ
 ತನ ಪೆತ್ತ ಕುವರಿಯೆಂದುಂ, ನೀನೋವಿದ ಪಸುಳಿಯೆಂದುಂ ತಿಳಿ
 ಯಲಾದುದು” ಎಂದು ಬಿನ್ನೈಸಲಾ ತಪಸ್ಸಂಪನ್ನಂ ಸಂತಸಂ ಮಿಗೆ,
 “ಈ ಮಿಹಿರಕುಲಪವಿತ್ರಂಗೆ ಕಳತ್ರನಾಗಲಾ ಮಿನನೆತ್ತಿ ಮು
 ನ್ನಿನಿತು ನೋಂಪಿಯಂ ನೋಂತಳೋ! ಸತ್ಯಕೀರ್ತಿ, ಈ ಚಕ್ರ
 ವರ್ತಿ ಎನ್ನ ಪುತ್ರಿಯಂ ಪರಿಣಯಮಾಗಲನುಮಾನಮೇತಕೆ?
 ಗಾಂಪನುಮಿದಕನುಮತಿಸದೆ ಪೋಪನಲ್ತು. ನಿಮ್ಮೊಡೆಯನಿಂದಂ
 ಮರುವಗಲುಮಿಲ್ಲಿದುರ್, ಎನ್ನಳಿಯನಾಗಿ ತೆರಳಲ್ ಸಮನಪ್ಪುದು”
 ಎಂದು ಪೇಳ್ವು ತನ್ನ ತಪಸ್ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂ ಪರಿಣಯಕೆ ಬೇಳ್ವ
 ಸಂಭಾರಂಗಳನೆಲ್ಲಮುಮನಾಗಳೆ ಸಮನಿಸಿ, ತದಾಶ್ರಮವಾಸಿಗ
 ಳಪ್ಪ ತಾಪಸರ್ಕಳಂ ಬರಿಸಿ, ಅವರನುಮತಿಯಿಂದಂದಿನ ಮರುವ
 ಗಲೆ ವಿನಾಹಮುಹೂರ್ತಮಂ ಸಂಘಟಿಸಿ, ಇನಿಸುಂ ತಡೆಯದೆ,
 ತತ್ತತ್ಪಾರ್ಯಂಗಳೊಳ್ ಪ್ರವರ್ತಿಸಲನುವರ್ತರಪ್ಪ ಅಂತೇವಾಸಿ
 ಗಳಂ ಬೆಸಸಿದಂ. ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಾ ಆಶ್ರಮದ ಸನಿಹದೊಳೆ ಮಯ
 ನಿರ್ಮಿತನಾದ ಜರತಾರಿಯ ದುಗುಲದ ಗೂಡಾರಂಗಳೊಳ್ ಪರಿ
 ವಾರದೊಡನೆ ಬೀಡುಗೊಂಡಂ.

ಆತ್ತ ಚಂದ್ರಮತಿ ಆ ರಾಜಚಂದ್ರನ ಮೇಲಣ ಅತ್ತಿಮಿಗಲು
 ತಾಪದಿಂ ಪೊರಳುತಿರ್ದಳ್. ಆಗಳೊರ್ವ ಸಖೀಲಲಾಮೆ ಅತಿ
 ವೇಗದಿಂದೊಡಿಬಂದು, ಚಂದ್ರಮತಿಯಂ ಸಾರ್ದು, “ಅಕ್ಕಾ, ನೀಂ

ಚಿಂತಿಸಲೇಕೆ? ನೀನಿತ್ತ ಬಂದ ಬಳಿಕೆ ನಾನತ್ತಲೇಂ ನಡೆದಪುದೊ ನೋಡುವಂ ಎಂದಲ್ಲಿಯೆ ಇದೆಂ. ಆಗಳೆ ನಮ್ಮಯ್ಯ ಮಯಂ ತಿವ್ಯರೊಡನಲ್ಲಿಗೈತಂದು, ಆ ರಾಜಶೇಖರನಂ ನೋಡಿ, ಮನ್ನಣೆಯ ನಿತ್ತು, ನಿನ್ನನಾತನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯಂ ಗೆಯ್ಯಲ್ ನಿಶ್ಚೈಸಿದಂ. ಮರು ವಗಲೆ ಲಗುನಂ. ಇನ್ನು ನೀಂ ಸಂತಸಂದಾಳ್ವುದು” ಎನೆ ಚಂದ್ರ ಮತಿ ಅತಿಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾಯುವತಿಯನಾಲಿಂಗಿಸಿ, ಸಮುಚಿತೋಕ್ತಿಗಳಿಂದಾದರಿಸಿದಳ್.

ಆಗಳ್ ರಂಜಿಸ ಸಂಜೆಯೈತರಲಂಶುಮಂತಂ ನಿಜವಂಶಮಂ ಡನಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಂ ಮರುವಗಲೆ ಚಂದ್ರಮತಿಯಂ ಪರಿಣಯಮಾದಪ ನೆನುತೆ ಪಾತಾಳವಾಸಿಗಳ್ಗರಿಪಲ್ ಪೊರಮಟ್ಟನೊ, ಎನೆ ಚರ ಮಗಿರಿತಟದೊಳಿಳಿದು ಪರಿದಂ. ಇನನತ್ತಣೆಂ ಪರಿಣಯೋತ್ಸವ ವೃತ್ತಾಂತಮನರಿತು ಸಾಲಾಗಿ ಬರ್ಪ ಮಾರುತಾಶನ ಶಿರೋಭಾಗಂ ಗಳೊಳ್ ಮೆರೆವ ಪದ್ಮರಾಗಮಣಿಪ್ರಭೆಗಳೆನೆ ಸಂಧ್ಯಾರಾಗಮೊದ ವಿದುದು. ಚಂದ್ರಮತೀಹರಿಶ್ಚಂದ್ರರ ಮೋಹತಮಃಪುಂಜಮಂತ ರಂಗಂಗಳೊಳ್ ಇರದೆ ಪೊರಮಟ್ಟು ದೆಸೆದೀವಿದುದೊ, ಎನಲಂ ಧಕಾರಪಟಲಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಕಟಾಹಮನಾಕ್ರಮಿಸಿದುದು. ಸಮಯ ತಿಲ್ಪಕಾರಂ ರೋದಸೀಗೃಹದುಪರಿಭಾಗದೊಳ್ ಬಿಚ್ಚಳಿಸಿದ ಬಾನೆಂ ಬ ನೀಲಪಟವಿತಾನದೊಳ್ ಪುದುವಾಗಿ ಪರ್ಬಿದ ಬಜ್ಜರದ ಚೂರು ಗಳ್ ಮಿರುಮಿರುಗುವುವೊ, ಎನೆ ತಾರಗೆಗಳಾಗಸದೊಳ್ ಮೆರೆ ದುವು. ಮಯತನಯೆಯಂ ಪರಿಣಯಮಾಗಿ ಮಹೀಧವಂ ಬಾಂ ಧವನೆವದೆ ರಾವಣನಂ ಸೇರದಿರಲ್ ಮುನ್ನಮೆ ನೇಹಮೆಸಗಿ ತನ್ನ ನೊಳಕೊಳಲ್ ಬಲಭೇದಿ ಉಪಧಿಯಾಗಿ ಕಳುಹಿದ ಅವೃತ ಘಟನೊ, ಎನಲವೃತಕರನುದಯಶಿಖರಿಶಿಖರಮನಲಂಕರಿಸಿದಂ.

ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ವೈವಾಹಿಕ ಮಂಟಪಕೆ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಲೇಸ್ಯಮಂ ಮಾಡಿದಂ
 ದದೆ, ಜೊನ್ನಮೆಲ್ಲೆಡೆಯೊಳುಂ ಪರ್ಬಿ ಕಣ್ಣೆಳ್ಳೆ ಹಬ್ಬಮೆಸಗಿದುದು.
 ಅನಿತರೊಳ್ ಮುಂಬಗಲಿಂಬಾಗಲ್ ಒಯ್ಯೊಯ್ಯನೆ ವಾತಾಯನ
 ಮಾರ್ಗಂಗಳೊಳ್ ಕಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸೆ, ಕುಕ್ಕುಟಂಗಳ 'ಕು ಕ್ಕೂ
 ಕೂ' ಎಂಬ ಕೂಗುಗಳೊಡನೆ ವೈತಾಳಿಕರ ಪ್ರಾಭಾತಿಕ ಗೀತಾರ
 ವಂಗಳಿಸೆದುವು. ಜಾರಚೋರವಾರಂಗಳ್ ಜುಣುಗೆ, ತಾರಗೆಗಳ್
 ತರತರನಾಗಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾದುವು; ಕೈರವೇಂದೀವರಂಗಳ್ ಕಳೆ
 ಗುಂದೆ ಸಕಲಜನಾನನಕಮಲಂಗಳ್ ವಿಕಸಿಸಿದುವು. ಚಂದ್ರಮತಿ
 ಗಳದೆ ಕಟ್ಟುವ ತಾಳಿ ಬಳಿಕಾರ್ಗಂ ನೋಡಲಾಗದುದರಿಂದೀಗಳೆ
 ಭೂಪುರಂದರಂ ಎಲ್ಲರ್ಗಮೆತ್ತಿತೋರ್ಪನೊ, ಎನೆ ತರಣಿ ಉದ
 ಯಗಿರಿತಿಖರದೊಳುದಯಿಸಿದಂ.

ಇಂತು ಸೂರ್ಯೋದಯನಾಗೆ, ಮಯಂ ತನ್ನ ತಪಶ್ಚಕ್ತಿ
 ಯಿಂದಾ ಆಶ್ರಮಮಂ ಮಹಾರಾಜ ರಾಜಧಾನಿಯಂ ಪೋಲ್ದ ಗಗನ
 ಸ್ಪೃಕ್ಸಾಧರಾಜೀವಿರಾಜಮಾನಮಂ ಗೆಯ್ದು, ಶಿಷ್ಯಗಣಮಂ ಕಳುಪಿ,
 ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರಾನ್ವಯಾಭರಣರಪ್ಪ ರಾಜನ್ಯರುಮಂ, ಶಿಷ್ಯಪ್ರ
 ಶಿಷ್ಯಸೇವಿತರಪ್ಪ ಬ್ರಹ್ಮಸನ್ನಿಭ ಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಗಣಮುಮಂ ಬರಿಸಿ,
 ಸಮುಚಿತಾಲಂಕಾರಭಾಸುರರಪ್ಪ ವಧೂವರರಂ ಪರಿಣಯನೇದಿಕಾ
 ಸಮಾಸೀನರಂ ಗೆಯ್ದಂ. ಆಗಳಪರಿಮಿತ ಮುನಿಗಣಾಶೀರ್ವಾದ
 ನಿನಾದಂಗಳುಂ, ಪುರೋಹಿತಕೃತ ಸ್ವಸ್ತಿವಾಚನನಿನದಂಗಳುಂ, ರಂ
 ಭಾಸಮರಂಭೋರೂಕ್ಯತಲಾಸ್ಯನಿಸ್ವನಂಗಳುಂ, ಗಾಯಕವಾತಕ
 ಪ್ರಕಟಿತ ಸಂಗೀತಸ್ವನಂಗಳುಂ, ಭೇರಿಕಾಪಟಹ ತಮ್ಮಟಪ್ರಮು
 ಖ ವಾದ್ಯಘೋಷಂಗಳುಂ, ವಂದಿಮಾಗಧಸ್ತವನಿಘೋಷಂಗಳು
 ಮೊಂದಾಗಿ ಮಸಗಿ, ದಿಕ್ತಟಂಗಳೊಳ್ ಪಡಿದನಿಯೊಗೆವಂತೆ ಅತಿ

ವೈಭವಾನ್ವಿತನಾಗಿ ಚಂದ್ರನುತೀಹರಿಶ್ಚಂದ್ರರ ವೈವಾಹಿಕಮಹೋತ್ಸವಂ ನೆರವೇರಿದುದು. ಅಂತು ಮಹಾ ವಿಭವಾನ್ವಿತನಾಗಿ ಸಕಲ ವೈವಾಹಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳ್ ಯಥಾವಿಧಿಯಿಂ ನಡೆಯೆ, ಜಟಾಧರರೆರೆಯ ನಾಮಯಂ, ಮಣಿಮಯಾಂಬರಾಭರಣಂಗಳುಂ, ಅನ್ನಪಾನೀಯಾದಿಗಳುಂ, ಮೊದಲೆನಿಸ ಉಪಚಾರಂಗಳಿಂ ರಾಜರುಮಂ, ದ್ವಿಜರಾಜರುಮಂ ತಣಿಸಿ ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂ ತತ್ತನ್ನಿವಾಸಂಗಳ್ಗೆ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟು, ವಧೂವರರ್ಗಸಂಖ್ಯಾತ ವಸ್ತುವಾಹನನಿವಹಂಗಳಂ, ಅನೇಕ ಸಹಸ್ರ ದಾಸದಾಸೀಜನಂಗಳಂ, ಅತುಲಿತ ರಥಗಜ ಪದಾತಿವರ್ಗಂಗಳಂ ಬಳುವಳಿಯಾಗಿತ್ತು, ಅಳಿಯನಂ ಕಂಡು, “ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಮುನ್ನೆನ್ನ ತಪಶ್ಚಕ್ತಿಯಿಂದೊರ್ವ ಶಕ್ತಿಯಂ, ಮೇಣೊಂದು ಚಂದ್ರಹಾಸಮುಮಂ ಪಡೆದೆಂ. ಅದರೊಳ್ ಅಪ್ರತಿಹತ ಮಸ್ತ ಶಕ್ತಿಯಂ ನಕ್ತಂಚರೇಶ್ವರನಾ ರಾವಣಂಗೆ ಔರಸಪುತ್ರ ಮಂದೋದರಿಯನಿತ್ತಸಮುದೊಳಿತ್ತೆಂ. ಈಗಲೀಪೊರೆದ ಮಗುವಂ ನಿನಗಿತ್ತಿನದರಿಂ ಸರ್ವಶತ್ರುನಿರಾಸಭಾಸುರಮಾಗಿಯೊಪ್ಪುವ ಈ ಚಂದ್ರಹಾಸಮಂ ನಿನಗೀವೆಂ. ಇದಂ ಕಯ್ಯೊಳ್ ಪಿಡಿದಿರೆ ನಿನ್ನನೆಂತಪ್ಪ ಶೂರನುಂ ಜಯಿಸಲಳವಲ್ತು” ಎಂದು ಪರಸಿ ಕೊಡಲಾಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನತಿ ಭಕ್ತಿಯುಕ್ತನಾಗುತೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಅದಂ ಕೈಕೊಂಡಂ. ಈ ರಾಜಂಗೆ ಬೇತಾಳವಟದ ಕೆಳಗಿದೆಡೆಯೊಳ್ ನಕ್ಷತ್ರಕಸಮೇತ ಪುತ್ರಕಳತ್ರಂ ಕಾಯ್ದುದಕೊದವಿದ ಸಾಧನಮದೆ ಗಡ! ಇಂತು ಮಯನತ್ತಣಿಂದಾ ಪರಮ ಸಾಧನಮಂ ಪಡೆದು ಪ್ರಿಯವಧೂಸಮೇತನಾಗಿ, ಸಾಕೇತಪುರಕ್ಕೆ ತೆರಳಲಾ ಮುನೀಂದ್ರನಪ್ಪಣಿಯಂ ಪಡೆದು ಪೊರಮಡಲ್, ಚಂದ್ರನುತಿ ಪೆತ್ತವರೊಲ್ಲದ ತನ್ನ ನಿನಿತುದಿನಮುನಿತಾನುಕಂಪೆಯಿಂ ಪೊರೆದು, ಸಕಲೈಶ್ವರ್ಯಸಂಪನ್ನ

ಯಂ ಗೆಯ್ದ ಮಯನಂ ಬಿಟ್ಟುಪೋಗಲ್ ಮನಂ ಬಾರದೆ, ಮೊಗಂ
 ದೀನಭಾವಮನೊಂದಿ, ಕಣ್ಣಳೊಳ್ ನೀರ್ ತುಂಬುವುದಂ ಕಂಡು,
 ಮಯಂ “ಮಗುವೆ, ನೀಂ ಚಿಂತಿಸಲೇಕೆ? ಪುಟ್ಟಗಂಟದ ಕೇಡು
 ಗಳೆಲ್ಲಂ ಮಾಡುವು. ಸರ್ವ ಸರ್ವಂಸಹಾಧ್ಯಕ್ಷನಾದ ಇಕ್ಷ್ವಾಕು
 ಕುಲತಿಲಕನಂ ಕೈವಿಡಿದೌ! ಇಳೆಯೊಳಿರ್ಪೆಲ್ಲ ರಾಜಮಹಿಸಿಯರುಂ
 ನಿನಗೆ ದಾಸಿಯರಾಗಿ, ಮಿಗೆ ಪೆರ್ಚುವ ಸಿರಿಯೊಳ್ ಬಾಳ್ವೆಯೌ.
 ಮುನ್ನಿನ ಜೋಯಿಸರ ನುಡಿಗಳ್ ನಿಸದಮೆನಿಸಿ, ಆಪತ್ತುಗಳಾಪಾ
 ದಿಸಿದೊಡಂ, ಎನ್ನಯ ಆಶೀರ್ವಾದದ ಬಲ್ಮೆಯಿಂ ಮಿಹಿರೋದಯದ
 ಮಿಹಿಕಾಪಟಲದಂದದೆ ಅಚಿರಕಾಲದೊಳೆ ಬಟ್ಟಬಯಲಾಗಿ ಪೋದ
 ಪುವು. ನೀನುಂ ನಿನ್ನಿನಿಯನುಂ, ಆ ಇಂದಿರಾ ಮಂದರಧರರಂದದೊ
 ಳೆಲ್ಲ ಸಿರಿಗಳ್ಳುಮಿರವಾಗಿ, ಮಾರನಂದದ ಕುವರನನತಿ ಸುಕುಮಾ
 ರನಂ ಪಡೆದು, ಕೀರ್ತನೀಯರಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿರ್. ಆನನ್ನನ್ನೆಗಂ ನಿಮ್ಮ
 ಪೊಳಲೈತಂದು ಕುಶಲಮನಾರಯ್ಯುತಿರ್ಪೆಂ” ಎಂದು ತಕ್ಕೈಸಿ
 ಪ್ರೀತಿಪುರಸ್ಕರಮಾಗಿ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟಂ. ಅಂತಾಚಂಡಾಂಶುಕುಲಮಂ
 ಡನಂ ಸತೀಸಮೇತನಾಗಿ ಮಯನತ್ತಣಿನಾಣತಿಯಂ ಪಡೆದು,
 ಸಂಜ್ಞಾಸಹಚರನಾದ ದಿನಕರನಂ ಪೋಲ್ವು, ಉದಯಶಿಖರಿಯಂ
 ದದೆ ಬೆಳಗುವ ಮಿಸುನಿಯ ತೇರನೇರಿ, ಚತುರಂಗಬಳಂಗಳ್ ಬಳ
 ಸುತ್ತೈತರಲ್, ಕದಲಿ ನಿಜನಗರಮಂ ಸಾರ್ದು, ಪುರಂದರ ವೈಭವ
 ದೊಳ್ ಪುರಪ್ರವೇಶಮಂ ಗೆಯ್ದು, ಅನುರೂಪ ಗುಣಶೀಲವತಿ
 ಯಾದ ಚಂದ್ರಮತೀ ಸತಿಯಂ ಕೂಡಿ, ಇಪ್ಪೋಪಭೋಗಂಗಳನ
 ನುಭವಿಸುತೆ, ಸತ್ಯವ್ರತ ನಿಷ್ಠಾಗರಿಷ್ಠನಾಗಿ ರಾಜ್ಯಮಂ ಪಾಲಿಸುತೆ,
 ಚಿರಕಾಲಕೆ ಅಕಳಂಕ ಕುಮುದಹಿತಾಸ್ಯ ಲೋಹಿತಾಸ್ಯನಂ ಪಡೆ
 ದು, ತದೀಯಶೈಶವಕ್ರೀಡಾನೋದಂಗಳೊಳ್ ತೇಲುತ್ತಿದ್.

“ಅಂತಹ ಸಮಯದೊಳ್ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕವಾಸ್ತವ್ಯರಪ್ಪ ಪರಮ ಮುನಿಗಳನೇಕರೊಂದಾಗಿ ತ್ರಿದಶಾಲಯಕ್ಕೆ ತಂದು, ಅಲ್ಲಿ ಅಮರ್ತ್ಯನಾಥಂ ಮರ್ತ್ಯಲೋಕದೊಳ್ ನುಡಿದಪ್ಪದಿಳಿಯಾಣ್ಮನಂ ಪೇಳಿರೆನೆ, ನಾನೀತನಂ ಗುರಿವಿಡಿದೆಂ. ಅದಂ ಪರಿಕಿಸುವನಾಗಿ ಕೌಶಿಕನಾಶುನಾಸೀರನಿದಿರೊಳ್ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಂ ಬೊಂಕಿಸುವೆನೆಂಬ ಬಿಂಕಮನುಸಿರಿ, ಬಳಿಕ್ಕೆ ತೇನತೇನಂ ಎಡರ್ಗೊದವುವಂತೆಸ ಗಿದಂ” ಎಂದೊಕ್ಕಣಿಸಿದರುಂಧತೀಪತಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು ಸುಯಜ್ಞಂ, “ಸರ್ವಜ್ಞ, ನಿಮ್ಮನುಗ್ರಹದೇ ಚಂದ್ರಮತೀ ವೃತ್ತಾಂತಮನೆಲ್ಲಮನ ರಿದೆಂ. ಆದೊಡಂ, ಆರ್ಯರ್ಗೆ ಆರ್ಯನುಂ, ಸತ್ಯಸಂಸ್ಥಾಪಕಾಚಾರ್ಯನುಂ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷೇಕೃತಪುಂಡರೀಕಾಕ್ಷನುಮಾದೀವಸುಂಧರಾ ಧ್ಯಕ್ಷಂ ಸಾಮಾನ್ಯರಾಜನ್ಯರಂತೆ ಅಳವಲ್ಲದ ಎಡರ್ಗೊಳಗಾಗಲ್ ನೀವೀಗೊಕ್ಕಣಿಸಿದ ಚಂದ್ರಮತೀ ವೃತ್ತಾಂತಮೆ ಕಾರಣಮಾ ದುದೆ? ಅದೆಂತು?” ಎನೆ ವಸಿಷ್ಠನಾವರಿಪ್ಪಂಗಿಂತೆಂದಂ —

ಪೊಡವಿಗೆ ತೊಡವೆನಿಸಿ ಅವಂತಿಯೆನೆ ನೆಗಲ್ದ ಪೊಳಲೊಂ ದಿಪ್ಪುದು. ಅದು ಮಣಿಮಯಗೋಪುರ ಪ್ರಾಕಾರಸೌಧರಾಜೀ ವಿರಾಜಮಾನಮಾಗಿದ್ವಪುದು. ಅದನುಗ್ರಹರನಂ ಪೋಲ್ವು, ಸುನಿ ತಿತಮಂಡಲಾಗ್ರಹರನಾಗಿ, ಕಳಾನಿಧಿಯಂ ಪೋಲ್ವು, ಧನುಃಕಳಾ ನಿಧಿಯಾಗಿ, ನಲನಂ ಪೋಲ್ವು, ವಿಮತಮಹೀಪಾಲಕರ್ಗೆ ದವಾನ ಲನಾಗಿ, ಸಮುಪಾಸಿತ ನೀಲಲೋಹಿತನಾದ ನೀಲಲೋಹಿತನೆಂಬ ನೊರ್ವನರಸಂ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಂ. ಆತನ ಮನ್ನಣೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿ ಸಕಲಗುಣಭದ್ರನಾದ ಜವಭದ್ರನೆಂಬ ಹಾಲಿಕನೊರ್ವನಾಪೊಳ ಲೊಳಿದ್ದಂ. ಅವಂ ಧನಧಾನ್ಯ ಗೋಗಣ ಮಣಿಭೂಷಣಾವಳಿ ಗಳೊಳ್ ಗಣನೀಯನಾಗಿದ್ದು, ಚಿರಕಾಲಕೊರ್ವ ಕುವರನಂ

ಪಡೆದಂ. ಆ ಕುವರಂ ಲತೆಗೆ ಪೂದೊಡಂಬೆಯಂತೆ, ಆ ಕೃಷೀವ
ಲಂಗೆ ಜನಿಸಿ, ದೂರೀಕೃತಾತ್ಮೀಯಪ್ರಾಭವನಾದೊಡಂ, ಅತಿಶಯಿ
ತರೂಪಸಂಪತ್ತಿಯಿಂದಾತ್ಮಪ್ರಭವನಂ ಧಿಕ್ಕರಿಸುತೆ, ಗರುವಿಕೆಯಿಂ
ಬಳಿಯುತಿರೆ, ಯೌವನಸಂಪತ್ತಿಯುಂ ಪ್ರಾಪಿಸಿದುದು.

ಆಗಳ್ ತಜ್ಜನಕನನುರೂಪಕುಲವಯೋರೂಪವತಿಯಾ
ದೊರ್ವ ಲೀಲಾವತಿಯುಂ ತಂದು, ಆ ಅಣುಗಂಗೆ ಪರಿಣಯಮನೆ
ಸಗಿದಂ. ಆಕೆ ಕಲಸ್ವನದೆ ಕಲರವಂಗಳ್ಗೆ ಕಳವಳಮನೆಸಗುತೆ,
ಕಲಕಂಧರಾಭಿಖ್ಯೆಯಿಂ ವಿಖ್ಯಾತಳಾಗಿ, ಲುಬ್ಧಂಗೆ ಲಬ್ಧಮಾದ ಪೆ
ರ್ನಿಧಾನದಂದದೆ ಆ ಹಾಲಿಕಬಾಲಕಂಗೆ ಪತ್ತಿಯಾಗಿ, ಕೆಳದಿಯ
ರೊಡಗೂಡಿ, ರಾಟ್ಟಂಗಳಿಂ ನೂಲುತೆ, ಕಾಲಮಂ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳ್.

ಅಂತಹ ಸಮಯದೊಳೊಂದುದಿನಮಾನೆಲದೊಡೆಯನಾದ
ನೀಲಲೋಹಿತಂ ಪೊರಮಟ್ಟು, ಚತುರಧಾಟೀಪಟಮಮಾದ ಘೋ
ಟಕಮನಾರೋಹಿಸಿ, ಇರ್ಕೆಲದೊಳ್ ವರವಾಹಿನೀಶ್ವರಬೃಂದಂ
ಗಳೊಲಗಿಸಿ ಬರಲಗ್ರಭಾಗದೊಳ್ ವಂದಿನಾಗಧಸ್ತವಂಗಳುಂ,
ತೌರ್ಯತ್ರಿಕರವಂಗಳುಂ ಮಸಗೆ, ಮಹೇಂದ್ರವೈಭವದೊಳ್ ರಾಯ
ಗೀರಿಗೈತರಲಾಬಿನದಮಂ ನೋಡುವ ಬಯಕೆಯಿಂ ಪುರಾಂಗನೆ
ಯರುತ್ತುಂಗ ಸೌಧಾಗ್ರಂಗಳೊಳ್ ಸೇರುತ್ತೆಯುಂ, ಪ್ರತಿಗೃಹದ್ವಾರ
ವಿತರ್ದಿಕಾತಲಂಗಳೊಳ್ ಸಾಲ್ಲೊಳುತ್ತೆಯುಂ, ಜಗುಲಿತಲಂ
ಗಳೊಳ್ ಜಂಗುಳಿಗೂಡಿ ಓರೊರ್ವರಂ ತಲೆಮಾರಿ ನೋಡುತ್ತೆಯುಂ,
ಕೋಲಾಹಲ ಧ್ವನಿಗೆಯ್ಯುತೆ ಬೆರಗಾದರ್. ಆಗಳೀ ಒಕ್ಕಲಿತಿ ಕಲ
ಕಂಧರೆಯುಂ ಎಕ್ಕುವುದನುಳಿದು, ಒಡನಾಡಿಯರುಂ ತಾನುಂ ತಟ್ಟನೆ
ಪೆರ್ಬಾಗಿಲ್ಲಿತಂದು, ಮನಮಾರೆ ಭೂಕಾಂತನಂ ನಿಟ್ಟಿಸಲರಸನು
ಮವಳನೀಕ್ಷಿಸುತಿರ್ವರುಂ ಪರಸ್ಪರಾನುರಾಗಬದ್ಧರಾದರ್. ಒಡ

ನೆಯಿ ರಾಯಗುವರಂ ತನ್ನ ಪೊರಮಟ್ಟ ಕಜ್ಜಮನುಳಿದು, ಓಲಗಕ್ಕೆ ತಂದು, ಸಕಲ ಪರಿವಾರಮಂ ಸರಭಸಗತಿಯಿಂ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟು, ಏಕಾಂತ ಸ್ಥಳಮಂ ಸೇರಿ, ಕುಂಟಣಿಯನೊರ್ವಳಂ ಬರಿಸಿ, ತನ್ನ ಮನೋಗತಮನರಿಸಲಾ ಶಂಭಳಿಯುಮಾನೆಲದಾಣ್ಣನ ಬಯಕೆಯಂ ಕೈಗೂಡುವಂತೆಸಗಲಾಮದಾಂಧಂ ಧರ್ಮದ ತೆರನರಿಯದೆ, ಅ ಬೆಳಸುದೊರೆಯಂ ಸೆರೆವಿಡಿದು, ಅವನವರನೆಲ್ಲರಂ ಪೊಲೆಯರ್ಗೆ ತೊಳ್ಳುಗಳಾಗೆ ಮಾರಿಸಿ, ಸರ್ವಸ್ವಮಂ ಸೂರೆಗೊಂಡು, ಕಲಕಂಧರೆಯಂ ನಿಜನಿಲಯದೊಳೆ ಇರಿಸಿಕೊಳಲ್, ಆ ಎಡರ್ಗಳಂ ತಾಳಲಾಗದೆ ಜವಭದ್ರನುರಲಿಂ ಪಂಚತ್ವಮನೊಂದಿದಂ. ಅವನ ತೆತ್ತಿಗರಾ ಬಾಲವೃದ್ಧರಾಗಿ ಅಗ್ನಿಪ್ರವೇಶಮಂ ಗೆಯ್ದರ್. ಇಂತು ಕಲಕಂಧರೆ ವಸುಂಧರಾಧಿಪನಂ ಸೇರಿ, ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಯಂ ಸಹಮೂಲಮಾಗಿ ಪಾಳೆಯ್ದು, ಮನಶ್ಶಲ್ಯಮನುಳಿದು ಯಥೋಚಿತ ಲೀಲಾವಿಹಾರಂಗಳೊಳ್ ಕಾಲಯಾಪನಮಂ ಗೆಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರ್.

ಬಳಿಕೈ ಶರತ್ಸಮಾಗಮದೆ ಪುರದೊಳ್ ಕೇದಾರಗೌರೀವ್ರತಂ ಪ್ರವೃತ್ತಮಾದುದು. ಅದಂ ಕಂಡು ಕಲಕಂಧರಾಬಿಂಬಾಧರೆ ರಾಜಪುರೋಧಸನಂ ನಿಜನಿಲಯಕ್ಕೆ ಬರಿಸಿ, ಉಚಿತವಿಧಾನದಿಂದಾತನಂ ಪೂಜಿಸಿ ಪೊಡಮಟ್ಟು, ತತ್ಕೃತಾರ್ಥೀರ್ವಚನಂಗಳಂ ತಲೆದಾಳ್ವು, ಮುಕುಳಿತ ಕರಸರೋರುಹಳಾಗಂತೆಂದಳ್.

“ ಎಲೈ! ಭೂಸುರಾಗ್ರಣಿ, ಈಗಲೀಪೊಳಲಿನ ಚೆಲೈಯರದಾವುದೊ ವ್ರತಮನಾಚರಿಸುವ ಚಂದಮೇರ್ಪಡುತ್ತಿರ್ಪುದು. ಅದಾವುದು? ಅದನಾಚರಿಸ ವಿಧಾನಮೆಂತು? ಅದರಿದೊಗೆವ ಫಲಮಾವುದು? ಅದು ಮುನ್ನಾರಿಂದಾಚರಿತಮಾದುದು? ಸವಿಸ್ತರಮಾಗೆ ನಗರಿಸಲ್ ಬೇಡುವೆಂ” ಎನಲಾಪಾರ್ವಂ, “ಅದು ಕೇದಾರೇಶ್ವರ

ವ್ರತಂ. ಅದಂ ಮುನ್ನಂ ಪಾರ್ವತಿಯಾಚರಿಸಿ ಪರಮೇಶ್ವರನ
 ಧಾಂಗನುಂ ಪಡೆದಳ್. ಬಳಿಕಮನೇಕ ನಿರ್ಜರಸ್ತ್ರೀಯರನಂತ
 ಭಕ್ತಿಯಿಂದಾಚರಿಸಿ, ಅಭೀಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಗಳನಾಂತರ್. ಅದನಂತಫಲದ
 ಮುಂ, ದೂರೀಕೃತದುರಿತವ್ರಾತಮುಂ, ಪರಮೈಶ್ವರ್ಯಹೇತುವುಂ,
 ಸೇವಾಪರತಂತ್ರಜೀವಾತುವುಮಾಗಿದರ್ಪುದು. ಅದನಾಶ್ವಯುಜ
 ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷ ದಶಮಿ ಮೊದಲಾಗಿ, ಕೃಷ್ಣಪಕ್ಷದ ಅನಾವಾಸ್ಯಾ
 ಪರ್ಯಂತಮುತಿನಿಸೈಯಿಂದಾಚರಿಸವೇಳ್ಕುಂ. ಅದೆಂತೆನೆ, ಆ ಇರ್ಪ
 ತ್ತೊಂದುದಿನಮಿರುಳ್ ಮುಂಜಾವದೊಳ್ ಈಶ್ವರನನಾರಾಧಿಸಿ, ಅ
 ನ್ನವರ್ಜನಮುಂ, ಸಕಲಭೋಗವಿಸರ್ಜನಮುಂ, ಭೂಶಯನಮುಂ,
 ಪಕ್ಷ್ಯಫಲಾಹಾರಮುಂ, ಸರ್ವದಾ ಧೌತವಸ್ತ್ರಧಾರಣಮುಂ, ಮುಖ್ಯ
 ನಿಯಮಮಾಗೆಸಗಿ, ಪರಗೃಹಮಂ ಪುಗವೆ, ದೇವಗೃಹಮಂ ಗೋ
 ಮಯದಿಂ ಸಾರಣೆಗೆಯ್ದು, ಪದ್ಮಪ್ರಕರಾನೇಕರೂಪ ವಿಚಿತ್ರಮಾದ
 ಮುತ್ತಿನ ರಂಗವಲ್ಲಿಗಳನಿಟ್ಟು, ಮಣಿಗಳಂ ಕೋದ ನವ್ಯಕನಕಾಂ
 ಬರ ವಿತಾನಮಂ ಪ್ರಸರಿಸಿ, ದ್ವಾರದೇಶಂಗಳಂ ರಂಭಾಸ್ತಂಭಂಗಳಿ
 ದಲಂಕರಿಸಿ, ಮರಕತಮಣಿತೋರಣಂಗಳಂ ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಭಕ್ತಿ
 ಮಿಗೆ ವಿಜಯದಶಮಿ ದಿನದೊಳುಪವಸಿಸಿ, ಅಂದಿನ ಸಂಜೆಯೊಳ್
 ಹಾಟಕಕಲಶಸ್ಥಾಪನಮುಂ ಮಾಡಿ, ಅದರೊಳ್ ಗೌರೀಶಂಕರರನಾ
 ವಹಿಸಂತೆಸಗಿ, ಮುಂಬಗಲ್ ಮಾಳ್ ಪಿಷ್ಟಪಾಕಮಂ ಮರುವ
 ಗಲ್ ಮಾಡದೆ, ಇರ್ಪತ್ತೊಂದುದಿನಕ್ಕಿರ್ಪತ್ತೊಂದು ಭಕ್ಷ್ಯಂಗಳಂ
 ನಿವೇದಿಸುತೆ, ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಕ್ಷೀರಾಭಿಷೇಕಮಂ, ಚಂದನಾಕ್ಷತಾದ್ಯ
 ಲಂಕಾರಮಂ, ನವ್ಯಸುಗಂಧ ಪುಷ್ಪಾರ್ಚನಮುಮಂ ತಪ್ಪದೆಸಗುತೆ,
 ಕಡೆವಗಲ್ ಪೋಡಶೋಪಚಾರಂಗಳಿಂದಾ ಈಶ್ವರನಂ ಪೂಜಿಸಿ,
 ಪಾಯಸಾಪೂಪಸೂಪಾದಿಕಾಖಿಲ ವ್ಯದ್ರಸೋಪೇತ ಪದಾರ್ಥಂಗಳ

ಮಹಾಸೈವೇದ್ಯಮಂ ಸಮರ್ಪಿಸಿ, ತಾಂಬೂಲನೀರಾಜನಂಗಳನ
ರ್ಪಿಸಿ, ವರಿಶುದ್ಧತೂಲಪ್ರಕಲ್ಪಿತಮುಂ, ಏಕವಿಂಶತಿತಂತುಸಂಘ
ಟಿತಮುಂ, ಏಕವಿಂಶತಿಗ್ರಂಥಿಬಂಧಮುಂ, ಸಮರ್ಪಿತಾಕ್ಷತಪ್ರಸ
ವಗಂಧಮುಮಾದ ದಾರಮನಾಶೀರ್ವಾದಪೂರ್ವಕಮಾಗಿ ವೇದ
ಪೇದಿಯಾದ ಭೂದೇವನತ್ತಣಿಂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಮಣಿಬಂಧದೇ ಬಂಧಿಸಿ,
ಆ ಭೂಸುರನನರ್ಚಿಸಿ, ಸದಕ್ಷಿಣಾಕಮಾದ ತಾಂಬೂಲಮುನಿತ್ತು,
ಗೌರೀಶಂಕರರಂ ಸಂಸ್ಕರಿಸಿ, ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಬಳಿಕ್ಕೆ ಯಥೋಚಿತಾ
ಹಾರಂಗಳನಭ್ಯವಹರಿಸಲ್ಪೀಳ್ಳುಂ. ಏಂತು ಪರಮಭಕ್ತಿಪುರಸ್ಕರ
ಮಾಗಿ ವ್ರತಮುಮನೇಕ ವಿಂಶತಿ ವತ್ಸರಂಗಳಾಚರಿಸಿ, ಕಡೆಯ
ಬರಿಸದೊಳ್ ಏಕವಿಂಶತಿ ಕಲಶಂಗಳನಿಟ್ಟು, ಕಲ್ಪೋಕ್ತಕ್ರಮ
ಮಾದ ಉದ್ಯಾವನಮನಿಸಗಪೇಳ್ಳುಂ. ವ್ರತಫಲಾವಾಪ್ತಿಕಾರಕ
ಮುದ್ಯಾವನಮದರಿದ್ರದನಿಸಗದೆ ಮಾಣಲಾಗದು. ಆ ಉದ್ಯಾವನ
ಸಮಯದೊಳ್ ಸಹಸ್ರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಂತರ್ಪಣಂಗಳುಂ, ಪೋಡಶ
ಮಹಾದಾನಂಗಳುಂ, ಅವಶ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯಂಗಳಪ್ಪುವು” ಎಂದು ರಾಜ
ಪುರೋಧಂ ಕೇದಾರೇಶ್ವರವ್ರತಾಚರಣವಿಧಾನಮಂ ಉದ್ಯಾವನ
ಕ್ರಮಸಹಿತಮಾಗಿ ಅರಿಪಲ್, ತಾನುಮದನಾಚರಿಸ ಕತದಿಂದಾಗಳೆ
ಪೊಡವಿಯೊಡೆಯನಂ ಸಾರ್ದು ಮುಲ್ಲನಿಂತೆಂದಳ್ —

“ದಯಿತ, ಈಗಳೀ ಪುರದೊಳ್ ಕೇದಾರೇಶ್ವರವ್ರತಂ
ಪ್ರವೃತ್ತಮಾಗಿದ್ಧಪುದು. ಅದು ಉತ್ತಮೋತ್ತಮವ್ರತಮೆಂದೆಮ್ಮ
ಪುರೋಧನೊಕ್ಕಣಿಸಿದಂ. ಆದನಾಚರಿಸಿ ದುರಿತಂಗಳಂ ಪರಿಹರಿ
ಸಲಿಚ್ಛಿಸುವೆಂ. ಬೇಳ್ಳುಪಕರಣಂಗಳಿಂದೆನಗನುಕೂಲಮನಿಸಗು
ವುದು” ಎಂದು ಬೇಡಲಾತನುಮದಕೊಡಂಬಟ್ಟು, ತುರಿಸದೊಳೆ
ಸರ್ವೋಪಕರಣಂಗಳನೊದವಿಸಿದಂ. ಬಳಿಕ್ಕೆ ಕಲಕಂಧರೆ ಪುರೋ

ಹಿತೋಪದಿಷ್ಟಪ್ರಕಾರಮಾಗಿ ನಿಯಮಮಂ ತಪ್ಪದೆ, ಆ ನೋಂಪಿ
ಯಂ ನೋಂತು ಉದ್ಯಾಪನಮಂ ನೆರವೇರಿಸಿದಳ್. ಅದು ಕಾರಣ
ಮಾನಾರೀಮಣಿ ಅಪರಭವದೋಳ್ ನರಪಾಲತನೂಭವೆಯಾಗಿ ಜನಿ
ಯಿಸಿ, ನಿತ್ಯಸತ್ಯಸ್ಥೂರ್ತಿಯಾದ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಪಟ್ಟಮಹಿಸಿಯಾ
ದಳ್. ಅದಾವಳೊ ಎನಲಾಗದು. ಅವಳೀ ಚಂದ್ರಮತಿಯೆ ಕಣಾ!
ಈ ಪತಿವ್ರತೆ ಮುನ್ನಿನ ಜನ್ಮದೆ ಶ್ವಶುರ ವಂಶಮಂ ನಿರ್ಮೂಲಿ
ಸಿದ ದೋಸಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ, ಈ ಜನ್ಮದೆ ಪಿತೃವಂಶ ನಿರ್ಮೂಲಿನಿ
ಯಾಗಿ ಜನಿಯಿಸಿದಳ್. ಕುಲತೀಲಂಗಳನಣಿಸದೆ, ಪರಪುರುಷಾಸ
ಕ್ತಳಾದ ಕತದಿಂದತಿದೈನ್ಯ ಸಂಪಾದಕಮಾದ ದುಷ್ಟ ಮುಹೂರ್ತ
ದೋಳ್ ಋತುಮತಿಯಾಗಿ, ತಾಯ್ತಂದೆಗಳಿಂ ಪರಿತ್ಯಕ್ತಳಾದಳ್.
ಸರ್ವದೋಷಾವಹಮಾದ ಕೇದಾರೇಶ್ವರ ಭಜನೆಯಿಂ, ಪತಿವಿರಹ
ತೆಯುಂ, ಅಗ್ನಿಪರೀಕ್ಷತೆಯುಂ, ವಿಕ್ರೇತದಾಸಿಯುಂ, ಪುತ್ರಶೋ
ಕಸಾತ್ರಳುಮಾದೊಡಂ, ಆ ಮಯನನುಗ್ರಹಮಂ ಪಡೆದು, ಇಳೆ
ಯೊಳ್ ಖ್ಯಾತಿವಡೆದಳ್. ಕೇದಾರೇಶ್ವರವ್ರತಮನನುಸ್ಮಿಸಿ ದೋ
ರಬಂಧನದಿಂದನಿತು ಜನ್ಮಂಗಳೊಳುಮಾನೀಲಲೋಹಿತನೆ ತನ್ನಿನ
ಯನಾಗಲ್ ವರಿಸಿದಳ್. ಅದೆ ಕಾರಣಮಾಗಿ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಾಗಿ ಜನಿ
ಯಿಸಿದಾಪಟ್ಟಭದ್ರನನೆ ಕೈವಿಡಿದಳ್. ಆ ಹಾಲಿಕಾಂಗನೆಯ ತೀಲ
ಮಂ ಅಡವಿ ಪಾಲ್ಲೆಯ್ದು, ಅವಳ ಮಾವನುಮಂ, ತೆತ್ತಿಗರನುಂ,
ಪೊಲೆಯರ್ಗೆ ತೊಳ್ತುಗಳನಾಗಿ ಮಾರಿಸಿದುದರಿಂ, ಸಕಲ ಲೋಕ
ಪೂಜ್ಯಮಾದ ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ಕುಲದೊಳ್ಪಟ್ಟದೊಡಂ, ಸತ್ಯಪ್ರತಿಪಾ
ಲನವ್ಯಾಜದೆ ಪೊಲೆಯಂಗೆ ಆಳಾಗಿ ಮಾರಾಟಕೆ ಗುರಿಯಾದಂ”
ಎಂದು ವಸಿಸ್ತ ಮುನೀಂದ್ರಂ ಚಂದ್ರಮತೀ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರರ ವೃತ್ತಾಂತ
ಮನುಸಿರಲಚ್ಚರಿವಡೆದು ಸುಯಜ್ಞಂ ಮೇಣಿಂತೆಂದಂ —

“ಮುನಿವ್ರವರಾ, ತಾವೊರೆದಂತೆ ಈ ದಂಪತಿಗಳ್ಳಿ ಕರ್ಮ ಮನುಭೋಕ್ತವ್ಯವಾಗಿರೆ, ಈ ರಾಜೇಂದ್ರಂ ಸಕಲಲೋಕ ಪೂಜ್ಯ ಮಾದ ಇಕ್ಷ್ವಾಕುಕುಲದೊಳ್ ಪುಟ್ಟುವುದರ್ಕೆಸಗಿದ ಸುಕೃತ ಮಾವುದು? ಗಾಢೇಯಂ ಚಿರಸಮಾರ್ಜಿತ ತಪಃಫಲದೊಳರೆಯ ನಿಲಿತಿರೆಯೆರೆಯಂಗಿತ್ತು ಮನ್ನಿಸಲೇಕೆ?” ಎಂದು ಬೆಸಗೊಳಲ್ ವಸಿವೃನಿಂತೆಂದಂ —

ಮುನ್ನಂ ಸರ್ವಜಿತ್ತೆಂಬ ನಕ್ತಂಚರಂ ನಿಜಾಹ್ವಯಮನ್ಯ ಧರ್ಮಾಗಿ ಸರ್ವಲೋಕವಿಜಗೀವಾಮನೀಪೆಯಿನನಿಮಿಷಗಿರಿಗೆ ಪೋಗಿ, ಅತಿ ನಿಷ್ಠೆಯಿನಾಗರಳಕಂಠನಂ ಕುರಿತು ಚಿರಕಾಲಂ ತಪ ಮಾಂತಿರಲ್, ಅವಂಗೆ ಕಪದಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಕೋರಿದ ವರಂಗಳ ನಿತ್ತು ಪೋದಂ. ಬಳಿಕಾರಾಕ್ಷಸಂ ರೂಕ್ಷವರ್ತನನಾಗಿ, ತನ್ನಂದದ ಕ್ರೂರ ರಾಕ್ಷಸರ್ ಕೋಟೈನುಕೋಟಿ ತನ್ನಂ ಸೇರಿ, ಸಹಸ್ರಾಕ್ಷ ಪ್ರಮುಖದಿಕ್ಷಾಲಕಾನೀಕಮನಾಕ್ರಮಿಸಿ, ವಿಕ್ರಮದೆ ವಿಷಮಸಮ ರಂಗಳೊಳನಿಮಿಷಕೋಟಿಯಂ ಪರಾಜಿತರಂಗಿಯ್ದು, ಅನಿತರಿಂ ತಣಿಯದೆ, ಮುನಿಗಣಾಶ್ರಮಂಗಳಂ ಪೊಕ್ಕು ಯಾಗಯೋಗಂ ಗಳಂ ಕಿಡಿಸುತ್ತೆಯುಂ, ಪುಣ್ಯಾಂಗನೆಯರಂ ತಡೆದು ಬಾಧಿಸುತ್ತೆಯುಂ, ಅಗ್ರಹಾರಂಗಳಂ ಮುತ್ತಿ ಅಗ್ರಜನ್ಮರನುನ್ನೂಲಿಸಿ ತದೀಯ ಧನಂಗಳಂ ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುತ್ತೆಯುಂ, ಪಲತೆರದೆ ಸಾಧುಬಾಧೆಗಳನೆ ಸಗುತೆ, ಜನಸ್ಥಾನಮೆ ನಿಜಸ್ಥಾನಮೆನಿಸಿ, ಪುಣ್ಯಜನದಮನನಾಗಿ ಯುಂ, ಪುಣ್ಯಜನಾವನಪರನಾಗಿಯುಮುರ್ಬಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್.

ಆ ಸಮಯದೊಳ್ ಧರೆಯ ಜಡೆಗರೆಲ್ಲರುಮೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಸೇರಿ, ಸರ್ವಜಿತ್ತಂ ಪರಿಹರಿಸಲ್ಪಕ್ಕುದನಾರಯ್ದು, ಅಪರವಿಂ ಚಿಯಾದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೌನಿಯನಾಶ್ರಯಿಪುದುಸಾಯಮೆಂದೆಣಿಸಿ,

ಆ ತಪೋಧನನಾಶ್ರಮಮಂ ಸಾರ್ಧ, ಆತನಿಂದಭ್ಯರ್ಚಿತರಾಗಿ, “ತಪೋಧನ, ಸರ್ವಜಿದ್ರಕ್ಷುಃಪತಿ ಸರ್ವಜಿತ್ತಾಗಿ ಕೊರ್ಬಿನಿಂದು ಬರ್ಬಿ ಉತ್ತಮರನೆಲ್ಲರಂ ಕಾಡುತಮಿರ್ಪಂ. ಎಮ್ಮಂದದನರ್ಗೆಲ್ಲಂ ಪ್ರಾಣಮಾನಂಗಳಿರ್ಪುದಸಾಧ್ಯಮಾಗಿರ್ಪುದು. ಎಂತಾದೊಡಮ ವನಂ ಕೊಲಲ್ ಯತ್ತಿಸುವಂ ಎಂದೊಡೆ ಧೂರ್ಜಟಯವರಬಲದಿಂ ಪರದಾರಾಪರಾಯಣನಾಗಿ, ಬೆಟ್ಟತ್ತಹ ಕಜ್ಜಂಗಳೊಳ್ ದುಸ್ಸಹ ನಾದ ಪಟ್ಟಭದ್ರನಿಂದಮಲ್ಲದವಂ ಮಡಿವನಲ್ತು. ಪರಿಕಿಸಲಂತಹ ನವಂತೀಪತಿ ನೀಲಲೋಹಿತನೆಂಬವನೊರ್ವನಿರ್ಪಂ. ಅವನುಮ ವಂಗೆ ಕಳೆಯನಾಗಿರ್ಪನಾದೊಡಮಾ ನೀಲಲೋಹಿತಂ ನಿಮ್ಮಯ ಪರಮಭಕ್ತನದುಕಾರಣದಿಂದವಂಗೆ ಭೇದಬುದ್ಧಿಯನೆಸಗಿ, ಸರ್ವ ಜಿತ್ತಂ ಪರಿಹರಿಪುದು ಸುಸಾಧ್ಯಮಾದಪುದೆಂದು ನಿಮ್ಮಂ ಪ್ರಾರ್ಥಿ ಸಲ್ಪಂದಿರ್ಪೆವು. ಎಮ್ಮಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ದುಷ್ಟ ತಿಕ್ಷಕನೆಂಬುದಂ ಸ್ಥಿರಂಗೊಳಿಪುದು” ಎನಲಾ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂ ಮಿತ್ರ ಭೇದಮನೆಸಗಲ್ ಮನಂಬುಗದೆ, ಮಿಗಿಲಂ ಪೊಳ್ತಾರಯ್ದು, ಎಂತಾದೊಡಂ ಸಾಧುಬಾಧೆಗಳಂ ಕಳೆದು ಬಿಡಿಪುದುಚಿತಕೃತ್ಯ ಮೆಂದೆಣಿಸಿ, ಆ ಕಾರ್ಯಮನಂಗೀಕರಿಸಿ ಅವಂತೀಪತಿಯಂ ಕಾಣ ಲೈತಂದಂ.

ಆ ಸಮಯದೊಳವಂತೀಪತಿ ಪೊರಗಣ ಪಡಸಾಲೆಯೊ ಳೊಲಗಿಸಿದುರ್, ಕೌತಿಕನ ಬರವಂ ಕಾಣುತ್ತಮಿದಿರ್ವಂದು, ವಿನಯಪರನಾಗಿ ಒಲವಂದು ಪೊಡಮಟ್ಟು ಮಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಚರ್ಚಿಸಿ, ಉಚಿತಾಸನದೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, “ಗಾಢೇಯ, ಭವದಾಗ ಮನದಿನಾಂ ಕೃತಾರ್ಥನಾದೆಂ. ಬಂದ ಕಜ್ಜಮನರಿಸಿದೊಡೆ ತಡೆ ಯದೆ ನೆರವೇರಿಸಲಾಯತ್ತನಾಗಿರ್ಪೆಂ” ಎನಲಾ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂ

ವಿಕಸಿತಕಮಲನಯನನಾಗುತ್ತೆ, “ಧಾತ್ರೀಶ, ಆಶ್ರಿತಾಭೀಷ್ಟ ಪ್ರದಾನಮು ಗಡ ರಾಜರ್ಗೆ ಕರ್ತವ್ಯಮವ್ವುದು. ಅದರೊಳುಂ ನಿನ್ನಂದದ ಉತ್ತಮರ್ಗೆ ಕೇಳ ತಕ್ಕುದೊಂದಿರ್ಕುಮೇಂ? ರಾಜರೆಂ ಬವರ್ ಸ್ವಜನಪೋಷಕರುಂ, ಅನ್ಯಜನದೂಷಕರುಮಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀ ದ್ಯೂತ ಮೃಗಯಾ ಪಾನಾರ್ಥ ದೂಷಣ ವಾಕ್ಪಾರುಷ್ಯಂಗಳೆನಿಸ ಸಪ್ತವ್ಯಸನಂಗಳೊಳ್ ಸಿಲ್ಕದೆ, ರಾಜ್ಯಸಮಾರ್ಜನ ವಿಷಯದೊಳಿ ನಿಸುಂ ತಣಿಯದೆ, ಸ್ವಾಮ್ಯಮಾತ್ಮಸುಹೃತ್ತೋಶರಾಷ್ಟ್ರದುರ್ಗಬ ಲಂಗಳೆನಿಸ ಸವ್ತಾಂಗಂಗಳಂ ಪೊರೆಯುತ್ತೆ, ಶತ್ರುಮಿತ್ರಬಾಂಧವರ ನರಿತು, ಶತ್ರುಗಳೆಡೆಯೊಳ್ ಸಾಮದಾನಭೇದದಂಡಮಾಯೋಪೇ ಕ್ಷೇಂದ್ರಜಾಲಂಗಳೆಂಬುವಾಯಂಗಳೇಳುಮುಂ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ, ಸಂಧಿ ವಿಗ್ರಹಯಾನಾಸನದ್ವೈಧೀಭಾವಸಮಾಶ್ರಯಂಗಳೆನಿಸ ಷಡ್ಗುಣಂ ಗಳನಾಶ್ರಯಿಸಿ, ರಾಜ್ಯಮುಂ ಸಮಾರ್ಜಿಸುತೆ ಬೆಳಗುವರ್. ನೀನೀ ಸರ್ವ ವಿಷಯಂಗಳೊಳುಮವ್ರಮತ್ತನೆನಿಸಿ ವರ್ತಿಸುತಿದೊಡಂ, ಸ್ತ್ರೀವಿಷಯದೊಳತಿಚಪಲನಾಗಿ, ವರದಾರಾವರಾಯಣನೆಂಬಸವಾ ದಮುಂ ಪೊತ್ತಿಪ್ಪೆ. ಅದರಿಂ ವಿಮುಕ್ತನಾಗಲ್ವೇಳ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ ನಾನರ್ಥಿವುದಂ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ ಯತ್ನಿಪುದು. ಬಂದ ಕಜ್ಜಮನರಿ ವಿದೊಡೆ ನೆರವರಿಸೆನೆಂದ ನುಡಿ ಮರೆಯ ಬೇಡೈ. ಆನಾದೊಡಂ ನಿನಗೆ ಪರಮಮಿತ್ರಂ ಆದರಸಾತ್ರಂ. ಎನ್ನ ಬಯಕೆ ನೆರವರಿ ಪುದರತ್ತಣಿಂ ನಿನಗೆ ಪೆರತೊಂದುಚಿತ ಕೃತ್ಯಮಿಲ್ಲೈ!” ಎನಲಾ ನೀಲಲೋಹಿತಂ “ನಿಮ್ಮಭೀಷ್ಟಮಾವುದು? ಮರೆಮಾಜದೆ ಆಣತಿ ಯನೀವುದು” ಎನಲಾಮುನಿ “ಸರ್ವಜಿತ್ತಂ ಮುರಿದು ಮುನಿಜನ ರಂ ಪೊರೆವುದಲ್ಲದದು ವೆರತೊಂದಲ್ಲೈ!” ಎನೆ ಕೇಳ್ವು ಅದಕ್ಕೊ ಡಂಬಡದೆ, “ತಾಪಸೋತ್ತಮ, ಆ ಸರ್ವಜಿತ್ತನಗೆ ನಿಮ್ಮಂತೆಯೆ

ಆ ತಪೋಧನನಾಶ್ರಮಮಂ ಸಾರ್ಧ, ಆತನಿಂದಭ್ಯರ್ಚಿತರಾಗಿ, “ತಪೋಧನ, ಸರ್ವಜಿದ್ರಕ್ಷುಃಪತಿ ಸರ್ವಜಿತ್ತಾಗಿ ಕೊರ್ಬಿನಿಂದು ಬಿಳಿ ಉತ್ತಮರನೆಲ್ಲರಂ ಕಾಡುತಮಿಸರ್ಪಂ. ಎಮ್ಮಂದದವರ್ಗೆಲ್ಲಂ ಪ್ರಾಣಮಾನಂಗಳಿಪುರ್ದಸಾಧ್ಯಮಾಗಿಪುರ್ದು. ಎಂತಾದೊಡಮ ವನಂ ಕೊಲಲ್ ಯತ್ನಿಸುವಂ ಎಂದೊಡೆ ಧೂರ್ಜಟಯವರಬಲದಿಂ ಪರದಾರಾಪರಾಯಣನಾಗಿ, ಬೆಟ್ಟತ್ತಹ ಕಜ್ಜಂಗಳೊಳ್ ದುಸ್ಸಹ ನಾದ ಪಟ್ಟಭದ್ರನಿಂದಮಲ್ಲದವಂ ಮಡಿವನಲ್ತು. ಪರಿಕಿಸಲಂತಹ ನವಂತೀಪತಿ ನೀಲಲೋಹಿತನೆಂಬವನೊರ್ವನಿಸರ್ಪಂ. ಅವನುಮ ವಂಗೆ ಕಳೆಯನಾಗಿರ್ಪನಾದೊಡಮಾ ನೀಲಲೋಹಿತಂ ನಿಮ್ಮಯ ಪರಮಭಕ್ತನದುಕಾರಣದಿಂದವಂಗೆ ಭೇದಬುದ್ಧಿಯನೆಸಗಿ, ಸರ್ವ ಜಿತ್ತಂ ಪರಿಹರಿಪುದು ಸುಸಾಧ್ಯಮಾದಪುದೆಂದು ನಿಮ್ಮಂ ಪ್ರಾರ್ಥಿ ಸಲ್ಪಂದಿರ್ಪೆವು. ಎಮ್ಮಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಂ ಕೈಕೊಂಡು ದುಷ್ಟ ತಿಕ್ಷಕನೆಂಬುದಂ ಸ್ಥಿರಂಗೊಳಿಪುದು” ಎನಲಾ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂ ಮಿತ್ರ ಭೇದಮನೆಸಗಲ್ ಮನಂಬುಗದೆ, ಮಿಗಿಲಂ ಪೊಳ್ತಾರಯ್ದು, ಎಂತಾದೊಡಂ ಸಾಧುಬಾಧೆಗಳಂ ಕಳೆದು ಬಿಡಿಪುದುಚಿತಕೃತ್ಯ ಮೆಂದೆಣಿಸಿ, ಆ ಕಾರ್ಯಮನಂಗೀಕರಿಸಿ ಅವಂತೀಪತಿಯಂ ಕಾಣ ಲೈತಂದಂ.

ಆ ಸಮಯದೊಳವಂತೀಪತಿ ಪೊರಗಣ ಪಡಸಾಲೆಯೊ ಳೊಲಗಿಸಿದುರ್, ಕೌಶಿಕನ ಬರವಂ ಕಾಣುತ್ತಮಿದಿರ್ವಂದು, ವಿನಯಪರನಾಗಿ ಒಲವಂದು ಪೊಡಮಟ್ಟು ಮಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಚರ್ಚಿಸಿ, ಉಚಿತಾಸನದೊಳ್ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, “ಗಾಢೇಯ, ಭವದಾಗ ಮನದಿನಾಂ ಕೃತಾರ್ಥನಾದೆಂ. ಬಂದ ಕಜ್ಜಮನರಿಸಿದೊಡೆ ತಡೆ ಯದೆ ನೆರವೇರಿಸಲಾಯತ್ತನಾಗಿರ್ಪೆಂ” ಎನಲಾ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂ

ವಿಕಸಿತಕಮಲನಯನನಾಗುತ್ತೆ, “ಧಾತ್ರೀಶ, ಆಶ್ರಿತಾಭೀಷ್ಟ
ಪ್ರದಾನಮೆ ಗಡ ರಾಜರ್ಗೆ ಕರ್ತವ್ಯಮವ್ವುದು. ಅದರೊಳುಂ
ನಿನ್ನಂದದ ಉತ್ತಮರ್ಗೆ ಕೇಳ ತಕ್ಕುದೊಂದಿರ್ಕುಮೇಂ? ರಾಜರೆಂ
ಬವರ್ ಸ್ವಜನಪೋಷಕರುಂ, ಅನ್ಯಜನದೂಷಕರುಮಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀ
ದ್ಯೂತ ಮೃಗಯಾ ಪಾನಾರ್ಥ ದೂಷಣ ವಾಕ್ಪಾರುವ್ಯಂಗಳೆನಿಸ
ಸಪ್ತವ್ಯಸನಂಗಳೊಳ್ ಸಿಲ್ಕದೆ, ರಾಜ್ಯಸಮಾರ್ಜನ ವಿಷಯದೊಳಿ
ನಿಸುಂ ತಣಿಯದೆ, ಸ್ವಾಮ್ಯಮಾತ್ಯಸುಹೃತ್ತೋರಾಷ್ಟ್ರದುರ್ಗಬ
ಲಂಗಳೆನಿಸ ಸವ್ತಾಂಗಂಗಳಂ ಪೊರೆಯುತೆ, ಶತ್ರುಮಿತ್ರಬಾಂಧವರ
ನರಿತು, ಶತ್ರುಗಳೆಡೆಯೊಳ್ ಸಾಮದಾನಭೇದದಂಡನಾಯೋಪೇ
ಕ್ಷೇಂದ್ರಜಾಲಂಗಳೆಂಬುವಾಯಂಗಳೇಳುಮುಂ ವ್ರಯೋಗಿಸಿ, ಸಂಧಿ
ವಿಗ್ರಹಯಾನಾಸನದ್ವೈಧೀಭಾವಸಮಾಶ್ರಯಂಗಳೆನಿಸ ಷಡ್ಗುಣಂ
ಗಳನಾಶ್ರಯಿಸಿ, ರಾಜ್ಯಮುಂ ಸಮಾರ್ಜಿಸುತೆ ಬೆಳಗುವರ್. ನೀನೀ
ಸರ್ವ ವಿಷಯಂಗಳೊಳುಮವ್ರಮತ್ತನೆನಿಸಿ ವರ್ತಿಸುತಿದೊಡಂ,
ಸ್ತ್ರೀವಿಷಯದೊಳತಿಚಪಲನಾಗಿ, ಪರದಾರಾಪರಾಯಣನೆಂಬಪವಾ
ದಮುಂ ಪೊತ್ತಿಪ್ಪೆ. ಅದರಿಂ ವಿಮುಕ್ತನಾಗಲ್ವೇಳ್ಕುಮೆಂದೊಡೆ
ನಾನರ್ಥಿಪುದಂ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ ಯತ್ನಿಪುದು. ಬಂದ ಕಜ್ಜಮನರಿ
ವಿದೊಡೆ ನೆರವೇರಿವೆನೆಂದ ನುಡಿ ಮರೆಯ ಬೇಡೈ. ಆನಾದೊಡಂ
ನಿನಗೆ ಪರಮಮಿತ್ರಂ ಆದರಪಾತ್ರಂ. ಎನ್ನ ಬಯಕೆ ನೆರವೇರಿ
ಪುದರತ್ತಣಿಂ ನಿನಗೆ ಪೆರತೊಂದುಚಿತ ಕೃತ್ಯಮಿಲ್ಲೈ!” ಎನಲಾ
ನೀಲಲೋಹಿತಂ “ನಿಮ್ಮಭೀಷ್ಟಮಾವುದು? ಮರೆಮಾಜದೆ ಆಣತಿ
ಯನೀವುದು” ಎನಲಾಮುನಿ “ಸರ್ವಜಿತ್ತಂ ಮುರಿದು ಮುನಿಜನ
ರೆಂ ಪೊರೆವುದಲ್ಲದದು ಪೆರತೊಂದಲ್ಲೈ!” ಎನೆ ಕೇಳ್ವು ಅದಕ್ಕೊ
ಡಂಬಡದೆ, “ತಾಪಸೋತ್ತಮ, ಆ ಸರ್ವಜಿತ್ತಿನಗೆ ನಿಮ್ಮಂತೆಯೆ

ಮಿತ್ರಂ. ಮಿತ್ರದ್ರೋಹಮನೇಸಗುವುದೆಂತು?” ಎನೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂ
 “ಮಿತ್ರಾಮಿತ್ರವಿಚಾರಂ ಸತ್ಪಾತ್ರದೊಳಲ್ಲದೆ ಅಪಾತ್ರದೊಳೆಣಿಸಲಾ
 ಗದು. ಅದುಕಾರಣಂ ನೀನಿದಕ್ಕೆಡಂಬಡುವುದುಚಿತಂ” ಎಂದು
 ಮೇಣ್ಣಲವು ನೀತಿಗಳನುದಾಹರಿಸಿ, ಸಾಧುಬಾಧಾಪನೋದಂ ಸರ್ವ
 ಶ್ರೇಯಂಗಳ್ಗುಂ ನಿಧಾನಮೆಂದುಪದೇಶಿಸಿದಂ. ಬಳಿಕ್ಕೆ ನೀಲಲೋ
 ಹಿತಂ “ಮುನೀಂದ್ರಾ, ತಾಂ ಬ್ರಹ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ ಪೆರ್ಚಿದ
 ಮಹನೀಯರಪ್ಪಿರ್. ತಾಮಹುದೆನಲತ್ತಿಂಬುದದಾರ್ಗಮಳವಲ್ತು.
 ನಿಮ್ಮಾಣತಿಯಂ ತಲೆಯೊಳ್ಳಾಳ್ವ ಸರ್ವಜಿತ್ತಂ ಪರಿಹರಿಸುವೆಂ”
 ಎಂದು ಪೇಳಲಾ ಕುಶಿಕನಂದನನತಿಸಂತಸಂದಾಳ್ವ, “ಎಲೈ, ಆಶ್ರಿ
 ತರಕ್ಷಕಾಗ್ರಗಣ್ಯ, ನೀನೆನ್ನಾಣತಿಯನಂಗೀಕರಿಸಿದೈ! ಇದರ್ಕ್ಕ
 ಪಾರಿತೋಷಿಕವಾಗಿ ನಿನಗೆ ಸಪ್ತದ್ವೀಪವತಿಯಾದೀ ಇಳಿಗೆ ನೀ
 ಸೊರ್ವನೆ ಆಣ್ಣನೆನಿಸಿ ವರ್ತಿಸುವಂತೆ ವರಮನಿತ್ತೆಂ. ಈ ಎನ್ನಯ
 ವರಂ ನಿನಗೆ ಈ ಭವದೊಳ್ ಸಿದ್ಧಿಸದು. ಅಪರಜನ್ಮದೊಳ್ ಏತ
 ತ್ಸುಕೃತದಿಂದಾದಿತ್ಯಾನ್ವಯದೊಳ್ ಸತ್ಯವ್ರತನೆಂಬಪರನಾಮದೆ
 ಖ್ಯಾತಿವೆತ್ತ ತ್ರಿಶಂಕುವಿನಾತ್ಮಜನಾಗಿ ಜನಿಯಿಸಿ, ಸತ್ಯನಿತ್ಯನಾಗಿ
 ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಾಹ್ವಯದೆ ನೆಗಲ್ದಪೈ. ಆಗಲ್ ಚಿರಸಮಾರ್ಜಿತಮಾದೆನ್ನ
 ತಪಃಫಲದೊಳರೆಯಂ ನಿನಗಿತ್ತು, ನಿನ್ನಂ ತೇಜಸ್ವಿಯನಾಗಿಸಿ,
 ಎಳ್‌ದೀವಿಗಳಂ ನಿನ್ನಿಂ ಪೊರೆಯಿಸುವೆಂ” ಎಂದುಸಿರಿ ಸರ್ವಜಿತ್ತಿನ
 ಮೇಲೆ ದಂಡಯಾತ್ರಕುಜ್ಜಗಿಪಂತೆಸಗಿ, ಉರುತರದ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಾ
 ನೇಕಪ್ರಯೋಗೋಪಸಂಹಾರ ಪೂರ್ವಕಂಗಳನುಪದೇಶಿಸಿ, ನಿಜ
 ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ತೆರಳ್ಳಂ.

ಬಳಿಕಮವಂತೀಸತಿ ಇನಿತನಿತೆನಲಸದಳಮಪ್ಪ ಕಾಯ್ವು
 ಗೊಂಡು ಮೇರುಮಂದರಾಗಂಗಳಂದದೆ ಗಗನಮಂ ತಾಗುವ ಸ್ಯಂ

ದನಂಗಳಂ, ನಿರ್ಝರಧಾರಾಸಿಕ್ತಗಂಡಂಗಳಾದ ಸಂಚರತ್ಸಾನುಮಂ
ತಂಗಳೊ ಎನೆ ದಾನಧಾರಾಸಿಕ್ತಗಂಡಂಗಳಾಗೊಪ್ಪುತಿರ್ಪ ಕರಿ
ಗಳಂ, ಪಂಚಧಾರಾನಟನಚತುರಂಗಳಾದ ಮನೋವಾಯುವೇ
ಗವಂತಂಗಳಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಲ್ಪಕ್ಕು ತುರಂಗಂಗಳಂ, ಹರಿಕಿಶೋರಂಗಳ
ತೆರದಿಂದರಿಭಟಕರಟಪಾಟನ ಪಟುಗಳಪ್ಪ ನೀರಭಟರುಮಂ, ಕೈ
ಕೊಂಡು ಸರ್ವವಾಹಿನೀಸಂಗಮದೆ ಮೂರೆವರಿವ ವಾಹಿನೀಪತಿಗ
ಳಂದದಿನ್ನೈತರುವ ವಾಹಿನೀಪತಿಗಳ್ ಪೇರುರ್ಬಿನೊಳ್ಳಳಸಿ ಓಲಗಿಸೆ,
ದಂಡಯಾತ್ರೋದ್ಯೋಗದ ಪ್ರಸ್ಥಾನಭೇರಿಯಂ ಬಾಜಿಸಲ್ಪಿಸಿದಂ.

ಆ ವೃತ್ತಾಂತಮಂ ಸರ್ವಜಿತ್ತು ಚಾರರತ್ತಣೆನರಿತು, ಮು
ನಿದು ಕಾಲ್ತದೆಯಿಂ ಕೆರಳ್ಳ ಮಹೋರಗನಂದದೆ ಬುಸುಗುಟ್ಟುತೆ,
ಸುತ್ತಲಿರ್ಪವಾತ್ಯರಂ ನೋಡಿ, “ಕೇಳಿದಿರೇಂ ನೀಲಲೋಹಿತನ
ಬಂಟತನಂ? ಪಾಲಿನಂದದ ಕೆಳಿತನಮಂ ಪೊಳೆಯ ಪಾಲ್ಗೆಯ್ದು,
ಬೆಟ್ಟದನಾಗಿ ಬಡಜಡೆಗರ ಟಕ್ಕು ನುಡಿಗೆ ಕೊಡಂಕೆಗೊಟ್ಟು,
ಎಡರಡರ್ಗಗಳನರಿಯದೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬರ್ಪಂ ಗಡ! ಅನುವರಿಯದೆ ನರರ
ಕೆಳಿತನಮೆಸಗುವುದಸುರರ್ಗೆ ಸಮನಪ್ಪುದೇಂ? ಅತ್ತೆನುತೆ ಉಸಿಕ
ಮಿರುವಂ ಎಂದೊಡೆ, ಅದೆಂತಿರಲಹುದು? ಆನೀಗಳಧಟನಾಂತು,
ಅವನನಿರ್ದಿರ್ಚಿ, ಅಸುಂಗೆೊಳ್ಳದೆ ಮಾಣಲಾಗದು. ಇನ್ನುಮಾನೀ
ಚನಂ ಪೊರೆವ ಜತನಮನಗೇಕೆ?” ಎಂದು ನುಡಿದು ಯುದ್ಧ
ಸನ್ನಾಹದಿಂ ರಣಭೇರಿಯಂ ಬಾಜಿಸಲ್ ಬೆಸಸಿದಂ.

ಅನಿತರೊಳ್ ನೀಲಲೋಹಿತನಂತಬಳಸಮನ್ವಿತನಾಗಿ,
ನಿಜನಗರಿಯಿಂ ಪೊರಮಟ್ಟು, ಮಾರ್ಗದೊಳಡಿಗಡಿಗೆ ಕಾಣ್ವ ಶುಭ
ಶಕುನಂಗಳಂ ನಿಟ್ಟಿಸಿ, ಹರ್ಷಿಸುತೆ ನಡೆದು, ಕತಿಪಯ ದಿನಂಗಳೊಳೆ
ಜನಸ್ಥಾನಮಂ ಸಾರ್ದು, ಭೇರೀಪ್ರಮುಖ ವಾದ್ಯಂಗಳ

ಧಣಂಧನಾ ಶಬ್ದಂಗಳ್ ದಿಕ್ಕುಡ್ಯಭೇದನಮನೇಸಗುತಿರಲಿಳಿದಂ. ಅತ್ತಲ್ ಸರ್ವಜಿದ್ರಕ್ಷಃಪತಿಯುಮಕ್ಷೇಣಮಾಯಾದಕ್ಷ ರಾಕ್ಷಸಬಳಂಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿ, ಇದಿರೊಳ್ ನೋಹರಿಸಿದಂ. ಇಂತುಭಯಬಳಂಗಳುಂ ಸೀರಿ ಓರೊರ್ವರಂ ತಾಗಲ್, ಅದು ಉವ್ವರಮಂ ತಾಗುವ ತೆರೆಗಳಂ ಸಮುದ್ರಂ ಸಮುದ್ರಮಂ ತಾಗುವುದೂ ಎನೆ ಮಿಗೆ ಕಂಗೊಳಿಸಿದುದು. ಆ ಸಮರದೊಳ್ ಹೇತಿಹತಿಗಳೆಂದುದೊಡ ವಿರರಭಟೆ ಹುಂಕಾರಂಗಳುಂ, ಸಿಂಜಿನೀಟಂಕಾರಂಗಳುಂ, ಉತ್ತುಂಗರಂಗದ್ರಧನೇಮಿ ಘೋಷಂಗಳುಂ, ವಲ್ಲತ್ತುರಂಗಹೇವಂಗಳುಂ, ಕರಟಘಟಾಘೀಂಕೃತಿಗಳುಂ, ಭೇರಿಕಾಪಟಹ ಭಾಂಕೃತಿಗಳುನೊಂದಾಗಿ ನೆಗಳ್ಳು, ವಿಲಯಾರ್ಣವವಿರಾವಮನನುಕರಿಸೆ, ಆಗ್ಗಳೆಯ ಬೀರರುಗ್ಗಡಿಸಿ ಕವಿದು ಪ್ರದರಂಗಳನದಿಬಿಸಿಯುಂ, ಎಚ್ಚುಂ, ಕೊಂತಂಗಳೆಂ ಕುದಿಗಳುದಿಸುವಂತೆ ಚುರ್ಚಿಯುಂ, ಪೆರ್ಚಿಯುಂ; ಪಟ್ಟನಗಳೆಂ ತಟ್ಟು ಬೀಳ್ಕುಂತೆ ಕುಟ್ಟಿಯುಂ, ಅಟ್ಟಿಯುಂ; ಗುದಿಗೆಗಳೆಂದೆರ್ಡೆಗಳೊಡೆವಂತೆ ತದೆದುಂ, ಒದೆದುಂ; ಚೂರಿಗಳೆಂ ತುತ್ತುಮುರಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿಯುಂ, ಒತ್ತರಿಸಿಯುಂ; ಶೂಲಂಗಳೆಂದಿರಿಯುತ್ತೆಯುಂ, ಅರಿಯುತ್ತೆಯುಂ; ತೊಂಬೆಜಗಳಂಗಳೊಳ್ ಚಿಮ್ಮಿಚಲಮೆಸಗಿ, ವಿಂಶತಿನಾಸರಂಗಳಹರ್ನಿಶಮೆಡೆಬಿಡದೆ, ಅಸದಳಮನಿವ್ವ ಬಂಟಿತನದಿಂ ಪೊಣರುತ್ತಿರೆ, ನಾನಾವಿಧಾಯುಧ ಪ್ರಭಾಸಮುದಯೋದಯ ದ್ವಾದಶಾಹಸ್ತುರಪ್ರಕಾಶಮುಂ, ಗುರು ಜಪೋವ್ವೇಲತಿಲೀಮುಖಜಾತ ಮಹಾವಾತಜಾತಮುಂ, ರಥಹಯ ಸಂಘಾತ ಸಮುದ್ಧೃತ ಪರಾಗಪಟಲ ಜೀಮೂತಪೂಗಮುಂ, ವಿರರಭಟೆ ಸಿಂಹನಾದ ಗರ್ಜಾನಿನಾದಮುಮಾಗಿ, ಧಾನುಷ್ಯಪ್ರಯುಕ್ತ ಶರಧಾರಾವರ್ಷಂ ಮಿಗಲ್, ಗಂಧಸಿಂಧುರಕಳೇಬರ

ಭೂಧರಂಗಳುಂ, ನರದಾನವಶರೀರ ಮಹಾವೀರಂಗಳುಂ, ಸ್ಯಂದ
ನಬ್ಯಂದಾನೇಕ ಯಾನಪಾತ್ರಂಗಳುಂ, ತುರಂಗಮೋತ್ತುಂಗ ತರಂ
ಗಂಗಳುಮಿದುರ್, ಶೋಣಿತ ಜಲವಿಲಯಾರ್ಣವಂ ಮೇರೆವರಿಯೆ,
ಮಹಾರಥಾತಿರಥ ಸಮರಥ ಸಮಸ್ಥಿತಮಾಗಿ ಉಭಯಬಳಂಗಳುಂ
ನಿರವಶೇಷಮಾಗಿ ಮಡಿಯಲ್, ಅವರಡಗನುಣುತಿರ್ಪ ಶಾಕಿನೀ
ಡಾಕಿನೀಭೂತಭೇತಾಳಂಗಳಾಭಟಂಗಳ್ ಹೃದಯಪುಟಭೇದಕ
ಮಾಗಿರಲ್ ಆ ರಣಾಂಗಣಮತಿಭೀಷಣಮಾಗಿ ಒಪ್ಪುತಿದುರ್.

ಆಗಳಾಮಾನವದಾನವಾಧಿಪರಸದಳಮಪ್ಪ ವನ್ನತಿಕೆಯಿಂ
ದುರ್ಬಿ ದ್ವಂದ್ವಯುದ್ಧಕುಜ್ಜುಗಿಸಿದರ್. ಆತ್ತ ಸರ್ವಜಿತ್ತು
ದುರ್ವಾರಕ್ರೋಧೋದ್ದೀಪಿತನಾಗಿ ನೀಲಲೋಹಿತನಂ ನಿಟ್ಟಿಸಿ,
“ಎಲೆ! ನೀಚ, ವಾಚಂಯಮಿಗಳ ನೀಚೋಕ್ತಿಗಳ್ಲೊಳಗಾದುದರಿಂ
ನಿನಗೆನ್ನಯ ಕೆಳೆತನಮಗಲ್ಪದು. ಇನ್ನಮಾ ನೀಲಲೋಹಿತಂ
ತಡೆದೊಡೆಯುಮಾ ನೀಲಲೋಹಿತನಂ ಕೊಲ್ಲದೆ ಬಿಡೆನೆಂದರಿಯ್ಯು.
ಇದು ನಿಕ್ಕುವಂ” ಎಂದು ಪರ್ಮಯಿಂ ನುಡಿದು ನಿತಿತ ನಿತಿಖಂಗಳ
ನಾತನ ಮೆಯ್ಯೊಳ್ ಚುರ್ಚಲಿತ್ತಲ್ ನೀಲಲೋಹಿತಂ “ಅಹುದೈ
ಬೀರ!” ಎನುತೆ ಅಳ್ಕುಕಳವಳಂಗಳನುಳಿದು, ಕೂರಂಬುಗಳನೆ
ಚ್ಚುತೆ, ಕೀಲ್ಗೊಳಿ ಕೀಲಿಸಿ ನೋಯಿಸಿದಂ. ಇಂತು ಪಲಸೂಳ್
ಪೊಣಪೊಣದುರ್, ಬಳಿಕ್ಕೆ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರಯೋಗಂಗಳಿಂದಿತರೇ
ತರ ವಿಜಿಗೀಷಾಯತ್ತಚಿತ್ತರಾಗಿ ಇನಿಸಾದೊಡಂ ಸೋಲದಿರಲ್,
ಸರ್ವಜಿತ್ತು ಪಲರೂಪುಗಳಂ ತೋರೆ, ನೀಲಲೋಹಿತಂ ಲೀಲಾ
ಜಾಲಮಾಗಿ ಆ ಮಾಯೆಗಳಂ ಗಾಢೇಯದತ್ತ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರ ಬಲದಿಂ
ಮಾಯಂಗೆಯ್ದು, ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರಪ್ರಯೋಗದಿಂದಾಮಾಯಾವಿಯಂ
ಮುರಿದು ಕೊಂದಂ. ಸರ್ವಲೋಕಂಗಳುಂ ಹರ್ಷಿಸಿದುವು. ದೇವ

ಗಣ ಪ್ರವರ್ಷಿತ ಕುಸುಮ ವರ್ಷಂಗಳುತ್ಕರ್ಷವಾದುವು. ದೇವ
 ದುಂದುಭಿಧ್ವಾನಂಗಳ್ ನಭದೊಳುಂ, ಜಯಭೇರಿಧ್ವಾನಂಗಳ್
 ಜನಸ್ಥಾನದೊಳುಂ ಬಿಚ್ಚಳಿಸಿದುವು. ಅಸ್ವರಸೋನರ್ತನಂಗಳುಂ
 ಸಿದ್ಧಚಾರಣಕೀರ್ತನಂಗಳುಂ ಗಂಧರ್ವ ಗಾಯನಂಗಳುಂ ಮಸ
 ಗಲ್, ಮೂವತ್ತುಮೂಕೋಟ ದೇವಗಣಂಗಳೊಡನೆ ಹರಿಹರವಿ
 ರಿಂಚಿಗಳಾ ನರಪಾಲಂಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ, “ಎತತ್ಸುಕೃತ ವಿಶೇಷದ
 ಕತದಿಂ ನಿನ್ನಭೀಷ್ಟಂ ಸಿದ್ಧಿಸುಗೆ!” ಎಂದುನುಗ್ರಹಿಸಿದರ್. ಮುನಿ
 ಗಣಂಗಳಾನಂದಿಸಿ “ಇಂದತ್ತಿ ಬಾಳ್ವ ಚಂದಂ ಕಾಣಲಾದುದು”
 ಎಂದು ಹರ್ಷಿಸಿ ಪ್ರೀತಿಪುರಸ್ಸರಮಾಗಿ ಪರಸಿದರ್. ಗಾಧಿನಂ
 ದನಂ ತಿಷ್ಯಬೃಂದಮೋಲಗಿಸಲಾತಾಣಕ್ಕೆತಂದು, ಅಳ್ತಮಿಗಲಪ್ಪಿ,
 ಲೋಕಸಾಲಕಲೋಕದಿಂದಾರಾಯನಂ ಕಾಣಲೈತಂದ ಪಾಕಾರಿ
 ಯಿನಮೃತವರ್ಷಮಂ ಸುರಿಸಿ, ಕದನದೊಳ್ ಗತಜೀವಿತರಪ್ಪ ನರ
 ಪಾಲಸೈನಿಕರನುಜ್ಜೀವಿತರನೆಸಗಿ ತಕ್ಕೈಸಿದಂ. ಬಳಿಕಾಧರಾವರಂ
 ಹರಿಹರಸರಸಿಜಾಸನಾದಿ ದೇವತಾಧಿಪತಿಗಳ ಮೇಣ್ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ
 ಪ್ರಮುಖ ಮುನಿಮುಖ್ಯರ ಅನುಗ್ರಹದ ಬಲಿಂ ಮಹಾ ತೇಜ
 ಸ್ವಿಯಾಗಿ, ಚತುರಂಗ ಬಳಂಗಳ್ ಬಳಸುತ್ತೈತರಲ್ ಸುನಾಸೀರ
 ವೈಭವದೊಳ್ ನಿಜನಗರಿಗೈತಂದು, ಸಮುಚಿತಸುಮುಹೂರ್ತದೊ
 ಳ್ ಪುರಪ್ರವೇಶಮಂ ಗೆಯ್ದು, ಕಲಕಂಧರೆಯಂ ಕೂಡಿ ಇಷ್ಟವಿ
 ನೋದಂಗಳೊಳ್ ನೆಲಸಿದ್ಧಂ. ಅದು ಕಾರಣದಿಂದೀಭೂವರಂ
 ಮುನ್ನಿನ ಜನ್ಮದೊಳಾಂತ ಕೌತಿಕ ವರಪ್ರಭಾವದಿಂದೀ ಜನ್ಮದೇ
 ಆ ಮಹರ್ಷಿಯ ಆತ್ಮತಪಃಫಲದೊಳರ್ಥಮಂ ಪಡೆಯಲಾದುದು”
 ಎಂದು ಪೇಳ್ವ ವಸಿಷ್ಠನಂ ನೋಡಿ ಸುಯಜ್ಞಂ “ಮುನಿವರ, ವರ
 ಗುಣಮಣಿಯಾದೀ ಲೋಹಿತಾಸನಂ ತಕ್ಷಕಾಹಿನಿಜಗರಾಶುಶುಕ್ಷ

ಣಿಯಿಂ ಸೀದುದೇಕೆ?” ಎಂದು ಬೆಸಗೊಳಲಾವಸಿವ್ಯನಿಂತೆಂದಂ —

“ಮುನ್ನವೊಂದುದಿನಂ ತಕ್ಷಕಂ ಸಹಸ್ರಾಕ್ಷದರ್ಶನಾಪೇಕ್ಷೆ
ಯಿಂ ದಿವಕ್ಕೆ ಪೋಗಲ್ ತತ್ಸತನುಂ ಪಿಂದೆ ಬರುತಿರೆ, ಅವನಲಕಾ
ಪುರಪರಿಸರದೊಳ್ ನಿಂದು, ತದ್ವೈಭವ ನಿರೀಕ್ಷಣಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದಲ್ಲಿ
ಯೆ ಚರಿಸುತೆ, ರಂಭಾಗೃಹಕ್ಕೆ ಪೋಗುತಿರ್ದ ನಲಕೂಬರಂಗೆ ಅಡ್ಡ
ಮಾಗಿ ಮಲಗಿರ್ದಂ. ಅದಂ ಕಂಡು ಕೌಬೇರಿ ತೆರದೊಳುರಗನಡ್ಡಂ
ಬರ್ಪುದನರ್ಥಮೂಲಮೆಂದೆಣಿಸಿ, ನಿಜಕರಾಸಿಯಿಂದವನಂ ತರಿದು
ರುಳ್ಳಿ ಪೋದಂ. ಆ ವೃತ್ತಾಂತಮನಾಗಳೆ ನಾರದನತ್ತಣಿಂ ತಕ್ಷ
ಕನರಿತು, ಅಂತರಂಗದೊಳ್ ಮರುಗುತೆ, ಅಲಕಾಪುರಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ,
ಅಲ್ಲಿ ಮುರಿದು ಮಡಿದಿರ್ದ ಕುವರನಂ ಕಂಡು ಕಡುಶೋಕಿಸಿ,
ಇನಿಸು ಮೆಯ್ಯರೆದು ಎಳ್ಳತ್ತು, ಸಂತಾಪಂ ಮಿಗೆ ಪಲುಂಬಿ ‘ಶ್ವಸ
ನನಶನಮಾಗಿ ಬಾಳ್ವ ಪಾವಪಸುಳಿಯಂ ಪಾಪಮೆನ್ನದೆ, ಕರವಾ
ಲದ ಪಾಲ್ಗೊಯ್ದು ಪೋದ ಪಾಪಿ ಮರ್ತ್ಯದೊಳ್ ಮಾನವನಾಗಿ
ಜನಿಯಿಸಿ ನಾಂ ಕಡಿಯಲುರವಣಿಸಿ ವಿಪವೇರಿ ಮಡಿಗೆ’ ಎಂದು
ಶಪಿಸಿ ಅಮರ್ತ್ಯಪತಿಯತ್ತಣಿಂ ತಾಂ ಪಡೆದ ಅಮೃತಸಂಜೀವನ
ಮಣಿಪ್ರಭಾವದಿಂ ಕುವರನಂ ಬರ್ದುಂಕಿಸಿ, ನಿಜಲೋಕಮನೆಯ್ವಿ
ದಂ. ನಲಕೂಬರನಾವರ್ತಮಾನಮಂ ಕೇಳ್ವ ಮನದೊಳಳ್ಳುತೆ,
ತನ್ನಿನಿಯಳಾದ ರಂಭೆಯ ಕೆಳದಿ ಮೇನಕೆಯ ಇನಿಯನಾ ಕೌತಿಕ
ನಾಗಿರ್ಪುದಂ ತಿಳಿದು, ಆತಂ ತನ್ನನೋಪನೆಂದೆಣಿಸಿ ಆತನಂ
ಸಾರ್ದು, ತನಗೊದವಿದ ಬನ್ನಮಂ ಕಳೆದು ಬಿಡಿಸಲ್ ಬೇಡಲಾ
ಮುನೀಂದ್ರನಲ್ಲಿಯಿಂ ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಿ, “ತಕ್ಷಕಶಾಪದಿಂದೊಗೆವ
ಭಯಂ ನಿನಗೆ ದೂರಮಾದಪುದು. ನಿನ್ನಂಶದೊಳೊರ್ವ ಮಾನವಂ
ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನೆಂಬ ಮಾನವೇಂದ್ರಂಗೆ ನಂದನನಾಗಿ, ಮರ್ತ್ಯಲೋಕ

ದೊಳುದಯಿಸಿ, ತಕ್ಷಕನಿಂ ದವ್ವನಾಗಿಯಳ್ಳು ಅಂಚಿತಾಚಾರಸಂಪ
ನ್ನರನಿವ ತಾಯ್ತಂದೆಗಳ ಪುಣ್ಯಫಲವೆ ಪುನರ್ಜೀವಿತನಾಗಿ ಚಿರ
ಕಾಲಂ ಧರಾಪರಿಪಾಲನಂ ಗೆಯ್ಯಂ. ನೀಂ ಚಿಂತಿಸದೆ ಪೋಗ!”
ಎಂದನುಗ್ರಹಿಸಿದಂ. ಆದುಕಾರಣದಿಂದಾಲೋಹಿತಾಸ್ಯಂ ನಲಕೂ
ಬರಾಂಶದೊಳಿಳೆಯೊಳ್ಳುಟ್ಟಿ, ತಕ್ಷಕಾಹಿ ಕಡಿಯಲಳ್ಳು ಬಾಳ್ವಂ”
ಎಂದು ವಸಿಷ್ಠನೊಕ್ಕುಣಿಸಲ್ ಸುಯಜ್ಞಂ “ಈ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಂ
ಕಿಂಕರನಾಗಿ ಕೊಂಡಾಚಂಡಾಲನದಾರ್? ಅವಂ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂಗೆ
ಪ್ರಿಯಮನಿಸಗಲೇಕೆ?” ಎಂದು ಬೆಸಗೊಳಲಾ ಮುನಿವರಿಷ್ಠಂ
ಮೊಗದೊಳ್ಳುಗುಳ್ಳಗೆ ಮೊಳೆಯೆ ಮೇಣಂತಂದಂ —

“ಈ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನ ತಾತಂ ತ್ರಿಶಂಕುನೀತನಂ ಪಟ್ಟಭದ್ರನಂ
ಗೆಯ್ದು, ಎನ್ನಾಶ್ರಮಕ್ಕೆತಂದು ‘ಗುರುವರ್ಯ, ಸರ್ವೈಶ್ವರ್ಯಂಗಳ
ತೊರೆದು, ಐಹಿಕಸುಖಂಗಳ್ಗೆ ಬೇಸತ್ತು, ಸಶರೀರನಾಗಿ ಸಗ್ಗಮ
ನಡರಲಿಚ್ಛಿಸಿ ನಿಮ್ಮನಾಶ್ರಯಿಸಿದೆಂ. ಎನ್ನೊಳ್ ಕರುಣಿಸಿ ಈಸ್ಥಿತ
ಮಂ ನೆರವೇರಿಸುವುದು’ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲ್ ನಾನದಕ್ಕೊಡಂಬ
ಡದೆ ನಿಷೇಧಿಸಲವಂ ಮುಳಿದು ‘ಗುರುಗಳೆಂದು ನಿಮ್ಮನಾಶ್ರಯಿಪು
ದರತ್ತಣಿಂ ಆಶ್ರಿತೋದ್ಧರಣ ಪರಾಯಣನಾದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನನಾಶ್ರ
ಯಿಪುದು ಲೇಸು, ಎಂದೆನ್ನನಸಡ್ಡೆಗೆಯ್ದಂ. ನಾನದರ್ಕೆ ಮುನಿದು
‘ತಾಣಮನರಿಯದೆ ತರಮಲ್ಲದ ನುಡಿಯಂ ನುಡಿದೈ, ಅದರಿಂ ನೀಂ
ಚಂಡಾಲನಾಗ!’ ಎಂದು ಶಪಿಸಿದೆಂ. ಬಳಿಕಮಾಭೂಪಾಲಂ ಪೊಲೆ
ತನಂ ತನಗೊದವಲ್ ಕೌಶಿಕನಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಪೋಗಿ, ‘ಮುನಿಪ್ರವರ,
ಆಂ ತ್ರಿಶಂಕು, ವಸಿಷ್ಠಶಾಪದಿಂದೆನಗೀ ಪೊಲಿತನಮೊದವಿರ್ಪುದು.
ಎನ್ನಂ ಕರುಣಿಸಿ ಸಗ್ಗಕಡರ್ವ ತೆರನನುಪದೇಶಂಗೆಯ್ಯಲಾಗದೆ?’
ಎಂದಾರುತೆ, ತನ್ನ ವೃತ್ತಾಂತಮನೆಲ್ಲಮನಾದ್ಯಂತಮಾಗರಿಸಿದಂ.

‘ನೀಯನಾಬಿನ್ನಪಮಂ ಕೈಕೊಂಡು, ನಿನ್ನಂ ಚಂಡಾಲನಂ ಮಾಳ್ವ
 ಗುರುವಹುದಹುದೆನೆ ನಿನ್ನನೀ ಮೆಯ್ಯೊಳೆ ದಿವಕ್ಕೆ ಕಳುಹುವೆಂ.
 ಸೇಗ!’ ಎಂದು ದಿವ್ಯಮಂತ್ರಮನೊಂದನುಪದೇಶಮನೀಯಲಾ
 ರುಂತ್ರಮಹಿಮೆಯಿಂ ತ್ರಿಶಂಕು ನಿಶ್ಯಂಕನಾಗಿ ಬಾಂದಳಮನೆಯ್ವಿ,
 ಸಗ್ಗಮಂ ಪುಗುತಿರಲತ್ತಲಮರಪತಿಯನೋಲಗಿಸಲ್ಬಂದಿದರ್
 ಶಮನಂ, ‘ಇವನಾವನೀಪೊಲೆಯಂ? ನಿರ್ಭಯದಿಂದಮರಾಲಯ
 ಮಂ ಪುಗುವಂ!’ ಎನುತೆ ನಿಜಭಟಾಳಿಯಿಂದವನನಧೋಮುಖ
 ಗಾಗಿ ಬೀಳ್ವಂತೆ ನೂಂಕಿಸಿದಂ. ಆಗಲಾತ್ರಿಶಂಕುವಧಃಪತಿತನಾಗು
 ತ್ತ, ‘ಗಾಢೇಯಾ! ದಯಾವಿಧೇಯಾ! ನಿನ್ನಾಣತಿಯಂ ಕೈಕೊಳದೆ
 ವಸೆನ್ನಂ ನೂಂಕಿದಂ. ಇದರ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕಾರಮನಾರಯ್ವು, ಎನ್ನಂ
 ಕರೆಯಲಾಗದೇ?’ ಎಂದು ಮೊರೆಯಿಡಲೊಡಗಿದಂ. ಆ ಆರ್ತ
 ಸು: ಕೌಶಿಕನಾಲಿಸಿ, ಆಗ್ರಹೋದಗ್ರನಾಗಿ ತಪಮನುಳಿದು,
 ಿಜಪಮಾಲೆಯಂ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿಸುಟು, ವೇಣುದಂಡದೊಡನೆ
 ಂಡಮನೆತ್ತಿ, ‘ನೃಪಾಲಾ ನೀನಲ್ಲಿಯೆ ನಿಲ್! ನಿಲ್!
 ಬೀಳದಿರಾ! ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿಯಾದೊಡೆಮಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್.
 ಿಡೆಯೊಳಲ್ಲದೆ ಪೆರತೊಂದೆಡೆಯೊಳ್ ಸಗ್ಗಮೆತ್ತಣದು!’
 ತೆ ನಿಜತಪಃಪ್ರಭಾವದಿಂ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವಾಸ್ತವ್ಯರನಾಕರ್ಷಿ
 ಲ್ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಂ ಕಂಪಿಸೆ, ಬ್ರಹ್ಮನಾಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯನಂ ಕಾಣಲೈತಂದು,
 ಆಗಲಾಕೃಷ್ಣರಾದ ದೇವತೆಗಳುಂ, ಕೆಲ ಗ್ರಹನಕ್ಷತ್ರಂಗಳುಮಾ
 ಮಹೀಕಳತ್ರನಂ ಪರಿವೇಷ್ಟಿಸಿ ನಿಲೆಯುಂ, ಅವನಿರ್ಪ ತಾಣಮೆ
 ತ್ರಿಶಂಕುಸ್ವರ್ಗಮೆನೆ ನೆಗಳಲುಮನುಗ್ರಹಿಸಿ, ಆ ಸಂಯಮಿಯ
 ಆಗ್ರಹಮನಳಿಯಿಸಿ ತೆರಳ್ವಂ. ಅಂದಿನಿಂ ಕೌಶಿಕಮಹಿಮಾಪ್ರದ
 ಿಕನಾಗಿ ತ್ರಿಶಂಕು ಬಾಂದಳದೊಳೆ ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ನೇಲುತಿರ್ಪರಿ.

ಕುಶಿಕನಂದನನನಿತರಿಂ ತಣಿಯದೆ ದಂಡಧರನ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಸಮ ಮೆನಿಸಿ, ಇಳಿಯೊಳ್ ಚಂಡಾಲಯೋನಿಯೊಳ್ ಪುಟ್ಟುವುದೆಂದು ಶಪಿಸಲವಂ ಪಾದಾಕ್ರಾಂತನಾಗಲ್ ತನಗೆ ಪ್ರಿಯಮನೆಸಗಿ ಶಾಪ ವಿಮುಕ್ತನಾಗುವುದೆಂದನುಗ್ರಹಿಸಿದಂ. ಅದರಿಂದಂತಕನಂತ್ಯಜನಾಗಿ, ವೀರಸೇನನೆಂಬವಂಗೆ ಸುತನಾಗಿ, ವೀರಬಾಹ್ವಾಹ್ಯಯದಿನು ದಯಿಸಿ, ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರನಂ ತೊಟ್ಟಾಗಿ ಕೊಂಡು, ನಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಂಗೆ ಹಿತ ಮನನುಗೊಳಿಸಿ ಶಾಪವಿಮುಕ್ತನಾದಂ” ಎನಲಾಲಿಸಿ, ಸುಯಜ್ಞಂ “ಸರ್ವಜ್ಞ, ಅಂತಾದೊಡೆ ಕಾಲಕೌಶಿಕನದಾರ್? ಅವಂ ಚಂದ್ರಮ ತಿಯನಂತು ಕಾಡಿ ಕೌಶಿಕಂಗೆ ಪ್ರಿಯಮನೆಸಗಲೀಕೆ?” ಎಂದು ಬೆಸಗೊಳಲಾ ಮುನಿವರನಿಂತುಸಿರಿದಂ.

“ಮುನ್ನಂ ಲೋಕಮಿತ್ರನಾದ ಜಲಜಮಿತ್ರಂ ತೃಪ್ತಪುತ್ರಿ ಸಂಜ್ಞೆಯೆಂಬವಳಂ ಪರಿಣಯಮಾಗಿ, ಅವಳಿಂ ಮನುದಂಡಧರ ರೆಂಬ ಇರ್ವರಂ ಕುವರರಂ ಪಡೆದು, ಸುಖದಿಂದಿರೆ, ಸಂಜ್ಞೆಯೊಂದ ದಿನಂ ತಮರ್ಗೆ ಪೋಗಲಿಚ್ಛೆಸಿ, ತನ್ನ ಛಾಯೆಯೊಳೆ ಛಾಯೆಯಂ ಬೋರ್ವ ಸುಂದರಿಯಂ ನಿರ್ಮಿಸಿ, ಪತಿಸುತರಂ ಪೊರೆಯಲ್ಪೆಸಸಿ, ಇನಿಯಂಗರಿಪದೆಯೆ ತೆರಳ್ಳಳ್. ಇತ್ತಲಾಛಾಯೆ ತಾನಿತರಳೆನುತ ತರಣಿಯರಿಯದಂತೆಸೆಯುತೆ, ಅಚಿರಕಾಲದೊಳೆ ಸೌವರ್ಣಶಸ್ತ್ರೈರ್ವರ ರೆಂಬಿರ್ವರಂ ತನಯರಂ ಪಡೆದು, ಕೂರ್ಮಯುಳಿದು ಸಂಜ್ಞೆಯ ಕುವರರನಸಡ್ಡೆಯಾಗಿ ಕಾಣುತಿರಲದನೊಲ್ಲದೆ ಜಗದ ಶಸ್ತ್ರಶ್ವರನ ಕಾಲ್ಮರಿದೊಯ್ದಂ. ಅದನಿನನರಿತು ಛಾಯೆಯೊಳ್ಳುಳಿದು, ಸಂಜ್ಞೆಯ ಪೋಗಂ ತಿಳಿದು ತುರಗಿಯ ರೂಪದೊಳೆಳೆಯೊಳ್ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರವ ನಾಂತರದೊಳ್ ಚರಿಸುತಿರ್ದ ಮನದನ್ನಳ್ಳ ಕುರುಗರನು ಕಾಡಿ ಅಶ್ವಿನಿಗಳೆಂಬವಳಿ ಕುವರರಂ ಪಡೆದು, ನಿಜರೂಪಮಂ ತೋರಿದ

